

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله وسلام
المجتبى وهو له المصطفى وعلى آله خير المولى واصحابه نجوم الهدى
استأفد هذه النبوة خيرا في فضيل الفقراء الصادقين
جمعة تبينها للطلاب في شوقنا للتاليين وتدينا للباحثين
وتزينا للجاهلين مستوفيا من الله تعالى ويستقيما في خير توفيق
وتعين **الحديث** عن علي ابن ابي طالب
رسول الله صلى الله عليه وسلم اذا ابصر الناس فقراهم واهلهم
عمارة الدنيا وتكاثروا على جميع التلهم رماهم الله تعالى بأربع
خضبايك يا قبط من الزمان والحبور بين السلطان والجنانية في صلاة
الحكام والشوكية من الاعمال **ترجمه** چون دشمن دارند مردمان درویشان را
و ظاهرا گردانند اما دانی دنیا را و جهد بسیار کنند بر کرد کردن اوز و مال با بداند
نمایند ای در میان ایشان جهاد فصلت مخطی اوزان و ستمی اوز باشد و جفا
از کما دشمنان چاکان و غلبه کی اوز دشمنان **الحديث** عن ابن عمر رضی
الله عنهما قال قال رسول الله صلى الله عليه وسلم ان لي كل ثمن
منها و منشا الجنة حب الفقراء و المساكين الصبر هم جلساء
الله يوم القيامة **ترجمه** هر چیزی را که بدست و کلبه بدست منی کنند

و درویشان صابر ایشان هم دشمنان خداوند تعالی اند و در قیامت **الحديث** عن ابي
ذرره رضي الله عنه قال قال رسول الله صلى الله عليه وسلم يا ابا ذر
للفقر اضيقكم عبادة و من اجهدكم تسبيح و توبتهم صدقة ينظر الله اليهم
كل يوم ثلاث مرات **ترجمه** یعنی هر روز بنواخذ ایشان عبادت و تسبیح
ایشان تسبیح است و عبادت ایشان صدقه است نظر غیابت میکند خداوند تعالی بر وی
ایشان در هر روزی سرباد **الحديث** عن ابن عباس رضي الله عنهما قال جاء رجل الى
رسول الله صلى الله عليه وسلم فقال يا رسول الله ما الفقر قال
خرانه من خزانة الله قال الثانية ما الفقر يا رسول الله فقال
كلمة من كلام الله ثم قال الثالثة ما الفقر يا رسول الله
مقال شئ لا يعطيه الله الا بكماء من سله او بعدا كرميا على الله **ترجمه** این
عباس رضي الله عنهما گفت ای رسول خداي جيت درویشی کن خريفه است از خريفها خدا
عزوجل کن دوم بار جيت درویشی کن گامشی است از گامشها خداي عزوجل کن
سوم بار جيت درویشی ای رسول خداي پس گفت خريفه که نمزد از راههای عزوجل مکرر میگرد
رسول باینکه که گرامی باشد بر خداي تعالی **الحديث** قال رسول الله صلى الله
عليه وسلم اتحدوا الايادي عند الفقر و ان لهم دولة و في
رواية قبل ان يحيى بهم دولتهم اذ كان يوم القيمة يجمع
الفقراء ثقات لهم تصفح الوجوه فكل من اظلمكم لقمة
اوسقكم شربة في الدنيا او كسبكم خيرة او رفع عنكم غيبة

فَخَذَلُوا عَصِيْبَهُمْ فَادْخُلُوا الْجَنَّةَ **ترجمه** یعنی سر را ببرد و دستها پیش درویش
بسیار در پیش که مثل این را در دست است که گویند از غایت نیست و در درویشی آمده است
که گشت در پیش علیه السلام که نباید پیش از آنکه دونه ایشان جزو باشد روز قیامت که گویند
درویشان پس گشته شود ایشانرا بگردانید در بهر جانب بسر هر که طعام داده باشد
شمار آنرا باین داده باشد شمار آنرا بگردانید در دنیا یا بر شایسته باشد شمار باره جای مانع
گردد باید از نمازش را بیکه ببرد او را در او بید در بهشت **الحديث** قَالَ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ
صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ حُبَّ الْفُقَرَاءِ مِنْ حَلَقِ الْمَسْكِينِ وَجَحْلِ السُّعْمِ
مِنْ حَلَقِ الصَّالِحِينَ الْفُقَرَاءُ مِنْهُمْ مِنْ حَلَقِ النَّاسِ **ترجمه** یعنی
درویشان درویشان از اطفالها بر سر است و نیستن ایشان از فقرا صالحان و کرم
ایشان از طهارت و ناهانت **الحديث** قَالَ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ
وَسَلَّمَ فِي تَفْسِيرِ قَوْلِهِ تَعَالَى يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَاسْتَعِينُوا
بِأَيْمَنِ الْوَيْسِلَةِ الْوَيْسِلَةُ إِلَى اللَّهِ التَّقَرُّبُ إِلَى الْفُقَرَاءِ **ترجمه**
ای ای کسانی که ایمان آورده اید ترسید از خدای تعالی و طلب کنید بوی او وسیله و
وسيلة بوی خدای تعالی نزدیک جنت است درویشان **الحديث** قَالَ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ
صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رَكْعَتَانِ مِنْ فَقِيرٍ صَابِرٍ فِي الْفَقْرِ
أَحَبَّ إِلَى اللَّهِ تَعَالَى مِنْ سَبْعِينَ رَكْعَةً مِنْ غَنِيٍّ شَاكِرٍ
فِي غِنَاهُ **ترجمه** دو رکعت نماز از درویش صابر درویش خود دوست تر است
سوی خدای تعالی از هشتاد رکعت نماز از غنی شاکر درویش خود **الحديث**

قَالَ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ثَلَاثَةً يَسْتَعْفِلُونَ
يَوْمَ الْقِيَمَةِ فِي ثَلَاثِ شُكُلٍ شَفَاعَةُ النَّبِيِّينَ الْعَالِمُ وَالْمُحْسِنُ
وَالْفَقِيرُ الصَّابِرُ **ترجمه** سه گسسته اند که شمع گردانند شوند روز قیامت در میان مردمان
بجمله پنداران صاحب علم و حرث کنند و نمان و درویش صابر **الحديث** قَالَ
رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى يَنْظُرُ إِلَى هَذِهِ
الْأُمَةِ بِالْعِلْمِ وَالْفَقْرِ فَإِنَّ الْعِلْمَ وَرَثَتِي وَالْفَقْرَ أَجْرِي
ترجمه بدین که خدای تعالی نظر میکند بوی این است برکت عالمان و درویشان بدین
که عالمان برکت بران شدند و درویشان دوستان شدند **الحديث** قَالَ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ
صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الْفُقَرَاءُ وَكَأَنَّ الرَّحِمَةَ فِي الْأَرْضِ
فَمَنْ تَهَاوَنَ بِهِمْ فَقَدْ تَهَاوَنَ اللَّهُ بِالْحَيَّةِ **ترجمه** درویشان
و کجاست خدا اند در پیش پس هر که خوار کرد خوار داد ایشانرا بدین که خوار داشته باشد
خوار را و هر که نمانداری ایشان کند بایند که خدای تعالی او را در بهشت **الحديث**
قَالَ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَضْلَ الْفُقَرَاءِ عَلَى الْأَغْنِيَاءِ كَفَضْلِ
عَلَى جَمِيعِ خَلْقِ اللَّهِ **ترجمه** حضرت رسول صلی الله علیه وسلم فرمود که فضل درویشان
بر بندگان این همه فضل نیست بر جمیع خلق خدای تعالی **الحديث** قَالَ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ
عَلَيْهِ وَسَلَّمَ خَلَقَ اللَّهُ الْخَلْقَ مِنْ طِينِ الْأَرْضِ وَخَلَقَ الْأَنْبِيَاءَ وَ
الْفُقَرَاءَ مِنْ طِينِ الْحَيَّةِ فَمَنْ أَمَادَ أَنْ يَكُونَ نَسَبُ عَبْدِ اللَّهِ فَلْيَكْرِمْ
الْفُقَرَاءَ **ترجمه** اوین است خدای تعالی خلق را از گل زمین و از بوی است

در دنیا را و دنیا را از کل بیست و سه که خواهد که باشد که خواهد در عمر و اما آن فردا
شای پس با که گرامی دارد و در دنیا را **الحديث** قال رسول الله صلى الله عليه
وسلم سراج الاغنياء في الدنيا والاخرة هم الفقراء
لولا الفقراء لهلك الاغنياء دولة الاغنياء في الدنيا لا
بقاء لها ودولة الفقراء في الاخرة لا نهاية لها **ترجمه**
چنانچه تو انکه آن در دنیا و آخرت انباشته و در دنیا که می بودی در دنیا هر آنکه
شدی تو انکه آن دولت تو انکه آن در دنیا است و بتو نیست آن دولت در دنیا را و آخر
و نهایت نیست آن **الحديث** قال رسول الله صلى الله عليه وسلم
عن الله من اكرم غنيا لغنا واهان فتيلا لفقير ولا ينعل
الا متافئ من اكرم غنيا لغنا واهان فتيلا لفقير
في السموات عند الله **ترجمه** لعنت كذا و صلی تعالی علیه که گرامی دارد
تو انکه بر از برای تو انکه آن او و حذر دارد و در دنیا را از برای تو انکه آن او و حذر
سنان پس که گرامی دارد تو انکه بر از برای تو انکه آن او و حذر دارد و در دنیا را پس
در دنیا او در اسما نه نام از عند الله باشد پس دشمن طایفه آن **الحديث** قال
رسول الله صلى الله عليه وسلم ان لله تعالى نظرات ينظر الى
الله الفقير في كل يوم خمس مرات فيغفر لهم بكل نظرة **ترجمه**
پس آنکه که صلی تعالی علیه و انظر است زود میکند بوی در دنیا در دوزخ پنج بار پس
می آید در دنیا از هر نوبتی و گرسنی **الحديث** قال رسول الله صلى الله عليه

وسلم ان الله تعالى ملكه يستغفر من الفقير و يستغفر
لهم **ترجمه** پس آنکه که صلی تعالی علیه و انظر است زود میکند بوی در دنیا در دوزخ پنج بار پس
می آید در دنیا از هر نوبتی و گرسنی **الحديث** قال رسول الله صلى الله عليه
وسلم الفقير في الدنيا و آخرت في الدنيا و آخرت في الدنيا و آخرت في الدنيا
في الدنيا **ترجمه** در دنیا و آخرت در دنیا و آخرت در دنیا و آخرت در دنیا
در دنیا و آخرت در دنیا و آخرت در دنیا و آخرت در دنیا و آخرت در دنیا
قال رسول الله صلى الله عليه وسلم من ادى مؤثرا فقيرا
بغير حق فكأنما هد مائة الف من المؤمنين **ترجمه**
مکه بر بخاند مؤمن و در دنیا را بنا حق پس خجاست که خراب کرده است مکه را
ده بار و بیست المهور را نیز و بیست المهور خانه ایست بر اسنان که عبادت طایفه
در شکاست و بخانی باشد که گشته باشد بر از دست و مزب را **الحديث**
قال رسول الله صلى الله عليه وسلم بحرمة المؤمن الفقير
عند الله اعظم من سبع سموات و سبع ارضين و
الجمال و ما فيها و الملكة المقربين **ترجمه** هر چند مؤمن در دنیا
نزد طایفه ای بزرگتر است از هفت آسمان و هفت زمین و کوهها و آنچه در دست و نگاه
مرب **الحديث** قال رسول الله صلى الله عليه وسلم ان الله

ی در رود در میان شما و نیکو کند کسی که کرده باشد این نیکو نهادن با او پس بگوید
دست او را و در برود در بهشت **الحديث** قال رسول الله صلى الله عليه وسلم
وَسَلَّمَ ابْنِي اللَّهِ تَعَالَى إِلَى بَعْضِ أَنْبِيَائِهِ إِجْلَازَ أَنْ
مَشَيْتُ فَتَقَطَّ عَيْنِي فَاصْبَحْتُ عَلَيْكَ صَبَاً **الدنيا** **ترجمه** در
رو خداوندی تا ای بعضی پسران خود که خدا کند از آنکه در پیش کرم ترا پس پیش از
نظر عیانت من پس بریزم بر تو دنیا را **الحديث** قال رسول الله صلى الله عليه وسلم
عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ مُوسَى عَلَيْهِ السَّلَامُ يَا رَبِّ مَنْ أَجَارَكَ مِنْ
خَلْقِكَ حَتَّى أَجْتَهُمْ لَا خَلَاكَ فَقَالَ كَقُلِّ فَقِيرٍ فَتَقِيرَ إِلَى
صَادِقٍ فِي فَقِيرَةٍ صَابِرٍ إِلَى أَصَابَةٍ فِي اللَّهِ **ترجمه** گفت موسی علیه السلام
ای پروردگار من! کیانند دوستان تو از خلق تو تا دوست دهم ایشان را از بدی تو
پس گفت پروردگار من! در پیش من در پیش راست گوی که صابر باشی و صبر کنی مرا از جزا
که برسد در راه خداوندی **الحديث** قال رسول الله صلى الله عليه وسلم
مَنْ مَوَّعَى عَلَيْهِ السَّلَامُ بِرَجُلٍ نَامٍ عَلَى التُّرَابِ وَتَحْتَ رَأْسِهِ
لَبَنَةٌ وَوَجْهُهُ وَلِحْيَتُهُ عَلَى التُّرَابِ فَقَالَ يَا رَبِّ عَبْدٌ
هَذَا ضَالٌّ فِي الدُّنْيَا فَأَوْحَى اللَّهُ تَعَالَى إِلَيْهِ يَا مُوسَى أَمَا عَلِمْتَ
أَنِّي إِذَا نَظَرْتُ إِلَى عَبْدٍ يَرْجُو كَلِمَةً رَوَيْتُ الدُّنْيَا عَنْهُ
كَكَلِمَةٍ **ترجمه** گفت موسی علیه السلام بگوید بر خاک و زیر سر او خشنود و روی او بر
پس گفت ای پروردگار من! این بنده تو ضایع است در دنیا پس و می فرستاد خداوندی

پس من علیه السلام که خواسته بود بدین گوی در آن روزی که سوی من بر صابر
دور کردم دنیا را از او **الحديث** قال رسول الله صلى الله عليه وسلم
يَا حِيَّ اِسْمَعِيلُ عَلَيْهِ السَّلَامُ فَقَالَتِ الْيَهُودُ اِيَّاكَ فَأَوْحَى
اللَّهُ تَعَالَى إِلَيْهِ أَطْلُبْنِي عِنْدَ الْمُنْكَسِرَةِ ثَلَاثِينَ يَوْمًا مِنْ أَجْلِ قَاتِ
وَمَنْهُمْ قَالَتِ الْفُقَرَاءُ الصَّادِقُونَ **ترجمه** مناجات کرد اسماعیل علیه السلام
پس گفت ای خداوندی من کی طلب کنم ترا و می فرستاد خداوندی تا ای
پس از دول شکستگان از برای من گفت کیانند ایشان فرمود در میان صادقین **الحديث**
قال رسول الله صلى الله عليه وسلم يَقُولُ اللَّهُ تَعَالَى
يَوْمَ الْقِيَامَةِ اَيُّ صَفْوَتِي مِنْ خَلْقِي فَيَقُولُ الْمَلِكَةُ مَنْ هُمْ
يَا رَبَّنَا فَيَقُولُ الْفُقَرَاءُ الْقَانِعُونَ بِعَطَائِي الرَّاغِبُونَ
بِتَشْدِيدِي اَدْخُلُوهُمْ الْجَنَّةَ فَيَدْخُلُونَ وَيَأْكُلُونَ وَيَشْرَبُونَ
وَالنَّاسُ فِي الْحَبَابِ يَتَرَدَّدُونَ **ترجمه** پس فرمود خداوندی در روز قیامت
کیانند بر کبریاگان من از خلق من پس بگوید شکستگان کیانند ایشان ای پروردگار
ما بس که به خداوندی که در دنیا که مانع باشند به طاعت من و رضا و سزاگان باشند
پس من و تشدد من در بر دنیا را در بهشت پس در روز قیامت و مردم در حیات
گفتند **الحديث** قال رسول الله صلى الله عليه وسلم لِعَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ
عَنْهَا اِنَّ اَدْرَيْتَ لِلْحَيِّ إِلَى تَعْلِيلِ بَعْضِ الْفُقَرَاءِ وَأَيَّاكَ وَجَّاهُكَ
الْأَغْنِيَاءَ وَلَا تَدْرِي بِدَعْوَتِي تَرْجِيهِ **ترجمه** حدیث رسول علیه السلام

در چون حشری و سادان شوند باز که در بعضی مشق و چون باز که در متصل شوند و چون فصل
شوند و اصل شوند و خالص و مخلص که درند و هیچ فرق نماند میان این و این در عبرت
در بریت و اعلم بالصواب و الله الموفق والهاب

تمت کتاب فی بیان احکام حضرت محمد صلی الله علیه و آله
در بیان کتاب مرصع العبادین المبدی فی المعاد
والله الرحمن الرحیم

شکر و سپاس و حمدی قیاس مراد با دانه را که در کان شهرستان وجود
انسان را در بدنه فطرت و اعراض بنیت و تشییع خمریت طینته
انگرم بیدائی اربعین صبا حاشا شیتد که در ایند و از حصین صلیا
کما الخیار با وج فضلنا هم علی کثیر من خلقنا تمیز لا
رسایند و سند خلافت اتی جامعک فی الارض خلیفه بر و از فانی داشت
و برینش خلق و طرای علمه السیان نکاشت **کافیل**

من حکوم که بر جرم کویم از نفا صد هزار جدا است
بعد از تجید حضرت و اجمال افضل اقوال و اجمال اعمال تبلیغ تحف
تجیات ذاکیات و صلاوة صلوای نامیات بر مرتبه معطر و شهد منکر
منظر منظر لطایف الهی منظر غواطف ناشناسی و سمای ماضل ضاهیه
و ناغرای سخن سترای و مایه نطق عن الهوی صاحب درب قباب
خوشین آوادی مجدم سیرنا و حی الی عبیده ما اوحی سید المرسلین و
تم التبت و قال الله العزیز المجتنب **فتم** در درای شرف حق

الناس معا و ان لمعاون الذی هب والیقینته اناسن را از معین وجود
انسان بچسن تدبیر بیرون میاید آورد و بتربیت بریتیه اینچکی رسایند
بند و بچ خجاک شاعر گوید **تم** ان البقاء التي شاهدت رفعها
تم و تبت اشویا قانیو بشا **ب** بر این کلمات در بیان سلوک راه
و اصول بچمتین و تربیت نفس انانی و معرفت صفات ربانی برین باب
و جهل فصل نامی قد خجاک شمع در باب دیاج باید انشا الله و جد

فتم کتاب فی بیان احکام حضرت محمد صلی الله علیه و آله
در بیان کتاب مرصع العبادین المبدی فی المعاد
والله الرحمن الرحیم

باب الاول در بیان احکام کتاب و ان مشتمل است بر سه فصل
فصل اول در بیان آله فایده نهادن این در سخن ارباب
طریقت و بیان سلوک که در **فصل دوم** در بیان آنکه سید
نهادن این کتاب را فایده در سخن ارباب طریقت چه بود خاصه بیارسی

فصل سوم در بیان آنکه بر چه نسق و بجه نهادند **باب دوم**
در بیان مبدا موجودات و ان مشتملست بر پنج فصل **فصل اول**

در بیان فطرت ارواح و سرای و معرفت ان **فصل دوم** در بیان شرح
ملکوتیات و ذرایح ان **فصل سوم** در ظهور و علم مختلف **فصل چهارم**
در بیان خلقت نبال انسان **فصل پنجم** در بیان ندر و تعلق روح

بنالب **باب سوم** در بیان معاصر خلق و ان مشتملست بر
فصل اول در بیان چچ روح انسان از تعلق نبال و اوان

النَّبِيُّ عَلَيْهِ السَّلَامُ كَلِمَةُ الْحِكْمَةِ ضَالَّةٌ كَلِمَةُ الْحِكْمِ بَلَدٌ كُنْ حَقِيقَتِ
وَبَلَدٌ سَلَوَكِ لَهَا طَرِيقٌ دَوَاعِي شَوْقٍ وَبَوَاعِثُ طَلِبٍ دَبَّاعُظُنْ مَرِيدَانِ
صَادِقٌ سَتَعْدُ وَطَالِبَانِ مَحَقٌّ بَرِيءُودٍ وَشَرَايِدُ اَوَقَاتٍ دَدُولِ قَدِيدَانِ
سَبَّحَلُ كَرْدَانِ خَصُوصًا جَوْنِ اَوْشَاءِ نَظَرِ عَاشَتَانِ صَادِقٍ وَكَامِلَانِ
مَحَقٌّ بِرُؤُوسِهِ اَبَدِ **نَظْمُ** اَنْزَاكَ دَلَالَتِش بِرَأْسِ اَبَدِ **شعر** مَرْتَقِدُ كَوْبِدِ دَلَكْشِ اَبَدِ
تَوْفِيقِ عَاشَانِ مِي كَمِ شَبَوِي **شعر** بَسْتَرِ شَوْقِ كَتَمَانِ مَرِشِ اَبَدِ **شعر** وِيزِ بَجِيزِ اَزَا
اَزْ دَوْلَةِ اَيْنِ حَدِيثِ اَنْبِيَايِ اَبَدِ وَشَوَانِ دَانَسْتِ كَتَمَانِ سَعَادَتِ بَكْدَامِ
كَلِيدِ كَتَادَةِ شَوَدِ **الاذن تعشق قبل العين احيانا** اَنْ تَوَمَّ رَاكَ دَوْلَتِ
اَيْنِ حَدِيثِ اَزْ دَرَسِ دَلِيلِ اَبَدِ اَكْتَشَدِ اَنَا سَوَعَا مَنَادِيَا يَادِي مَرِيدَانِ
اَنْ اَسْأَلِ بِرَيْكُمُ فَاَسْأَلَا بَلْ كُنْ عَشَقِي دَرِزَمِينِ اِهَا اِبْتِدَاءِ بَدَشَكَارِي
خَطَابِ اَلَسْتُ بِرَيْكُمُ اَخَا خَتَمِ اَنَا تَوَفِيقِ تَرْبِيَّتِ اَنْ تَخْمُ تَا كَوَامِ صَادِقِ
رَاوَادِ اَنْزَا اَكَمَلِكُ جَاوَدَانِي عَشَقِ بِرِشَاهِ وَمَلِكِ نَرْهَنْدِ **شعر**
مَلِكِ طَلِبِشِ بَهْرِ سِلْمَانِ نَرْهَنْدِ **شعر** مَشْوَرِ عَشَقِ بَهْرِ دَلِ وَجَانِ نَرْهَنْدِ
دَوَانِ طَلِبَانِ زَبُودِ اَوْ بَجُودِ مَنَدِ **شعر** كِنِ دَدِ بَطَالِيَانِ دَرْمَانِ نَرْهَنْدِ
بَرْجِدِ نَمَائِ سَوَادِ اَيْنِ حَدِيثِ اَرْحَمِ سَرِي خَالِي نِسْتِ وَبَكِنِ دَسْتِ طَلِبِ
بَرْمَنِي بِرَانِ كَبِيرِ اَيْنِ دَوْلَةِ بَكُونِ وَرَسَدِ كَلِشِ اَلَيْسَ بِالْمَتَمَنِي شَخِ بِرِيدِ
دَرِينِ مَنِي رَضِي تَهْ عَنَدِ **شعر** نَا شَدِ دَلِ خَسْتِ فِتْنَةُ رَوِي كَسِي
بَارِكُونِ زَمَانِ مَوِي كَسِي **شعر** دَسْتِ مَكْسِ غَمِي رَسَدِ سَوِي كَسِي

من خود چه کنم بچشم کوی توام و دیگر غرض از بیان سلوک انانیت
چشمت بر بقالان و موابرستان و بهیمه صنعتانی که مملکت خوش
براستیناه لذات و شهوات بهیمن و حیوانی و سبعی صرف کرده اند و چون
بهیام و انعام بنقد وقت راضی گشته و لذت نفس مشارب مردان و صرف
شامات مزایان محروم ماند و از کلمات دین و درجات اهل شین بحدود
نماز و روزه غافلانه و الوده اناک بی کلامه فاعث کرده اند فردا بگویند جونی
و دیگر بچرخان که ما از دولت این حدیث پیچیده بودیم **قال** لَوْ كُنَّا نَسْمَعُ اَوْ نَعْمَلُ
مَا كُنَّا فِي اصْحَابِكَ لَتَعَبِيرَ **جَنِبَهُ** رَا بَرَسِدَنْدِ قَدَرِشِ اَللّهِ رَوَاجِ الْعَزِيزِ
که مرید را از کلمات شیخ و حکایات ایشان جدا باده کنت تعویذ دل و نبات
بر نفسم بجایده و بخوبید **طلب کنند این را از قرآن مژگدی داری گوشت بی**
وَكَلَامُهُ نَقَّصَ عَلَيْكَ نَزَّائِلُ الرُّسُلِ مَا تَنْبَغُ بِهِ فَاُولَئِكَ
و گفته اند که کلمات شیخ جَوْدِ اَللّهِ فِي اَرْضِهِ مَنِي سَخْنَانِ شَايِخِ يَارِ بِي
و هُنْدِ طَالِبَانِ اَبْجَارِ رَا که شیخی کامل باشد اگر شیطانی خواهد که در
انشاء طلب و با شراکت ریاضیات و مجاهدات شبهتی یا بدعتی را
طلب و بنزد مرید عتک کلمات شیخ کند و نند و افعه خویش بر محک
بیان سانی ایشان زند تا از تصرف و ساوس شیطانی و مراحج نفسانی
خلاص یابد و بهر جاده صراط مستقیم برسد و بدین نوم بازاید چه درین
راه ره زنان نیر شیطانی الجن و الماریس بیامانند که درین جونی راه روی

رود اولا و چه فرودتر رودای مملکت اندازد و چه چش این بسی بوده است
مصرع و کم شلها فان زاد التقوی شیخ **ابو سعید ابی الخیر** که
 مرید باید که هر روز بنزد یک سی پاره این حدیث بگوید و بشنود و گفته اند که
 من احب شیئا اکثر ذکره بحکم این مژدات بعضی از روندگان راه
 طریقت و سالکان عالم حقیقت که این دولت صاحب نصاب بوده اند
 و درین طریقت بر جاده صواب بر می خیزد ان لک شیئی زکوة و بر مقتضای
 ادکل دی حق جفته بر دست کرم خود واجب شناختن حق یعنی ربیع
 و از سر جسته اب حیات معرفت نشکان بادی طلب طلب را سبقتی جانیان
 تا بدایان بر رود و شوق ایشان بر شوق و نشانی بر نشانی پیغاید **سور**
بن جون یکم غم چون اب خودم مر جده می پیست **خوب تر شسته ترم**
در بیان آنکه سبب نهادن این کتاب چو در خاصه بارسی
 قال الله تعالی و ما ارسلناک الا رحیما و لا یجوز ان قومیه یبیکین
 لهم و قال الشیخ صلی الله علیه و سلم کلیل الناس علی قذیر
 عقیق لهم بآنکه اگر چه در طریقت و حقیقت کتب طول و مختصر بسیار
 ساخته اند و در آن به معانی و حقایق پرداخته اند ولیکن بیشتر بیار نیست و
 و باینکه باینکه اندک اندک زیاد فایده نیست **شعر** باین نواز غم کهن باید گشت
 لابد بزبان او سخن باید گشت **لا تقبل فاعل نکذ جنان سود**
 چون با غم کن و کن باید گشت و چون دلی در بود تا مروت جمعی از طالبان

این جان ایشان بگرد تا با اتفاق جمعی کنند و کمر افتاد فرمایند
 انبروا خفا قاتوا ثمالا و جاهدوا بائوالکم و انشیکم فی سبیل الله
 ربیان جان بندند و نفیس و مال و ملک دفع این فتنه فدا کنند بویک
 می آید که یکبارگی سلمانی بر انداخته شود با آنکه اکثر بلده اسلام برافشاده
 این بقیت نیز بر اندازند جهان کفر بگوید **سور** شاهان جهان بچلکی بشتابند
 تا بویکه بتیغی زمین دیار بسد **اسلام** دوست رفت بس بختبرد **سور**
 بگرفت جهان کوفته را در خوا پسد **خوف** و خطر است که ارشدانی ان قدر استی
 مانند اندک در عالمه با مریجات بی معنی جهان بر خیزد که اسم مایه و نه رسم
 و روی در حجب غیب بند **سور** **بی** الاسلام غریبا و سعو و غریبا اللهم هبنا
 عن نومیة الغافلین **سور** **رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا بِسُوءِ أَعْمَالِنَا وَلَا نَغْلِظْ عَلَيْهَا**
سور **لَا تَزِرْ وَزْرِهَا رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْ مَا لَا طَاقَةَ لَنَا بِهِ وَاعْفُ عَنَّا وَاعْفُ عَنَّا**
ارْحَمْنَا أَنْتَ مَوْلَانَا فَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ **سور** **سُفُودُ الْمَلِكِ**
 چون غلبه و قهر ان ملاعین مخاذیل بر بیاید این ضعیف و بیکمال درو
 عراق صبر کرد که مکر شب و بچو این فتنه و بلور اصبح عافیتی بدد و خرسید
 سعادتی طلوع کند از کوه صبر بر نهامات شلاید و بچن بیکرم تا از سر
 اطفال و عورتان بیاید رفت و مشارقت دوستان و غریزان نباید کرد و ترک
 بزو و بچن نباید گشت نه روی ان بود که معلقات را بچلکی از ان دیار پرورن آورد
 و نه دل بد بیداد که جلد را در معرض مملکت و تلف بگذارد عاقبت چون بلد بنیاب
 رسید و بخت بنیاب و کار بجان و کار بد با سخنان **انصر فداست شیخ الخطیر**

بنده و کرم چون این ضعیف را این مدتی محقق گشت داشت که اسباب
 چیست و فواید و دل پروری و شریعت و دعوت بندگان بمن و رعایت
 چنانچه باب عزالت و اصحاب خلوت و اخوت و رفیقان و عزیزان چندان
 دیار مینماید و تنها که در حضور صاحب دنیا دولت این طاعتان باشد که در ماکوی آن
 خاندان این ضعیف را ایضا و جدا میراث رسید است و جوی و نعم
 ایشان بر دست این ضعیف و جلد امل اسلام متوجه است و واجب شناخت
 بی توخت روی بدین خطه مبارک نهادن و در حریم این ملک مروری
 در افزون باد و از هر شهر و کلبه که محفوظ و مصون تمام ساختن و
 بر عاقلان و قاهران **بِسْمِ اللَّهِ** شغول بودن چون سعادت ساعد
 نمود و نویسنده بنشین گشت امان و خیران با جمیع عزیزان پیدا و دانی
 دیار مبارک رسید بشهر فیضیه و از آنانی چنانچه نعمت این شوح در راه
 مبارک رخسان انشاء و ابواب این رحمت گشاده بود و خوان کرم عام
 نماده و صدقه و علف و مال و غیره از آن در داده و درین محکم شریعت
 عزیزی اختیار کرده شد در انشاء آن حالت ثنات جلالت اعز و تلال
 که هر وقت انما پس چنین مجموعه میگردند عنان گیر شد این مرض فواید
 و حقیقت بغایت شمرده اند و بعد از اخبارت و استمداد فیض فضل
 ربانی عنان قلم برست نغمه غیب پیورده شد تا مگر زمین که از خواست غیب
 بکن دل رسد زبان نغم در ملک عبارت گشت و بر اطباقی این اوراق

تصفه طالبان محقق و عاشقان صادق سازد و امید به طلب شریعت و کرم
 جهان باب یادشده تعالی و تدریس بخاست که بیان و بیان این ضعیف را از
 سر و ذل خطا معصوم و محفوظ دارد و در خیر این مکتوبات غیب بر دل
 و زبان گشاده گرداناد و بر دانه جاده شایسته میل و است و ازین این تصور
 بجهت بر محمول کرد و عطا و خوانندگارا و در جهان شایع و مانع سازد
 و شمول دهن و منظور نظر گرداناد انشاء الله و هر چه بنا و علیه بود
 بر ما لا ینفع قلبنا بعد از هدایت و وقت نماند که نیکو نیت و نیت

اسم و بیان ملک این کتاب

مرجع سن و پنج نهاده اند قال الله تعالی وَ هُوَ الَّذِي يَبْدُ الْأَمْثَلُ
 مُرْفَعٌ وَقَالَ **الْبَنِي قُلِ اللَّهُ عَلَيْكَ وَسَلَّمَ بِرَبِّ الْمَاسِ**
 عَلَانَا عَاشَ فِيهِ وَيُحْيِي عَلَى مَآلَاتِ عَلَيْهِ بِرَأَا نَافَا بِحَكَمِ آيَةِ وَ خَيْرِ
 به حالت ثابت می شود اول **برای نظرت و از این بعد بخوانیم**
 دوم مدت ایام حیوة و از این ایام معاش بخوانیم سیم حالت قطع نفوس
 روح از قالب با ضطرار یا از صناعات قالب با اختیار و از اموال می نویسم
 بر این کتاب بنویس بر سه اصل است مبدأ و معاش و معاد و در هر اصلی
 بای نهاده می آید مشتمل بر چند فصل تا در هر مقام تمام از احوال انسانیت
 در خود این مختصر بیان کرده می شود انشاء الله تعالی چنانکه در باب مبدأ
 از بیات فعلت ارجح و اشباح و ملک و ملکوت شری دارد و در باب

لما قيل له في هذه المسألة وسير وسلوكه في الجوار بترتيب وادوار ورجوع
وتبدل الحلق وفتح الجوار وفتحات مختلفة وادوار رؤس واجتياح
باسباب تربيت طرقي نموده شود ودر باب مراجعت و معاودت نفوس
سعدا و اشتيا و مرجع و معاد و صرف پانی كوده ابد بر قانون روش انبیا و
اولیا و يك باب در سلوك طوائف مختلفه بران مقول شود تا مرطبه اذ فواید
از كتاب بخطوط و بهر مند باشد و يك باب در دپاچه كتاب كنه امده است
چكی كتاب برج و جمل فصل نیای امد چاك در فهرست شرح ان نموده اند بلك
و تبیین بدایه ناه اسلام برج ركن است كه بنی الاسلام علی خیر شهادة
ان لا اله الا الله و ان محمدا رسول الله و اقام الصلوة و ایتاء الزكوة
و صوم شهر رمضان و حج البيت من استطاع اليه سبيلا حديث صحیح
و بروایه عبدالله عریضی الله عنها و در فصول عدد جمل تبرك برانج و در تربیت
انسان عدد اربعین لیلة خصوصیتی دارد چاك فرمود و اذوا عذابا مؤبدا
اربعین لیلة و خراج علیه الصلوة و البلم منیر به بن اخلص لله تعالى
اربعین صباحا ظهرت بیایع الحكمة من قلبه علی نثاره و در اول
بر فصلی ایتی اذ قرآن و حدیثی از خراج عالم علیه الصلوة و التام مناسبان
نظرا و دوز ادا تا تسك بكتاب و سنت بود و چون از ابتدا تا انتها شرح كمال
و نقصانی انسان و بردش و روش و در حقایق الدخالات و قیامی او متنا
داده اید حكمتی باشد مدعیان راه حقیقت و طریقت و ادواب سلوك و بیروت

نظر

كه نود وقت خویش بایضا بنویسد اگر ادا نداشت و عذر داشت بخوبی این كتاب
در فویش بنیاندست نظر و امیدوار باشند كه قدم بر جاده حق دارند و بر
صراط مستقیم میروند و اگر این معنی در خود چیزی نبینند غرور شیطان و
عشق نفس بخورند و پندار مغروران ارمغان بیرون كنند و بر طریقی سوا
قدم در راه طلب نهند و بحر ثما بوسیدند و نور نشوند **م** سودای میان نشی و بیرون
از ان بگا در دنیا از غفلت كن **ا** استاد خوش است چرا بخاری **ا** و خود بیان حال گوید چون
و نام این كتاب بر سوال احوال كتاب نهاده اند **مرصاد العباد من**
المبدء الى المعاد چون مرید صادق و طالب عاشق از سر صدق و یقانی
تا از سر هوا و متنی مطالعه كند و بر وصول این فصول اطلاع یابد واقف گردد
كه او كست و از كجا امد است چون امد است و بجه كار امد است و كجا خواهد
و چون خواهد رفت و متعوض و مقصد او چیست **ا** جاناد اعیان عالم ریشا
نیز یكتر كجمله را در پیش است **ا** اربع اجل برین دهشت فنا
و نیز هم سر صد هزار دیگر پیش است **ا** و معلوم گردد كه روح باك علوی نودانی
در صورت قالب خاكی سنلی ظلماتی كشد نجه حكمت بود و باز زمان وقت كشادن
و قطع شلق روح بنایب كودن و خرابی صورت جراست و باز در حشر قالب
نشر كودن و كسوة روح ساختن سبب چیست انك از نیر اید او یك كرا نام
بكم قبل بیرون اید و بموید انسانی رسد و از حجاب غلظت یكوی طایر
و نك ایتا الدنیا و هم عن الاخرة غایبون حقا میاید و قدم بدو

و سوف در راه سلوک خود تا آنجا در نظر آورد و در تمام آورد که کشتن نظر ایشان
و قطع قدم غفلت بپایه فکری و طبعی که ازین روی تمام میروند
و پیکشته و کم کشته بایکی را از فضل که بنزد ایشان بفضل و حکمت و کیاست
سرف و شهور است و آن عوالم است از غایت خلالت در تیره حیرت
ایمانت می باید که نشان این جنس و اهل را باینانی کرد **اینست**
در و این که آمدن و رفتن است **انوار** باریت نه نهایت پیدا است
کس می نرزد می درین عالم راست **کین** دن از کجا و رفتن بکجاست

و معنی گوید

خازنه جو ترکیب طبایع اداست **باز** از جبه قبل فکندش از در کم کاست
گرفتشتا بد مر این صوری عیب کرا **و** در نیک از خرابی از بهر جرات
ان سرگشته بنا **و** ایضا **و** لکن نمی القوت الی فی الصدور
او را خبر نیست که حق تعالی را بندگانی اند که در شایسته سید اولین ازین
صلی الله علیه و سلم بر کل کایات عبود کرده اند و ارقاب قوسین در کشته
و در او آتی میکی سببی خویش کم زده و دیده بعصیرت را بکجیل و آغ
البصیر و ناظری مکمل گردانند و در مطالعه لکهای من آیات رتبه الکبری
است **از** نوری اداوار یهیدی **الله** یوره **بیشتر** کرده که بدان نور و تمام
بی بصیرت و عالم امر که بعد از عالم ارواح است شاهد گرفته اند و بال و دیده که از گتم
علم بصیرتی وجود هر چیز چگونه نماید و خواستار ما متروض عالم و پیوسته وجود هر یک

بلایست اند و ششهای هر صفت از موجودات بشناخته اند و طبع و معاد
مرطابینه معاینه کرده و اندر پنج ازل باید پیرون نگریسته و پرکار صفت گردانیده
انزل و ابد بر آید و بکرات از وجود بخدم رفته و از عدم بوجود رسد که موجود
معلوم بوده و کما **و** موجود و عدم بوده و دیدن این پرده اسرار بسیار است
بی نوبت این و این جانی لایق ادراک هر عمل که الوده مرآت بنود و پیشتر
خلق طامات بنارند و هر یک ستری بر رکت از اسرار کنون غیب که غیر از
دوره امل غیب بران نیست که گفته اند زبان لا لان هم مادر لا لان و اندر سحر

و معنی گوید

تا باغ عشق تو مرا وار شدیم **صدبار** زیارت بخدم باز شدیم **و**
تا سوی عدم نیز می بودم **و** لایق بودم کنون همان را شدیم **و**
کجا اندر انجمن انبیا که کشته تا اگر در ایشان در طلب پنداری باقی بودی
بناشد و بانی بانکه روزگاری بر ست کادی طریقت سبل خود بینی از هر جسم
حقیقت ایشان برداشته شدی بسط تسلیم تا از باینایی کز هر یک می
قوم **لا یقیقون** حاضری یافتی بعد از آن لاف کو کشف الغطاء ما آورد
یقینا از روی وجود دلخواه جان بود که بر آید **فایده** این کتاب خواص
و عوام نشینند و مرطابینه از اجناس و انواع خلق علی اختلاف طبقات و قهر
اوصاف مترانی بی نصیب نماند و از شایرین اولیای حق بی چاشنی نباشند
خبا که از صفت و جود و روی و کسوة خویش پیرون نیاید اند که کادها
تسلیم و حاجات پیرونی خلق غفلت ضایع کرده و در باب بیجم سلوک پناز مرطابینه

کرده اند و هیچ طلبی نیست از جنت و صفت او ای بجهنم است جز نیست
و ای بهشت و ای بفرح بلکه ازین قدم بر خفته ای و به راه بر میخیزد
اما حاصل ستیم آن راه است که بحق پیروید و به بهشت از دست نماند پیرو
و به دوزخ از دست نماند چنانکه سیراید و کنیم از او با شکسته تا صاحب
بلیغی نه تا اصحاب المینه و اصحاب المشایه تا اصحاب المشایه و
فالمشایه یقولون المشایه یقولون اولیک المتدبون و شاخ مرغیت گفته اند
الکرمه الی الله یعتقد الناس الخاریق و مراد از آناسر خلق قدمگاه
و جنت و صفت ایشانست که از نجاسه نفس میزنند و مثال این جور راه
کعبه است که از دوزخ و جانب و جهت خلوا بعد از جهل جهان بدو راهی باشد
و من حیث خرجت قولی و جهلک شطر المجد الحرام اما اول خروج شطر
بزرگست درین باب چون حاصل آید **دوم** شرط توجه کعبه بیاید تا مانده
در شاید اما چ در دست نیاید **سوم** شرط باید و آن قطع مسافت بعد از
چون این سه شرط حاصل آید چ میسر شود مجتهد بر طایفه در صنعت و حرفه خویش
باید که اول الذی خط نفس و نصیب خود خروج کند و در هر کار توجه راست بجهت
حق آید و بنده صدق قطع مسافت هستی خویش کند و واجب شناسد تا کعبه
و میاید رسد فاینها تو کوا قسم وجه آید **چهارم** اجودیش که منین ره زن نیست
و خویش بزرگ است تو تن نیست کننی که زین برو مسافت چند نیست
ای دوست ز تو برو مسافت من و **شرح** حق بر ملاحظه از هر طایفه در مقام

بر سبیل بیان و اختصار داده اند انشاء الله تعالی و از عبارت متعلق
و الفاظ غریب و جماعات تکلفی اجتران رود تا بتدی و ستمی را بماند
بر و حاضر و عام و اموال و ذیل شرح لی صدق و یسری آمیزی
و اجماع عتده من لیالی یقه هوا قوی و الحمد لله رب العالمین
باب دوم در بیان و ان مشایه
برخ فصل بزرگ بر اینجاست **فصل اول** در بیان نظریه
ارواح و مراتب و موقوفات **قال** الله تعالی لئن ظنننا الانسان فی
احسن تقویم ثم ردناه اسفل سافلیس ای خلقنا الارواح الانسیایه
ثم ردناه اسفل سافلیس ای لی قایل الانسانی و سنویتیبه انشاء الله تعالی
فی موفیوه و **قال** البی صلی الله علیه و سلم ان الله خلق الکونان
قبل الاجساد بأربعه آلاف سنه و فی دوائه بالی الف عالم این حدیث
مشهور است بدان سنی که اول روح انسانی آفرید آنکه اجسام و جساد بزرگ
سبیل مخلوقات و موجودات ارواح انسانی بود و بعد از ارواح انسانی روح حضرت
محمد صلی الله علیه و آله فرمود اول ما خلق الله تعالی نوری و روحی
نیز و این است چون خواج علی السلام زید و خلاصه موجودات و غیره شجره کائنات
بود که اول آنکه ما خلقنا لافانک بعد از موجودات تمایز و جزئیات آید
باشد بیکه افرینش بر مثال شجره نیست و خواج عالم صلی الله علیه و آله ان شجره
و شجره مجتهد از نعم الله باشد پس حق تعالی چون موجودات خواست آفرید

شی

دیگری نباید تا اینجا که نبات منبذ اند طبیعت شکر منبذ باید و اینجا که سگوباید
نبات نشاید و هیچ یکی اینها قیام تمام دیگری نتواند بود پس معلوم می شود که
هر یک در تمام خویش کمالی دارد که آن جز در وی یافت نشود چنانکه بعضی بدو عطا
الذی یجسی کل خلقه ثم هتک بس درین حال بدانکه آن قد صافی روح با
محمیت که محبت آدم ارواح است خبا که دم علیه السلام ابوابش را در جوار
علیه السلام ابواب ارواح اند نحن الآخرون المایقون اشارت بدین معنی
که اگر چه صورتها باختر تبع صورت بود روح ما در اول مقدم ارواح بود ارواح اینها
علیه المملوۃ والسلام نبات صفت از قد روح مخفی بیرون او دهند و ارواح
اولیا بنیابت شکر قزلب بود و ارواح مؤمنان بنیابت شکر سرخ بود و ارواح
عاصیان بنیابت طبرزد و ارواح کفار بنیابت شکر قزلب هم بدین قیاس ارواح
ملکی و جنی و شیاطین اذان می گویند تا آنچه در آن بود که قطار خوانیم از
لطیف و صافی آن روح حیوانی و نباتی بگرفتند و از کشف و کبریا آن سواد
و مرکبات و عناصر ساختند اینجا لطیف غیبی روحی می باید در نبات لطافت
که پیش ازین ما کی در عبادت نیاروده است و الله اعلم و آن است که خلقت و
کرویت که در قد تعبیه بود خلط مطبیه حرارت آمد و کرویت متبویه کفایت
تا مرکبات از خلط و کرویت در اجناس مختلف نبات و شکر و طبرزد و قزلب
و قطار پیشرفته نشود حرارت و کثافت اینجا زیادت بود چنانکه شکر از نبات
بیک وجه کمتر و کثیف تر باشد همچنین حرارت صفت تشریف است و انشای بهجت است

و نبات صفت خلعت و خاک مایه حرارت و فروشی است طبیعت شکر و نبات
و طبیعت کرویت از اینجا که ابلیس اما خیرینه گفت که انانش بود و خاصیت خاک
نبات و فروشی بود و از اینجا که حیوانات در یک طبع و دونت باشند و طلب
غذا و سلی نانی کنند که اصل ایشان از خاک است و از صفت تشریف طعم خیر و
و از صفت خاک به جبل خیزد و چون مرد و نبات در سده طبعی و جوی خیزد که
این نباتات راست پس این دو صفت خلط و کرویت اگر چه در قد تعبیه است
اما ظاهر نبود نه در قد و نه در نبات و غیر آن ظهور کمال این دو صفت در قطاره اند که
مخردی بود از قد باز مانده و صفا و سبیدی دوی اندک بود همچنین در نباتات
انواعی اند که حرارت بود که مایه بهجت باشد و اندک کرویت که خیر مایه تواضع و عبودیت بود
و یکس که چون به کمال بود این دو صفت با نبات و معرفت نتوانست کشید و در
قطاره است و کل حیوانی اندک صفا و نورانیت روحانی بود و لیکن جز به کمال نبود
هم با نبات و معرفت نتوانست کشید مجموع برایست از عالم روحانی و جسمانی که
هم انت بهجت و جدی بکمال دارد و هم الت علم و معرفت بکمال دارد تا با نبات هر دو
و عاشقان و در سنت جان کند و آن جز ولایت و در کل انسان بنو و چنانکه می رود که
لما خلقنا الانسان من عا الحراکیت و الا در فی قلبه نال الی قوله طوبی لهما جملا خلوی و
چون از اولیایم حال ایشان آمد بدید که این در جبروت خلوی و جوی نتران کسب بدید
و در جوی با دشواری و درین ملاکه بنور و صفا و روحانی بدید اما قوت و استعداد
سمای نداشتند با در بر نتوانستند گرفت چنانکه قوت و استعداد جهانی

داشتند اما در این نورانی نورانی که در صورت باد امانت دیدند قبول نکردند
چون انسان مجموع دو عالم بود روحانی و جسمانی او را کرامت جلایا نام است
کرم گویند نه ستر و لذت گویان بنی آدم این بود ذات معرفت و ماهیت
روح اگر چه مستعدمان در شرح آن شروعی زیاده نموده اند ولیکن شمه گفته اید
مبانی هم بدین مناسبت چنانکه در مقدمت صفت تشبیه است از سبیدی
و سیاهی و صفا و کورت و لطافت و کثافت و جلالت و بجمان در روح
که لطیف است ربانی و شرف اختصاص باضافت بن روحی یافته است صفت
صفت دو تفسیه است از نورانیت و محبت و علم و حلم و انس و بقا
و جوده و صفات و بکران این صفات نزل که در اصل صفات این صفت
صفت است چنانکه نورانیت سبیدی و بصیری و مشکلی و از محبت شوق
و طلب و صدق و از علم ارادت و معرفت و از حلم جا و وقار و تحمل و سکون
و از انس شفقت و رحمت و از بقا ثبات و دوام و از جفا عقل و فهم و دیگر
ادوات و روح را چون بنای خلق کرد اندر صفت صفات دیگر چیزی که شرح
آن در تمام خویش پایده انشاء الله تعالی و هر صفی از صفات روح بنیات
صفی از صفات قدست چنانکه نورانیت بنیات سبیدی و محبت بنیات
سیاهی و شرح این مناسبت رفته است و علم بنیات صفا و حلم بنیات
کورت و انس بنیات لطافت و بقا بنیات کثافت و جیات بنیات
جلالت و هر صفت که در قند اثر آن انوکته ظاهر است تا اگر خواند که آن صفت

بکمال در وی ظاهر شود او را بیعتی باید بود که کمال این صفت و در وی ظاهر
باید مثلا اگر خواند که قند را که صفت سیاهی است که در وی انوکست بکمال رسد
و در قطاره باید بخت که بعد از سیاهی است تا قند هم سیاه شود بنسبت
سبب چون در روح صفت محبت انوک بود که بنیات سیاهی است و قند خوانند
که محبت در وی بکمال رسد او را با قالب که مدخل طلال است تعلق دادند تا
پیر و روشن صفت محبت در وی بکمال رسد یکی از اسرار تعلق روح بنای اینست و
چون ملایکه این تعلق بچاک داشتند تخم محبت ایشان مرکز بکمال رسید و کمال
پرورش یافت که مژده بچشم و بچشمی که در اگر کسی سوال کند که چون گفتی در
قند نور روح پاک محمدی علیه الصلوة و السلام طلال کورت و کثافت تشبیه
بود شرح داد که ارواح انسانی بدین صفتها محتاج بود که هر یک در تمام خویش
سوروش را الهی خواست بود و کثافت نور محمدی علیه السلام او بر نور حدیث
میواید بس در نور حدیث این صفات تشبیه توان گفت یا نه اگر کسی توان
گفت انجام احتیاج ثبات خود و اگر کوی می توان گفت بس در روح محمدی
انچه در نور حدیث بنمود از کجا آمد **جواب** از سه وجه بشود اول
آنکه اگر چه قند در روح محمدی از قند شکر بر نور نور حدیث بود ولیکن از وجه غرض
سوروش بود و این صفت در نور حدیث نبود و هر چه بخیر است مطلقا از نور
طلال طلال است و نور مطلقا صوت خداوند است خاص که الله نور انوار است
و از آن جهت نور مطلقا صفت خلقت است خاص چنانکه فرمود الله خلق الخلق

فی علمه ثم رخصت من تدریه بر این ظلت و کوروت و کثافت
 شاید که از صفت خلقت و حدوث باشد **وجه دوم** آنکه ذات احدیت
 موصوفت بصفات لطف و قهر شاید که برچند از اینهاست در ارواح
 از بر تو صفت لطف باشد و بر چهل است از بر تو صفت قهر باشد **وجه**
سوم آنکه چون ظلت را در قند ثبات آتش محبت نهادیم در روح شکل نیست که
 تم محبت در نهاد ارواح پیش از چهل صفات دیگر از اخلاقیات پیش از صفاتی که
 ما بشیر و می عشق تو با هم خودیم **ما** با عشق تو در طفولیت خود کردیم
 نه غلام چه جای اینست که **ما** با عشق تو در آرزویم خود کردیم
 و پیش از آنکه روح را محبت بر چهل صفات سابق اداء از بهر آنکه روح را محبت
 نتیجه ترنیم بجهت بود اگر بجهت سابق نبود که بر بختی که بجهت سر
 نداشتی که لاف بجهت زدی **ک** بکساح تو کرده سر بالاب خویش
 و در این پیچاده چهره دانی تو را **د** و با بساط از بجهت کشاده شد و این
 صفت قدیم است و بجهت هم این فوق دارد روح را که ام صفت در پیش
 نشیند که روح **ص** صفت نیست که بیوند از قدیم دارد و الا صفت محبت و پیش
 آنکه اسرار بسیار است که بکس شرح آن تحمل نکند **م** و زود فی سبیل جگر
 مکرر اعلی کروی و روحانی دم محبت یار پیغمبر در زبانه با محبت نتوانستند
 کشید چه محبت و غمت از یک خانه اند و محبت و سادی از هم پیکانه اند **شرح**
عبدالله انصاری سکریه رحمه الله علیه محبت که کوفت محبت جواد

ایست غلام آنکه از آن خود فراب داد پیچاده آدمی که از طوایف و جوی
 باری که اهل دو جهان آردی بگرختند او در آن او بخت و بخت جاودانی
 اختیار کرد و نادانی سر دو جهان در بخت و شمع سوزاید و صفی الله عنه
شرح عشق است که لوله جوانی بسپرد عشق است که پیش چاه وانی پیبرد
 عشق است که آب زندگانی دارد **ل** لیکن بدل آب زندگانی پیبرد
دویم در شرح ملکوت
 و مدح ان قال الله تعالى فَبَحَّانَ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْكَ مَلَكُوتٌ كُلُّ شَيْءٍ وَآيَاتِهِ
 تُرْجَعُونَ وقال النبي عليه السلام اَوَّلُ مَا خَلَقَ اللهُ الْعَقْلَ بَوَاقِهِ جَنَّاتُ عَدْنٍ
 عالم ارواح روح پاک بعدی اند بر این شرح که در فصل سابق باید بداند عالم ملکوت
 مثل کلام و ملکوت باطن چنان باشد ظاهر چنان ملکوت حرامند و باطن چنان
 ملکوت حرامند و بحقیقت ملکوت بر چیز چنان آن چیز باشد که آن چیز بدو یام بود
 و چنان چیزها بصفت قیومی خداوند تعالی قایم است چنانکه فرمود بید
 مَلَكُوتٌ كُلُّ شَيْءٍ وَحِجْزٌ بَيْنَهُ قَائِمٌ نِيتِ الْاَدَاتِ بَاكِ خُذْ اَنْدَكِ
 جل جلاله و ملکوت بر چیز شایسته آن چیز باشد چنانکه فرمود اَوَّلُ مَا خَلَقَ اللهُ
 مَلَكُوتَ السَّمَوَاتِ وَالْاَرْضِ مَلَكُوتُ السَّمَاءِ سَابِقُ السَّمَاءِ وَهُوَ مَلَكُوتُ
 زمین و سابع زمین و ملکوتیات بر انواع است و لیکن جل بر دو قسم است
 قسمی از قبیل عالم ارواح است و آن هم بر دو نوع است علوی و سبیلی علوی
 چنانکه ارواح انسان و ملکوت و سبیلی چون ارواح جن و شیاطین و حیوان

روح نامیده در نبات و حیوان و باده و بنشیند این قسم روح خواجه
علیه الصلوٰه والسلام چنانکه شرح آن بر رفت و معنی دیگر از قبیل عالم نفوس است
ان هم بر دو نوع است علوی و سفلی علوی چون نفوس سماوی و سفلی
که اکبر و نفوس افلاک و بروج و سفلی چون نفوس اجسام زمین و آن
هم بر دو نوع است سرد و مرکب سرد چون عناصر اربعه و مرکب آن خواص
و طبایع است چنانکه آب را لطیف و برودت طبیعت است و ریح گشتگی
خاصیت و آتش را حرارت و پیوسته طبیعت است و اجزای خاصیت
و خاک را پیوسته و برودت طبیعت است و نباتات خاصیت و باد را رطوبت
و حرارت طبیعت است و اعداد روح خاصیت و مرکب از دو نوع است جامد و
بنات و جامد را ملکوت هم خواص و طبایع است چنانکه خواص چهار و طبایع
ان پنجگانه دیگر جارات و ملکوت نبات نیز نامیده است و خواص و طبایع ان
و بنشیند این قسم عالم عقل است دیگر باره اقسام ملکوت نباتات ارواح و نفوس
در نباتات جم شود و اولی است که ملکوت نباتات ارواح نامیده خوانند زیرا که او واسطه
و در عالم حیوانی و جمادات او چون در دشت و ناست در جاد و نیست و آن
خاصیت حیوانی است از قبیل ذوات الروح شمرند و ملکوت ان ارواح نامیده
که چون در جاد و در جاد و حرکت نیست این خاصیت جاد و نیست و آنست
النفوس شمرند و بنشیند این قسم ارواح و نفوس است
علوی و سفلی معنی از صفات ملکوت نباتات دیگر توان یافت چنانکه در ملکوت ارواح

از صفات ملکوت نفوس و در ملکوت نفوس از صفات ملکوت نفوس
ارواح و نباتی هم برین قیاس است و آنرا در هر یک چون نوع ان غالب فاد و دیگر مخلوق
برای نوع یا ذکر کرده اند و شرح هر یک از طبایع انجا باید اما جمله او پیش بر دو نوع
منقسم است ملک و ملکوت و از اول خلق و امر هم گویند و معنی تعالی و دیگر از
و ذکر کرده است چنانکه فرموده ان یکم الله الذی خلق السموات و
الارض تا انجا که گفت الا اله الا انت الخالق و لا اله الا انت رب العالمین
عالم امر عبارت از صفات اجسام است که قابل ساخت و قیمت و تجزیه نیست
و دیگر آنکه باشد ان کنی بی توقف در وجود ابد و عالم خلق عبارت از اجسام
لطیف و کشنده که قابل ساخت و قیمت و تجزیه است و اگر نباتات کن برید
اود است و لیکن بر سبب واسطه ایاام که خلق السموات و الارض فی ستمه
ایام فاما امر هم ملکوت ارواح را فرامیگیرد و هم ملکوت نفوس را چنانکه
فرمود و یسلوک عن روح قل الروح من امر ربي و فرموده و النفس النقی
و النجوم تنحرف بامر و لیکن روح انسانی بشری اختصاص صاف است
رویی مخصوص است از نباتات کرات و گفته گردند انبی آدم و حمله نام هم
نه البید و الخیر معنی خاص است بنموده بانی و لیکن معنی باطن بنموده که در انرا
طاسی و باطنی است که ان یلقون ان ظهرا و بطنا یفر ما یک آدمی مجزای غایت
ماست و ظاهر گرفته ایم و در بر و بحر بر عالم احسام است و بحر عالم ملکوت
و بر و بحر عالم آدمی را بر و بحر گرفته است زیرا که او باران است ما داد و آن بار که بر و

بر می گرفت فامین ان یحیلنها و اشتفتن بینهما و جعلهما الانسان جواس
 ادی ان بابر گرفت بر و بجز او را با ال بابر چون بر تو اند گرفت چون با می غیر
 و صفی با کشد ما به قدرت و قوت و کم بار او کشیم زیرا که ما عاشق و
 معشوقیم آنچه ما را با ادی و ادی را با ما افتاده است ما را با دیگر می و دیگر می را
 ما با افتاده است **ح** کوه بوی ادی بر جوشد صد که بود و خبر کن بپوشد بیان
 عاشق و معشوق کس بکشد با را ز معشوق معشوق عاشق تواند کشد چنانکه
 معشوق با دیگران عاشق عاشق هم با دیگران معشوق است خواست معشوق عاشق را
 پیش از خواست عاشق بود معشوق را بل که ماند و گشته معشوقانه عاشق را می رسد
 زیرا که عاشق پیش از وجود خویش معشوق را می بیند اما معشوق پیش از
 وجود عاشق مرید عاشق بود چنانکه خرقانی میگوید او را خواست که ملاخو
 به میزد **ح** شمع ادی دل نیست پروانه جان همه عالمی مدد جا نماند
 از سر سوزن جود بجز تو فاست دیوانگی دل من دیوانه اگر بخت میانه باشد
 و معشوق بکاشی و دو کاشی نیست تو بایی و ما تویم سر و پای تو بی تو جا به جا
 بکاشی عشق لا ما یجیرهم ادو نور بختونه سر رشته فتنه این حدیث را شاهد
 اجبت ان اعرف بر خاست و لیکن **ح** بهمان سخن گفتن با میانه است
 ادی سطر حذت موسی میو میو نام این می ای آفتاب تواند زد اگر چه او را
 بخت کن ترافی هم کو شمال بر او اند تاب کو طوری که بطور آینه آفتاب را
 ما لایزال و لایزال و لایزال زبان دراز کردند او زبان در کام کشید و گشت با میو

للرب و ذی الایاب جوا با او گویند که لایزال و لایزال و لایزال ما به نام
 خاکی راضی بودیم و اول استعفا بخواستیم کلیم کوشه ادبار بود در دوش سلامت
 کشید و در کج فاعشای حث دیدن تسلیم اوده و لجرم سوار الطین بر خواند
 و دانسته که قریب ملک را که چو نماید بسیار است اما امانت بی شمار است
 و اما السلطان ایلا البحر عظماء و قریب البحر متحد و را معوا قریب و انک تیر
 که باید که سرایه ادرست بود و سود پرست نیاید و عاقبت سرتبه خاکی در آب
 طلب باید که که بالیستی کنش ترا با ما لایزال است بی علت از کج ادبار خول
 پرفت اود و دلی اختیار ما و کرامت تخیل بر دلی اندلی داشت و خلوت سما
 اضافت من روحی در وجود ما الاخت و بر تخت خلافت و جعلکم خلایف
 الارض نشانند قیام بجهنم بر نرق مانند و چنانکه ملا علی ریش تخت سجده
 فرمود و لا یبرماننا الذین اصطفینا من عبادنا در ملک و ملکوت داد گویند
 و خافین چه طاقت بارگاه ما دارد اگر آنچه اسباب معشوقی ماست بر شمر
 که تاب نبودن آن آرد **ح** جهان ما ز شمع عشق تو در ریش که نور علم که عاشق تو بر شمع
 یا خیمه زنده و حال تو بر شمع یا دور و این غلط شود این شمع اندیم با سراسر
 و چنانکه فی البید و البحر بر عالم نکل است و بحر عالم ملکوت چنانکه هر کجا برست
 بروی چو شمر بر کجا ملک است بروی ملکوت یعنی ادی را در ملک و ملکوت
 با ما هستیم بران معنی که اگر ملک است و اگر ملکوت است از بر تو نور روح و عقل او افزیم
 تا به دوشت و جود جود از بر تو نور روح او دارند از ملک جن و شیطان و حیوان

و نبات و درجه دوات نفوس اند از کواکب و افلاک و زمین جلد جاده
نفوس از تنبیه عقل اعدادند و عقل روح را بمحور خوار ادم را که از بهلولی جب او
گرفتند درین امارت لطیفست اینجا چون زبان از بهلولی جب بودند خواجه عالم علیه
الصلوة والسلام فرمود **شاور و عجز و خا و عجز و عجز** با زبان در کاهها مشورت کنند
و برج ایشان گویند خلافتان کنند که نای راست آن باشد که زنگه زبان آن
استخوان جب بهلولاند گزینا باشند برج گویند راست خندان باشد اینجا نیز عقل از
بهلولی جب روح است با او در معرفت ذات و صفات باری جل جلاله مشورت
باید کرد و برج ادراک او بدان رسد فهم ادراک او باید از ذات و صفات باری جل
جلاله بدانکه حضرت عرفش زبان منزله است و بختلاف است که عقل ادراک کند
ذات و صفات او کند بل که **ذات او هم بر توان و افست** **عزیز دینی**
عزیز دینی و **اول فضل دینی** ما عزیز دینی **لطیفه دینی** **باید** که خواجه عالم
علیه الصلوة والسلام فرموده که **اول ما خلق الله الفکر و اول ما خلق الله**
العقل و اول ما خلق الله روحی مرسته را شست مرسته یکی است و بسیار
خلق دین منی سرگردانند تا این چگونه است این گفت **اول ما خلق الله الفکر**
ان قلم نه قلم ما است قلم خلایق و قلم خدای مناسب عظمت و جلال او باشد
طالع روح پاک محمدی است و نورانی دان وقت که حضرت حق تعالی بنظر
محبت روح محمدی مکریمت جبار روی غالب شد روح شوق یافت عقل یک شوق
اقدام از معرفت غیبات جبار از نجات که هر کجا عقل است بجایست و هر کجا عقل

نیست و تر الحیا و شعبة نرا الايات اینست چون قلم حق یک شوق روح خواجه
و دوم عقل که در منه می نمود اما یک قلم بود باو شوق و قلم بید قدرت خداوندی
بهر چه خواست از ملک و ملکوت بواسطه سید قلم می نوشت و انرا بچهار قسم می نامند
که نون و القلم و بر اینها این قدرت بر حضرت خداوندی تا کف جبارک و نون
الذی خلق السموات و الارض بقادر الخ السوره **فصل**
سیم در نظر عوالم مختلفه از ملک ملکوت **قال الله تعالی ان فی خلق**
السموات و الارض و اختلاف اللیل و النهار و الفکر و العقل و النور و النور
فی البحر یابغ الناس الایه **قال** **النبی علیه السلام خلق الله**
التربة يوم السبت و خلق الجبال يوم الاحد و خلق النور يوم الثلاثاء
يوم الاثنين و خلق المکروه يوم الثلاثاء و خلق النور يوم الاربعاء
و ثبت فیها الوقت يوم الخميس و خلق آدم بعد الفیض من يوم الجمعة
في اخر ساعة من ساعة يوم الجمعة **القیصر و اللیل** بدانکه از بعد از عالم
ارواح تا مشاء عالم اجسام خداوند تعالی عالمها مختلف افرید است از دنیا
و آخرت و ملک و ملکوت و در هر عالم صنفی از مخلوقات افرید است از دنیا و
آخرت و روحانی و جسمانی و از هر صنف انواع مختلف افرید و در هر یک خاصیتی
دیگر بنماده چنانکه از صنف لایکه خیزد نوع ملک اند که قوی و روحانی و آنها که جمله
عزیزند نوعی دیگرند و ملک که سماواتی نوعی دیگرند و سفر و بزرگ و دیگرند و گرام
الکابینت دیگرند و ملک که سماواتی دیگرند که ابرو باران و مرید و برن و باد بجمک ایشان

تأویذ و تزیینات چنانچه که هر قطعه از باران ملک بر کل است تا آن قطعه بر آن موضع
نیز دایره نماند خداوند است و ملکه که بر رویها موکل اند دیگرند و ملکه که جفته
اند اسلخ و اسل و اسل و اسل و ملکه که جفتهها ذکر و جالس میکنند و ملکه که اسل و
ملکه که بر زار جام موکل اند دیگرند و ملکه که در جن ادی القادح ظاهر کنند دیگرند
و ملکه که دفع شیطان از بنی آدم کنند دیگرند و ملکه که ریش که جفته اند اهل روز
دیگرند و اهل شب دیگرند و آنها که محافظت اطفال کنند دیگرند و شکر دیگرند و سوا
کنند دیگرند و آنها که پیشتر دیگرند و آنها که مؤید اند دیگرند و ملکه که دیگرند و ملکه
حیات بواسطه نخه و دیگرند و ملکه که زیر ریش دیگرند و آن ملک که کا و و ماهی و
جهان بر سنت است دیگرند و ملکه که سوز ریش و کوها بر ستان است
و دیگرند و ملکه که خزانه ریش بر ستان است دیگرند و ملکه که خزانه بر ستان دیگرند
و در منوان و کرست و ملکه که خدام هستند دیگرند و آنها که خزانه دوزخند دیگرند
و زیانیه دیگرند و مالکان دوزخ دیگرند و آنها که بواسطه دوزخ موکل اند دیگرند
و ملکه عذاب دیگرند و روح که در یک صفت شد و جمله ملکه که در یک صفت دیگرند
و انواع ملکه اند و آسمان و زمین و دبا و آخرت که جز خدای نداد یکت و کیفیت
ان پس چون یک عالم از عوالم مختلف عالم ملک است چنانچه نوع ملکه اند و یک
بصفتی و خاصیتی دیگر مخصوص **ملک** در عالمها و دیگر ج انواع و اصناف و انواع
انسان و حیوان و بری و بحری و از اصناف جن و شیاطین و ابلیس و مرده
و غیلات و تناس و جالبصا و جالبقا و یا جیح و یا جیح و دیگر اجناس که

در تصصیر بر شمرند و اما حقیقت و از انواع و صیغتان و چنان و غلانی
و ولغان اسل بهشت و اجناس مخلوقه از نباتات و جمادات و معادن و
اجسام کثیف و لطیف و بسیط و مرکب و معز و عناصر و نور و ظلمت و
جوامد و اعراض و الوان و طبایع و خواص و صفات و نتائج و
اسکال و هیات و صور و معانی و اسرار و حقایق و لطایف و جواهر و
چون سم و بصیر و شمع و ذوق و لمس و حواس باطن چون عقل و دل و سر
و روح و خفی و قوی بشوی چون قوت شعله و قوت شعله و شعله و
و شدت و جاذبه و مدبره و چشمتی و از انواع دیگر چون قوت جاذبه
و مایه و عافیه و دافعه و دیگر قوی و عله که شرح در شرح توان یافت
و آنچه بر اسمهاست از غریب و کرسی و لوح و قلم و روح و طالع و کواکب سیارات
و ثواب و منال و پیش المعهود و ره الهی و قاب و پس و لامکان و دیگر اصناف
موجودات و انواع مخلوقات که شرح توان داد که بر ذائق ان علی المحبته جز
چهره خلا و ذی عروضا واقف باشد بحقیقت و مایه که جنود و یک **ال**
اما عدد عالمها در بعضی روایات آمده است که بحد هزار عالم است و بر روای
هزار هزار عالم است و بر روای سیصد و شصت هزار عالم است و لیکن
جمله دوزخ عالم خلق و اسر که ملک ملک است شد رحمت خاک میان فرود
و در اندک بر حضرت خداوندی شکوت **الاک المخلوقه و الاک المخلوقه** که الله رب
العالمین **اما** مراتب ملک و ملک و مراتب ان اول مراتب ملک است و ان

چنان بود قسم است ادواج و تنویس اما مراتب ادواج بعد از مراتب ادواج است
مراتب ادواج مکی است و بعد از آن مراتب ادواج جن و آنکه مراتب ادواج شیا این
آنکه مراتب ادواج حیوانات آنکه مراتب نفوس نایه که روح نایه که کوی که نبات
نملی داد آنکه مراتب خواص و طبایع و معادن آنکه خواص و طبایع مرکبات و جواهر
آنکه خواص و طبایع نباتات غاصر و اشیا مراتب نفوس و بعد از آن عقل کل اند
و بعد از مراتب عقول مراتب نفوس عرش و کرسی و لوح است آنکه
مراتب نفوس سواریت آنکه مراتب نفوس اولاد و بروج آنکه مراتب
نفوس کواکب و سیارات و ثوابت آنکه مراتب نفوس مراکز چون مرکز زمین
که مرکز آتش است و مراکز مرکز باد است و محیط مرکز آب است و زمین مرکز
خاک است بعد از آن مراتب نفوس مرکبات است این قدر بر سر احضار گفته اند
از مراتب و مراتب مکررات عالم مختلف و این جمله است که سالکان ملجأ
بصیرت را کشف شود در تمام آیات شریفهم آياتنا فی الآفات و فی
التسعیهم و اگر در مراتب بعضی تقدیم تاخیر افتد در هر عالم کشف باشد از هر
نظر نبیند در ادراک معانی غیبی یا از هر موجد که جای نفوس غیبی است
یا از هر قوت متفکر که سفیر عالم غیب و شهادت است زیرا که آنچه مکنون
نظر روح شود در عالم غیب قابل تفاوت و نقصان نبود خصوصاً چون نقل روح
توید بود بعد نور الله که انشأ فرشته المومنین فانه بنظر یزید الله است آنچه
تصبیح نفس باشد از معانی عالم غیب بر تبتیت روح بود و خیال و وهم را

عجالت معرفت باشد تفاوت و تفاوت و نقصان بعد از بیان را باید و این
درین معنی و مراتب شرح داده اند هر طایفه را از واسطه طریقت و اصل حرکت تدبیر
مختلف است بچوب نظرها نظر و کیان روی خوبت
چون دیگرند از کدانهها در این نقش خویش پیوسته
زین است تفاوت نشانهها اما مراتب هر عالم ملک در مراتب میاید
که لما أراد الله ان یخلق الخلق و هذا العالم خلق جبراً فطر الیه
بنظر الهیة فذاته قضاة یضعین من قبلة الرجل نصفه نار
و نصفه ماء فاحرق النار علی النار فصعد منه فان خلق من
ذلك المذخات السموات و خلق من ذبذبه الارض اسمان و زمین برین
وجه و برین ترتیب فریده شد و مراتب آنچه در زمین افریده است جلالت در
حدیث روایت کرده اند در اول فصل و در این همان معنی است با جمال
تنبیل ان خارج علیه الصلوة واللام فرموده است که زمین را درون شش
افزاید و آن اول دوزخ است از هر منزه این جهان زیرا که دوزخ پیچیده زیادت
و زنا پیچیده گردش افلاک چون اسمانها را بیا فرید و کودکان کوداغان روز
بدید اند شنبه نام نهادند و بعد یکشنبه گوهارا بیا فرید تا زمین بر سر
قرار گرفت و در دوزخ دوشنبه نبات و اشجار بیا فرید و در دوشنبه
ریخ و مکره بیا فرید و در دوشنبه چهارشنبه نود بیا فرید و در دوشنبه
را بیا فرید و در دوشنبه بعد از آن عصر آخر را عشاء روز ادم را علیه السلام

اعضای از ملوک و اعیان است که در درگیری از تو میبایست بکن
برضای ستم اگر بیسی است بکن که بر ستمی با تو جیبی است بکن
بجستش کسل دشمنان حضرت بادشاه و ملوک که با شما بر ظلم و ستم میکنند و دوستی را و جمع
برضای ایشان می آید و با ایشان بحال و حرام و بیع مالی می گویند و خون و دیوان
می آریند و قتل و وبال می نوزند و با کاه با جاده با بمرک از جلد گشای می شود که
بشتر مالک الجسد بجای آید و با دیش و بنای دین و دنیا با ایشان می اندازد
اگر چه دعوی دوستی میکنند اما دشمنان ایشانند و اگر بادشاه و صاحب نظر
انند بیرون است بادشاه از این است نادانندگی از دشمنان و بدبینان را بجهت خود
راه نهد اما هر کس را این نظر پیشتر غایت حرص دنیا و دوستی با اهل دور کار
بیشتر عواید و بلا صلاحتان را بخود راه میدهند و از فضل هر نهان و از دکان و اهل
واریاب فضل و اصحاب بیوای و لای دکان نیک و با صحتان بخیر محروم می ماند و اگر
ازین نوع بنادره کسی در حضرت ملوک باشد ناقلیت و شکوب و با قبول بود از
بهر آنکه جمعی فسر را باند که او در بند تو میور دیوان نیست و در نفس خزان می شود
و بطاعت و کنایه نوازند بادشاه و خردمند صاحب سعادت میور از حضرت
جست است که بنور غایت شایسته نظر کند در احوال دنیا که این کند پیروز آید
و این بی وفاء مکاران را بنده و عهد ملک دقار تا انتها کار چند میور برای جزو کار
مجنونان چون نو بهار را شور میور گرفت و بیک دست میور را بران نشاط میور
بر می کشد و بیک دست خنجر میور را بر می کشد کلام سر بر این خود میور که بنویسد

و کلام شکم بر کرد که بنزد کوا بوش داد که پیشتر داد و کلام را مان داد که بوش بر آب
نهاد و بعد که کوشش میور اندک که معایتش بوشش نکند استخوانی بیک بخشید که شمشیر
میور یا کرا جان داد که از کسلان داد یا کرا کلاسی بکسر نهاد که شمشیر بیاد نهاد که دل
دوست که بشتش شکست که از خودید که نه برو خیزد اندک او را شناخت کوش
کسی که ز تو دل بند می برایش خود خیزد که جز بی معنی چون تو جزو دلدار نیستند
اگر تو کینه عشقی را تو از شمشیر بریش میور قباها که ز تو برود که ها که تو دوستند
اگر تو خود نبی جهان جان بستاند از تو دل که یک چخت میور کوبد و کرجخت میور خیزد
کدام دوست را بخواند که نه بدو دشمنی پرور را اند کلام عزیز را بنواخت نه بدانش کلام
با که ز وفاء باخت که نه اخبر و با باخت کلام چهاره را احمیر که که نه عاقبتش میور
کرام در محک و زهر کودانند نه چون ملکش زهر زهر کودانند کرام بشیرای میور بر تخت شامی
نشاند که نه چون شمشیر نظر محس بر آخته اند تا چون بدیده اعتبار بدید میور با با بدار و
وفایی سپید مکار شایسته کند بر ستم غرور او در جاه نشود و بر خار فاجاه و
و شتم دوروز فانی کم راه کرد و پیش شناسد که چون با دیگران و فاکر دبا او هم نکند
بسی بر خور و وطن خدای از بهر جهان عایینی ستم نکند که دنیا بی وفاء سیر از دوری
نیز و چرا عاقل از بهر دنیا از خدا و وطن و زود با اندک در دست مسیح نیاید چنانکه این میور
خسروا بشیر و سوری از جوش کم کاشی که راسی بران شوند از خرم از ازار بستی
رشته بشیر و دنیا موری آردن و بیک که چون بریش آید اگر با داد و کی زیباستی
شرم و از اخراج میور پیش از از خلق که از برای بی وفایی نا کسی کم کاشی

کرده دهنی و طاعتی مردم کس چنین **در جهان حاکم گون هم ادم و جوا پستی**
 چون جهان بگرفت اسکندر ز دلا ام تو **کر جهان دلاستی کس در جهان داراستی**
 ان هم سنان ایرانی و تودلی بکاست **کز بهت شخشان بشه کز جونا پستی**
 و در نظر کوی بهرم و در شان کشتی خرد **کز سپاه و کچ مر ساهی جهانی دیبا پستی**
 خاک تیره باز کشتی حال مرده سر و شست **تا صدی معلوم زلفت خراک اگر کوا پستی**
 آنکه بیک کوز نام بک اند با فی بماند **و بدی کوی یک فی هم بد مر سوا پستی**
 بر کوفتی جورتان حال ملوک و پاسبان **چون نشیدی داستانشان کر کسی دانستی**
 آنچه نسرودا بدخواهر غافل اسروزم **باز دیدی عاقلی کس چشم دل پنا پستی**
 هر کسی نسرودا جو کشت خویش خوار و در **کشت خود امروز بهتر کشتی کر خوا پستی**
 ایک خلق ادکار دنیا کشتا پروا چنین **ای دریغ از خلق با کادین پروا پستی**
اما حالش بیم که بادشاهان با خدای خویش است اینها عدل رایت داشتن
 مر فاسد باطن خویش را با خدای شالی سر و علایند و در پسترا و در ضل یک ترک بودن
 و سلطنت و مملکت را برای خدای توانی داد و نه برای نفس و احسان است خواجه
 علیه السلام و انکم فرمودا یا خاکن ان شجبت الله کانتک تراة فان لم تکن تراة
 فانه یراک ان میت بطاعتی فله سفول شود و ایمان از نماز و فوزه و ملو و قسرات
 و بیشتر اوقات بزمالت و استطاع و خلوه مشغول باشد و مصالح خلق مروک و او و احسان
 حجاج را بچرمم گوداند و از صلاح و ضاد ملک بچرماند و رعایا را برست ظلم بکند و که این
 جنس مصیبتی بود از جمله ساهی زیاده و لیکن بخت بادشاه است که بعد از او از سر ایستنی

و ستن روی بصلاح نکند آورد و از احوال بلاد و جهاد متعذر شود و بر رعایا
 حقوق سدهای و سدهایان قیام نماید و در بندگان خدای و احکام بادشاهی خانی
 تصرف کند که کوی بی و خدای می نکرد و اگر ان قوه و نظر ندارد و بنظر اندک او در
 مریک و تا سر ج کند بستران کند و از الایش ملو و طبع پاک داد و تا ان حرکت و را
 بدی شود سلوک راه حق را و بر ج قریبی و در غشی کرده حضرت دتو بیت را و
 ایستاد و بی الفی حله رخ عبودیت است که طرفه العینی سر از آستانه بندگی
 بر ندارد و بیادشاهی بجاری منور و نشود لا تشکر الحیاة الدنیا لاله **ست**
در پستان خداوند که جای و کسر **برای نریت تو بر کبیر اند قصود**
 و مشیار و پیدا باشد که تا بهج وقت بنظر عجیب بخود ننگد و عیلت خود نرینگر
 چون زعون که میگفت ایسی لی ملک و صی و هیذا الازهار و تجری من تحتی افلا
 بشیر و کت بخود ببی جان مستغرق شد که نظر او بکلی از حق مجیب باز اندک
 خدای کرد که انما دیکم الاعلی بل که بعجز و انکسار و بیجاکی و افتخار پویشیده ملاشت
 آستانه عبودیت نماید چنانکه میگوید که **بیش** ز کویش ای دل پرده پای باز میگرد
و کرج دایم کان باو به بای نویشت **بر آستانه سر دود بر زمین خجی دن**
کشتگاه سرای جمال جای نویشت **و ند مقنی** نیکه بر سلطنت خودی میکند ابار
 و شت خویش باشد پرستین عجز در می نکرد **استانچا** و شکر و بی در بر ظالت کبر
 نوح بادشاهی و شرف و شوق سلطنت است که بی اختیار در دماغ ملوک بدریابد
 و انی تبج و استغنا و کثرت حجاج خلق بخود است و این مرضی است روحانی

که اعیان چنانچه از افعال کند که بر سر سطح جان دولت و افتاد و اگر این است
 معالج کند این غرض طعیان حق تولد کند چنانکه حق عالی فرمود این الاضاف
 لیکفی ملاه و جانی دیگر فرمود و کتبسط الله التوفیق لیجیاد لبغوا فی الارض
 ملاه یعنی باید شناخت که در وقت آنکه بنده بچشم غنا و استغنا و غرث سلطنت
 بخود باز نگردد و بر حق تکبر و تجبر در دماغ او بدیداید و بچشم خوارت و عزت در وطن
 خدا کرد در حال از نظر عنایت حق پند شد خواجه علیه الصلوٰه و السلام میفرمود
 لا یدخل الجنة من کان فی قلبه شیء من ذرة من الکبر برسدند که یا رسول الله
 که جیاد فرمود که من کان فی قلبه غرض لنفس و سنة الحق گشت که بر آنست که
 بچشم خوارت بخود مان کرد و حق باز نتواند دید و جالیست این التماس که چون طاعت
 فروخت که کسی به پروا بالسلطنت و مملکت خود فرو کرد و خوش آمدن آن درو
 بدیداید خواهد که در عالم تکبر و تجبر پروا کند بیای سپاه مجن و فغان فکر و نظر کند
 که اول اصل او از چه بود الم تخلقکم من ارض و منی باذن پند که اول قطره آب خواهد بود
 و خدا خشنی خاک خواهد خرامد شد و در میان حال عذر است و درین حالت اسیر
 یک لثه و یک قطره جگر بگذارد که اگر درویند شود راضی باشد که ملک مرد جهان بدید
 تا اذان خلاص باید انه علی رجوعه ثیاد و مع هذا الخطه فلحظة منتظر انک سیلاب
 احل درسد و رسم و طلب ظاهر که کوشش اخلاک بر شرب و درویند یک جیست
 آن برکنده است بکلی خراب کند و همچنین چنانی سلطنت و مملکت عبادی ج جانی بود
 چه نمود باید شد و از چنین دولتی حجاب بر شاید گرفت

عالمی بچاید و درین شوم سوار می بود دولت دول بر دایره جلالت
 چون راست که خواهد بنشیند از پای کرد و اجلس و شک بالاجتماعی
 تا چون برین احوال و وقت باید طاعت نفس این خجالت پروا بال فرو گذارد و سر بر پیاده
 و منی یکی اولوک و بر خود واقف بود که از برین چیزی ساز که چون بسط بر پیش
 ستر می شود در آن صورت بسط بگذرد و چون بنظر من مستولی شود دوان نگردد میکن
 بدیدد و اگر غضب استیلا ناید بدان اطفا یا بره غضب توان کرد و برین انگشتری
 ساخت و بر یکین آن نشن کرد که ثم ما ذاینی بس چه حاصل خواهد بود چون ملک
 لغوث ملک در دماغ بچیدگی و برولت و غلبت فرو ریزی بچشم نگرینی که بس چه
 خواهد بود عقل کوشش پیشش فرو گشتی که حاصل چیزی که نخواهد بود **سپاه عباد**
 چه باشد باز شن مالش باغیالی وادباری که تا بریم و بی در نه این پس نه ان پس
فصل بیستم در بیان عبرت ملک با خلق و شرف ایشان
 اما برت ملک با هر طایفه از رعایا و شرف بر احوال خلق برانکه بادشاه در جهان
 بنیاید دلت در شن که چون بادشاه بصلاح باز آید همه جهان بصلاح باز آید و اگر
 بادشاه بنیاید همه جهان بنیاید اید چنانکه خواجه علیه الصلوٰه و السلام
 حق فرمود که ان فی جسد ابن آدم لمصنعة اذا صلحت صلح بها سایر
 الجسد و اذا فسدت فسدت بها سایر الجسد الا عینی القلب و انیضا
 سین باید انما سن علی دین تو که هم و درین بادشاه بنیاید عقل است و در آنجا که
 دل را در عقل کامل بگریشت تا بشا و در ممالک بون بقرین کند و مصالح

و در حقیقت طبیعت ستموار باشد اگر چه ستموار خود را ستموار نداند و میگوید باید حجت
ببرد و نصیب فرساید و حلم درزد و عفو کند و اگر چرمی کند که موجب فضا صرا باشد
یا بخل محکمت تعلق دارد البتة ازان در کند و در بنش و شمع بیخ و دروغ را کار
فرساید که معنی طاعون عظمی است که باسد که در عصبی بدو باد البتة امال ازان در دزد
البتة ان عصبی را بیخ جدا باید کرد تا ان علت بچوکی اعضا سرایت کند و چون دوست نرود
خشم نریکی کرد و او را از پیش خود بران که کند اند عضوی که زود دوست شود با دشمن
دشمن دوست بیخ و دشمن زخم دوزن در کارها دو طرف است شرطی و فراط نگاه باید
داشت که خیر الا مورا و سخطها در سیاست بخندان مباد باید کرد که مردم سر اسان و
نمور شوند و خوف و ترس بر طبع مستولی کرده و نموس تشنه شود و مکرها
و چیلنها سازند که تسویش ملکیت شد **جنانسان** که دوزان ز پیچادگی
که جانرا بکشند بکارگی **و نیز** جذان حلم نباید و درند که دفع با دسامی و هیبت
سلطت از دلها بر خیزد و مستندان و اذال و دیگر کردند و طلی پستی شوند و کار
بر مسلحان و مخلصان و ضغنا و بربا بنقل آید و از خجابت خلل عظم تولد کند و در
سحاوت جذان غلبه باید کرد که با سراف و تلاف و تبذیر انجامد که ان مذموم است
حق تعالی میفرماید **اِنَّ الْمُبْدِرِينَ كَانُوا اِخْوَانًا الشَّيَاطِينِ** و مبرود اند که با حجت
المحررین و در حفظ مال بحدی نباید که بخشد که بخل و صفت منسوب کرده که ان
مذمت و حارث دنیا و آخرت چنانکه فرمود **وَلَا تُحْسِبَنَّ اِلَیْهِمْ يَخْلُقُونَ بِاِیْمَانٍ**
بَيْنَ مَقْصِلٍ هُوَ خَيْرٌ لِّكُمْ بَلْ يَكُونُ قَعْدَةً سَيَكُونُونَ مَا يَخْلُقُونَ يَوْمَ الْمُنْتَجَى ماله

و نعمت فضل خدای تعالی است باید که فضل خدا را از خلق دریغ نراند تا امکان
است **جس کونند** و منتی گویند چون که نمانی و اینی رسیدن بسیار دید نهاد
تا نوارا کنند تا اینی حجت که بخت و از سر زندان و عیال که داری می خور باری و
یک نمانی و ثواب خشت حاصل کند بل که بحقیقت بخیل فضل خدای تعالی از خود دور
در بیخ میدارد از خود و بخل که انچه میدسد از ان اوست و انچه می نهد و نمی دهد از ان
دیگران **فراوانست** مال و اینی ترا نیست **تیرا** که در جود و اول شتابی
اگر حرامی بنده تا باز یابند **و کرمی** بد تا بازیابی تا نماند چند کند تا انال
و بیک خویش پیش از آنکه ناکاه امیرا جل کین برکساید و او را از تخت ملک بر باید
و رنج برد جنید **ساک** او برست دشمنان و بد و انش چرث و ذرات و غرات ان
در جان او جان سخلند که نایز ان هیچ آبی جز آب زحمت منطقی شود **شور**
مرکرا بچو شاه بنواز **جونی** پیاده بطرح بنواز **دولان** همان اگر چه خوش است
دل بندازد که دوستی است **بست** دنیا جو در طاعت **دور** رسید و یک نماند
بسکی او در جرح شاه و زیر **ملک** جان داد و کچ قیاج و سریر **کار** با با کام ایشان کرد
خلق را جلد نام ایشان کرد **تا جو** نرود بایه دارند **همه** فرعون و دوا گار شدند
خون در و بشکان نکیندی **متر** بچاگان کشند **بر** مشولاه و سال شد
بر سرور باه و مال **سک** ناکان نماند **قهر** و زید **در** سرخشان بچر کشید
تنش از بچاک و برین داد **ملک** از برست دشمنان **وزر** اینها بدان جهان برزد
ناسان دیگران می خورند **والکرا** حق با طیف خود بنوا **یک** و پورا بنور حق نشان

باید دانست که در این دنیا هر چه هست در صورتی است که باقی می ماند و در آخرت
بسیار عبادت و عبادت است **خ**م آن خود کو این منور است **ج**ون کند که شادمان خورشید
بر از ملک که شادمان است **د**رد و با خوشی جوی کند است **ل**اجرم چون رسیده کار بکار
و شادمانی را است **ب**سی که کردید بعد از این بنده الهی نورست او را که است شادمان
این جهان معتبرست با احوال و حالات که دست یابد و سرپا درین است احوال و حالات
برین است و خیرات با چنانی که خیرات علیه الصلوه و السلام می شود که از آن است
الانسان استطاع علیه الاغن ثلثه صدقه جاریه و علم یتفیع به و دل
صلح یدعو له بالخير چه دولت باشد شکرش تر از آنکه باشد در کور خسته بود و از
اعمال از ماند سرزنس و در لحظه طبعهای رحمت و کرامت از حضرت عزت علیک موب
بود می رساند که این ثواب بزرگ است که در عرصه و غنائم تر بطلان می شود و در پیش
رسید ما ثواب بزرگ است و اساسی که از بنای خیرات و ثبات بنده رسید که بر طمان
یک بگذشت یا در طمان و باط در سایه دیوادی نیست یا در طمان مسجد و دو کشتن مان
کدام در باد شامی را در ایام دولت خویش چنین فرصت موقت نباید کرد و چنین
سعادتها از خود دریغ نباید داشت که آن خیرات ناگوده نماید و لیکن چون او از هر
دولت در ابد مال و ثروت از دست رفته بود و او از آن سعادت محروم ماند و هیچ
وقت درین سعادت نرسد و مرکز این فرصت در نباید **ع**امل شد که درین دنیا از دنیا
دارد به که چون **ج**وی و گویا **د**ر سر کین پیوس ما را در مجلس **ل**ترسم که این نفس را چندی در دنیا
این جهان است این دنیا و محنت با دشمنی چه باید کشید و عهد و صلح و عهد جهانی چرا کرد

خود بایر که و خود در معرض چنین مراد است و در غایت و در غایت هر باید
انواع این برای یک حکم تمام و یکدست باشد که کفر کند با باد شام در بر سر یک باشد
به آن هر یک در دنیا باشد که هیچ عامل نیست نانی و خلقانی با صد هزار خجالت و وحشت
روی بجهت حق نهد و با صد هزار جبر و سر در خاک کند خاک بران حال با دگر
سر اینها التائبین ما احسن صيدا للظلمين **ف**انك لا تریب و نانا و دوت غیر از
ای خاکبازی خیر و بران را **ا**من خاک درین کند ام میران را **ا**
من کرمه پس خود ام سران را **م**ن کورسی گرفته ام شیران را **ا**
باید اگر این سعادت محروم ماند و نماند و نماند که خود را در معرض شقاوت و ابطال
حیرات دیگران نیندازد و بمشغال دزدی در تغییر و تبدیل اوقات نماید و از برای
زمان بر سیرت فاسد عقیقت مشیر بر این معنی بزرگ کند که ایشان بجهل و غفلت
در خون جان و ایمان خویش سعی میکنند و خبر نزنند از دعا بد چنین خوار استغنی
مطلوب که همه اسلخیر و صلاح باشند و کدام عامل این احیاء کند و کدام دین را دست
اوج باک چنین همراهی خیر و عیب خود داد و کدام معتمد در عیب خویش
این دعا بد و او دار باشد که یک بجهت خیری قبول نماید و روح باقی آن خیر را در جنت
عزت بدان و سیل و قبیله بدید اند پوشه در آن جنت مطلق خود عرض میکند که
خداوند مرا سال خود از نفس خود باز گرفت و سر زدن از محروم کردم و از به رضا تو بر
نیکوکان تو رفت کردم طمان عالم آن خیر منی باطل میکند و به کانی ترا محروم میکند و
اجرت تو این دین است نباید که کوئی از عهد این واقعه که برین اید خصم صا چون

او تا بسیار بود و مطاعان بسیارند و تا ازین غایت است و زنها اگر جاسلی باغی
سواختن حش و سودا مال و اوقات را در چیزی دیگر صرف نمایند که توان داد و که
برای غنا کنند یا عادت برای باطن یا تنوی یا تنی توان کرد بران مندر و نشود اما
و کلا که این سحر و ابله و اما که بر مصرف خویش مروتی را بصفتان حرف کنند
بشرط واقف و آلا آنکه منوی دهد و آنکه فریاد و آنکه بنشینان شغل شود و آنکه
تواند وضع کند چله در روز و ببال و مطلقه آن باشند و سواد چله استخوان اوقات
ختم ایشان کردند و داد خویش طلبند پس برادشاه واجب است مروتی که در مالک آورد
بشرط واقف بر استخوان منور دارد و بر اوقات اینی صاحب دیانت مشفق که اصل آن
کاد باشد که در عادت آن گویند و دست ظلم و پستیا کله از آن گویند و دارد و صحن
رساند و زنها را وقت را با صاحب صاحب آن شهرتند که ایشان اوقات سپری کنند
می سازند و بیشتر بخیر نگاران خویش میدهند چون اقطاع می خوردند و خدمت ایشان
میکنند و چون صادر و وارد مداسان ایشان چیزی طلبند حواله بر اوقات میکنند و
باشد که زیادت از حق ایشان میدهند و اگر چیزی صاحب دل ایشان چیزی
خرامد و بر رگاه صدور نرود و طالع تبار ایشان استیجاب نکند و التفات نکند او را
بمحرم گذارد است چون اینی خند میدش نصب کنند و مع مذا او را بدو باز نگذارند
و مروت را حواله و بر خبر باشند آن متولی که مروت و نگاه بان و سحر او بادشاه باشد
نماید که با وجود واجب صرف باید بل که نبا کام حق میبختی رسد چون چنین کند جد آنکه
واقفان را ثواب دهد و خدای او را این بادشاه را ثواب دهد **در نصیحت**

و حق و شام جان سپند که ملک خلق را ازین غایت است و زنها اگر جاسلی باغی
شهری بکوشی در اینجا با چیزی کوی چون دیار مصر بکوش با فاضل رفته الله علیه
که و بر بر و کشت بنوا رسم که در اینجا خاتمی بپایم قاضی کشت من میخوام که در دیار مصر
ملک اسلام قرار بدهد خبر با کند کشت چگونه میسر شود قاضی کشت در دیار مصر قرار بدهد
پیش بیا کرده اند و خلق عظیم بدان اوقات راه یافته است اگر ملک ایلام بنشیند
تا آن اوقات را بحال عادت باز آورند و از نفرز مستاکله برون آورند و با اینی میبختی
سپارند تا مصرف می رساند ثواب بچند او را باشد و جان بود که آن جرأت او را
نسروده بنسرو تا جان کردند و بخاصه نیز جرأت بسیار کرد و ثقل الله منه و شکر
سعی و یقین بر داشت که هر خلق که در عهد بادشاهی در اوقات بدریاید حق تعالی
جد از آن بادشاه باز خواست کند تا این کار بکنم را حواله نکرند و حواله از وی آن نگاه
داوند و مجتنب از بدشتت بر احوال خلق باید که بادشاه بر رده کاره جاجبی یا
مقتضی دارد و پس از آنکه بکوشد نصب فرماید تا احوال مظلومان و بجا چند
نقص یا بیخام عرضه میدارد و قضا و جرایع ایشان از نهامت و واجبات خویش شناسد
و غیبتی هرگز نکرده و بر بادشاه واجب است که بکاشف کافرا باندیری مردان بیخام
ولا و کاد آنزده مصاف بدو و نیز با جنت و غیرت اسلام بنشاند با لشکری
تمام و آن اقطاع تمام دهد و آنکه بنشیند یا یک شب بیا ساید روزی بچند جهاد
مشغول باشند و اگر بیخام بود شوند و در فرایند تا پوشند خوی دست و جبر
دل خوش باشند و بر تخی که بر اید نواخت و تیرت و السالم تاز و فرستند

تا بدان امید داری و اسب را در جان نهادی و در حق و شرف و عداوت این گوشت
 و چنانکه غفلت بزند و مهمل گرداند یا کافر ستی شود و بر بناد اسلام باختر
 و مروت جندین هزار مسلمان بشمارد و اسب برود و برده کرد از اهل و عیال و
 اطفال مسلمانان که این چند عمر دوزخ بادشاه وقت باشد و از عهد جواب ان اول
 بیرون باید آمد و دیگر بر بادشاه واجب است که چون بشنوی یا بویانی فرستد شیخ یا
 رای و کسی عاقل متعین فرستد عین دارد که در وی سیاست و دیانت و مروت
 بود تا بشرایط آن شغل بوجه خویش تمام تواند نمود ظالمی نباید که به خون رعیت
 ریزد و عاقلی نباید که مصالح رعیت مهمل گرداند و دیگر چون قاضی بهتری یا بویانی
 فرستد و نصیب کند باید که عالم و عاقل و دیندار و صالح فرستد که دست گیر
 دارد از اموال اشخاص و موارث و اوقاف و رشوت و امثال این و حدسکاران
 مصحف و معتقد و متدین دارد که در دعا و کیل و جفای کند و بطمع حق اهل نکند
 باطل حق نکند این منشی درین دو کار رسوا تر است و بعد از این بیشتر قصاص بخشد
 میدهند به اهل بیت بهر وقت هر که خدمتی دهد خدمتی بکند بی اجداد بادشاه تتبع
 احوال هر طایفه کند و از معاملات هر حاجت عمل و حاجت حکم با خبر باشد و در
 مسلمانان دامن جان او گرفته باشد تا در ممالک و جغنی و ظلمی برود کار او در مصالح
 باز آمد و مسلمانان اهل کردند که الناس علی دین طبعهم و اگر عسر و حزن است گوارد و
 در بند موای نیست و رشوت و لوث و فتن خویش بود و غم رعیت بخورد طمانان
 زود ستی شوند و اصحاب صاحب نفاذ و کثرت و سخنان را محروم گردانند و کثرت

استیلا یابد و مسلمانان را سوزن داد و در حق و شرف و عداوت این گوشت
 غربا و بخت در مرض تلف شد و فساد استکار شود و انواع فتنه و بلا بدید این
 در عبادت بکشد و بال جلد در کردن بادشاه ظالم فاسق بود و خواجه علیه الصلوة
 و السلام اینها فرمود آن شکر اگر و این عباد الله منزله يوم القيمة
 ایام جاریه خرق هزار باره که این در با بر چنین بادشاهی سرف و مفلسند دارد
 زیرا که خواجه علیه الصلوة و السلام میفرماید ملومن راع لا یحفظ رعیت
 بنصیحة الا الله یخیر فی الامار منین میفرماید این امید علی
 عشره الا یوتخایه يوم القيمة مخلوكة یدة الی عنقیه اطلقه المی
 اوامه بقة الجور میفرماید و مناسبان نیستی بود چنانکه صح مرتبه
 بلندتر و شریفتر از مرتبه بادشاهی نیست چون بوجه خویش کند سودشاید
 چنانکه خواجه علیه الصلوة و السلام فرمود لما من اجد افضل منزلة من المام
 ان قال صدق و ان حکم عدل و ان استرحم رحیم زبانش هم مناسب
 این بود و صلی الله علیه و آله و سلم و اجماع **فصل چهارم در بیان سلوک و منزل**
و اصحاب علم و تقوا قال الله تعالی و اجعل لی وزیرا
 من امیاء هودن اخی اشد ذریه اذی و اشد کفر فی امیری و قال
 النبی صلی الله علیه و سلم اذا اراد الله لک خیرا جعلک له وزیرا صالحا
 فان یستی ذکرة و ان ذکر اعدائک برابک و ذرات یلو سلطنتک و ذکر اعظم
 ملک است و مع بادشاه را از وزیر صلی صالح واجب رای شفیق گامی جاده نیست

۳

ان بادشاهي خداست جل و علا که از اشیاء و زیر و شمشیر نیست زیرا که حضرت جلالت
 که او را شایسته و زیر و شمشیر نیست باقی اگر همه اینها اند علم الملام که صحاح و زیر و شمشیر بودند
 چنانکه می توانی خبر میدهد از حال مومنی علیه الملام که از حضرت ما و زیر و شمشیر است
 و اجعل لی و زیر و شمشیر ایلی هسرون ایخی مرا و زیر و شمشیر کرامت کن که بت من بود و تو
 و خواجه علیه الصلوة والسلام میفرمود که لی و زیر و شمشیر فی انباء و لی و زیر و شمشیر
 فی الارض فاما و زیر و شمشیر فی السعداء جبرئیل و میکائیل و اما و زیر و شمشیر فی الارض
 و چون در مملکت و زیر و شمشیر عالم کامل محترم نبود عاقلان را سکونت
 مثال مملکت بر مثال خیمه است ستون ان خیمه و زیر و شمشیر را کی
 و طبایع های ان امر از حد و بند که چنانکه طبایع بعضی بزرگ و بعضی خردتر و
 دیگر اجزاء ان طبایعها خوردند که در دامن خیمه بود چنانکه کرد و نواب و عمال
 و دیگر اصحاب چون ان طبایعها که در شجره خیمه بود و بحقیقت میباید ان خیمه
 تا بایدار تواند بود عدل و انصاف بادشاه است که اگر چه امرا و وزرا و اجناد
 بسیار باشند و موث و الوث و شوکت و عظمت بی شمار بود مملکت جز بعد از
 تراز بکند و ثبات نشود چنانکه خیمه را اگر ستون و طبایع تمام نبود و لیکن خیمه
 فراز نکرد و تا در گوشه یک بیخ در نمی آمد چنانکه در خیمه ظاهر می شود خواجه علیه الصلوة
 والسلام در اینجا فرمود که انک انک بیتی لا یسقی فی العلم و چون
 و زیر و شمشیر ستونست خیمه مملکت را چنانکه با رفعتش و علا قدر تر بود
 خیمه مملکت آن و شکوه تر بود و با زینت تر باشد و لیکن و زیر و شمشیر که چون میتوان

چهار صفت در او باشد راستی و بلند و بیانات و شمول و زیر و شمشیر است
 اول حالت میان او و خدای دهم حالت میان او و بادشاه سیم حالت میان او و
 اجناد و رعیت در هر سه حالت باید که ان چهار صفت گامی در هر حالتی بعضی بنای
 ان حالت چنانکه در حالت اول میان او و خدای راستی باشد که بران منی که می توانی
 میزاید فاشتم که انراست راستش چنانکه ترا منورده اند یعنی بر جاده شریعت راست
 باشی که صراط مستقیم است چنانکه فرموده و ان مذهب اهل بیت خدا را پیروی و پیروی
 در هر کار که باشد که جانب خدا نگاه دارد و انان احقر از کند که کار بعد از باطن راست
 کند و جانب خدا را که در هر کار که باشد که سر هر کزها اینست و لیکن اگر کار با خدای راست دارد
 اگر جانب خلق کز کرد از ان غم نخورد و من کز کان الله که و اما حضرت بلند
 کوشش دارد بران منی که بلند است باشد و بر خلاف جاه و مال دنیا فرستاده نگردد و سر
 برین خیمه دنیا نشویند و بنظر حضرت بنی بیا حاصل دنیا شایده کند
 جیب دنیا و خلق و پسران و خاکدان پر از سگ و سر و ار
 در سر و دهن تو کز و در ویش شاه همچون چال دور اندیش
 است چون مانی کز دولت و سر نه و لیکن و انزونی برتر
 جاه و مال دنیا بر مثال زاده و راجله شناسند و استاد آیام غرر بر مثال است شهر و
 محترم را بر مثال موسم و روز و قتل و خود را قاصد بنایند و اند و نیز شناسند که
 زاده و راجله جوانی جهش بدو داده اند تا با دیده اما تو بران قطع کند که حجاب میان او و
 مشهور و مشهور است جز با دیده شناس نیست پس اگر او را بر کنی رشت هوا خوش آمد

و در امانت حیات نگذارد تا مقدم او بر سر ملک جاده راه حق دلخ گزود تا امانت که جلال
در رسد که آن الله یا منکم آن تود و الا ما یست آتی اهلکما او بهمانه و امانت سخن
روی بصفت صاحب امانت در رو چاکل بن ضعیف که بد باد امانت بد جان کشید پس
در بارگاه عزت بیار می رویم با طاعت غفور طابع دوامیم
در جان سرار کند را نوار می رویم و انیس کی بود ایم حق در حیریم جلد
این فضل پس محرم اسرار می رویم عمری کار که در ظلمات بهوایدیم
اب حیات خور و حق و ادنی رویم که چه جرج کو و کبود ایدیم بیک
با صد سرار دیده فلک سار می رویم و نقشه مراد وین دو ما رویم
زیرا اسرار حقیقت چه کار می رویم **استحاطت رویم** که میان دین و بادشاه
حان جاد خصالت کا بدند اول را کیش بران سنی که ظاهر و باطن با بادشاه یکی داد و
انروز خوش را از لایس خجالت و غل و غش صانع کند و در حدیث او بنیانی زندگانی
کنند چنانکه در حضور خوش را او گوید و برنگ بد که کند و گوید صدق را بر کوبید و سراج او
نگاه دارد و چون پروان اید سوا می او گوید و با بر کس شکایت او آغاز نمند تا او را در پناه
خلق انوار و بیدگی و طاعتی و نادانی با چون خواهد که از سر راه خویش بر کس جانی کند
همان بر بادشاه نمند که او چنین صفت را بد و خویش را بری الباحه فراموش نماید این چل
نشان و کرمی و خجالت باشد راستی و اخلاص و امانت است که این صلاح وقت در آن
درای صایب آن افتضا کند انرا در حضرت بادشاه دیباچه رنگو نمند و در کسوت جادگی
موج لطف تر بعد از ادب سلطنت بر وقت عرضت عرض داده و اگر بادشاه را بران سخن

و در امانت حیات نگذارد تا مقدم او بر سر ملک جاده راه حق دلخ گزود تا امانت که جلال
در رسد که آن الله یا منکم آن تود و الا ما یست آتی اهلکما او بهمانه و امانت سخن
روی بصفت صاحب امانت در رو چاکل بن ضعیف که بد باد امانت بد جان کشید پس
در بارگاه عزت بیار می رویم با طاعت غفور طابع دوامیم
در جان سرار کند را نوار می رویم و انیس کی بود ایم حق در حیریم جلد
این فضل پس محرم اسرار می رویم عمری کار که در ظلمات بهوایدیم
اب حیات خور و حق و ادنی رویم که چه جرج کو و کبود ایدیم بیک
با صد سرار دیده فلک سار می رویم و نقشه مراد وین دو ما رویم
زیرا اسرار حقیقت چه کار می رویم **استحاطت رویم** که میان دین و بادشاه
حان جاد خصالت کا بدند اول را کیش بران سنی که ظاهر و باطن با بادشاه یکی داد و
انروز خوش را از لایس خجالت و غل و غش صانع کند و در حدیث او بنیانی زندگانی
کنند چنانکه در حضور خوش را او گوید و برنگ بد که کند و گوید صدق را بر کوبید و سراج او
نگاه دارد و چون پروان اید سوا می او گوید و با بر کس شکایت او آغاز نمند تا او را در پناه
خلق انوار و بیدگی و طاعتی و نادانی با چون خواهد که از سر راه خویش بر کس جانی کند
همان بر بادشاه نمند که او چنین صفت را بد و خویش را بری الباحه فراموش نماید این چل
نشان و کرمی و خجالت باشد راستی و اخلاص و امانت است که این صلاح وقت در آن
درای صایب آن افتضا کند انرا در حضرت بادشاه دیباچه رنگو نمند و در کسوت جادگی
موج لطف تر بعد از ادب سلطنت بر وقت عرضت عرض داده و اگر بادشاه را بران سخن

اگر ارضی باشد استیلا را که از ایشان میسر شود و بخواهد که با او شهادت را بپذیرد و آنرا
برای ستمی مملکت نباشد که گفته اند کلام الملوک ملوک الکلام سخن او هیچ رضا احصا کند و
عاشق سخن نباشد و در آن سخن تا علی شافعی واجب شود اگر بر آن مردی روی نماید از
سرتانی عرض داد و فی الجمله کلام الحق باز بگوید اما وقت و فرصت و حالت با و شاه گزین
داد و تا در وقت خشم که عجب نظر خفاش شود در ملائشا و میسر و بهر الوسع آنچه حق و بهر
و صلاح باشد بلیطای خلیل در نهاد او می باشد تا طریقه راستی و اخلاص برین باشد
حاصل **دوم** و آن ملکی است در جبهه با و شاه بهت بلند از کانی کند
و بر کاکش و پیشت طمهای فاسد کند و نظیر بر چیز پیدا و در الهاسات بر کند
بشد داد و خود غریب نفس فانی و کوتاه و سبب باشد که با و شاه چون بنور فرایست
این اطلاق شایع کند مقبول و محبوب نظر او افتد در توفیق و احترام او پیشروند
و آنچه مقبول باشد زیادت او را با پیش اوجه حاصل شود و آب بهی پیشروند و نام
یک منتشر گردد حاصل **سیم** و آن بنا است باینکه در حدیث شاه و فای
دار و بیکو و ثبات قدم باشد اگر چه رضای و معاندان با و شاه فرامند که او را بپذیرد
به نوع نتوانند فریست و اگر چه پس مال و جاه بر عرض کند هیچ چند از راه شود
حاصل **چهارم** تخیل است می باید که خول و بر د بار باشد و بر آنچه با و شاه در
حالت غضب و جدت و سورت یا تحوت با و شای بگوید یا کند با او یا با دیگر
شدی کند سلطنت و سکون پیشاید و کلماتی گوید که اطمینان بآیه آتش غضب و کند و از
کلماتی که خشم بکشد و حد امیر باشد احترام نماید و چون با و شاه را و فرزند با و شاه را

از قبل خصوم اگر بهما برسد و سکوت و تدبیر صلاح و راهی صایب است آن کلام
شادمانی توان کرد که با و شاه واجب و محال نباشد که در عرض خطر نباشد اخلاص بکند
که القشح و خیر و اگر عرضی باشد که معالیشان به شیخ ابرار باید کرد و مردم موافقت
و موافقت مانع نیستند و با و شاه میل بمال کند او را در آن فایز مکرراند و بد و می پزد
که در شکست می آید **پنجم** هر کجا را به یاریت میسر بود جز آن تو میزیم نمی تواند بود
لاستیا که بکنی باشد او را بر آن ویر و حریص باید کرد و در و موافقت نماید و اگر
او را سانی و خوف بود آن حرف اذل او بر دارد و او را بخواب امیر و مستظهر
که اند و دل او را بیخ و نفرت می نوی که اند که آلاء این جزب الله لهم الذل و التواضع
و اگر شکرانک بود دل در صدای تنای بند که کم میز خسته نبیند غلبت فیه کینه
بازنی الله و اتبع الصبر برین در کل احوال باینکه آنچه صلاح دین و ملک و رعیت در آن
باشد در می پیش او می نهد و مدانه کند و این بجهت نشان داد و او را دل سرور
می دهد و بجز امت و کلمات و اعانت میکند تا بر قضیه اسارت فعلی لیس ذکر و آن
و ذکر آعانه کار کرده باشد و چون وزیر بر آن ادب و اخلاص که میزیم اراده باشد
بشت با و شاه بود و می بود و آنانی جمله بود که حق تعالی منت نهاد بر روی علیه الم
بوزارت هر و چون چنانک فرمود سکنش عقدک باجک و بعمل الحاکم سلطان
براند و اما حالت **سیم** که میان وزیر و چشم و رعیت است بدان وجه باشد که
بر احوال ایشان مشتوق بود و پیوسته نعم خوارکی و نیاز ایشان مقبول باشد چنانک
باینکه در ساقی ملالت و عدت بود و رعیت اسوده و ترفه باشند و بر ایشان باری گزین نبود

فایز سنی و سنی و ست دود که در بر در عادت و در اعانت و ولایت گویند و بادشا. و در
جای مال باشد که اگر در نما دبا شاه است حرص جی مالی بریابد بفرسخت ظلم و بقت
نمادن آغاز کند و حاکمی لشکر در نقصانی اندازد هم رعیت خراب شود و هر چه بی برکت
و چون رعیت خراب شوند ولایت خراب گردد و چون چشم بی برکت نماید ملک در تنزل
افتد و توش اقات و قش و خدایا عظیم توان دانست که بعد از آن خراین روی زمین
وضع آن تواند کرد در بند آبادانی و ولایت و رعیت بایر بود که چشم را از آن برکت توان داشت
و چون چشم بایر کند و بکارد و در محوش بود در ملک توان فرود و چون ملک بر پای باشد
مهمان خراب بادشا بود و قیام نماید که از بدتر تریب ببادشا در ملک بر مینما که آن
دوستی بنا شد بی دشمنی تمام بود بادشا را بدنامی و عتاب آخرت و خشم خدای تعالی
اندوختن بل که در آن گویند که ما در ارادت و محابش و انظار فرایند و صدقات و عطا
او بمبارد و داد و باده و دانه و عباد و اصل دین می رسد پیوسته که آن پشتیبان
مملکت و اسد است سلطنت بود و موجب قربان و در جانب آخرت و در برابر ظاهر خود
مجبور باید که در جزای گویند و در کار خود را بر اصحاب خراج کشاد داد و تنگی و تنگی جو
و تکبر باطلی نداشت و بخت خوش و کم و مروت باطلی زندگانی کند اما حاصل
درم و آن بلذت باید که با چشم و رعیت به بند دینی قیاس کند حاکم طبع بدی و سستی باشد
نرازد و پیوسته پیوسته کم و مروت خوش شایمان و تزیینات و طبع و صدقات بر بیان نماید
اما حاصلت سیم و آن بنا است باید که با چشم و رعیت ثبات برزد بران وجه که
چون ایرک را افطاع تر نشود و با عاملی را بهی نصیب کرد یا نصیب کسی نباشد خسرو

از گزاف و بخت و بدیل بران راه شعله و سخن اصحاب ارواغن بدوین و سوره نور
بیست و شش جاکم میزاید ما باها بدین استواران با و کم با شش بنیا فیتوا الما و چون
خجاست و بجایت کسی معین شود این دران مدارا و مواسا کنند و در مکافات اعمال بخند
و کوشش داد و تا برود که جی را بر شست و در مشا ذره ببرد که ایشان حق بیوشانند و
بشناخت و دفع بر خیزند که بکار از اجرات اشترایند و دست ظلم و ظا اول بر رعیت
کشاده گردد و در و بر واجبت که چون کسی را بشناسد یا بنصبی بجان نصیب خواهد کرد اجناس
و با سخنان کارشراید که جلا خلا در صاحب دینی و دینوی لیرین وجه بریامده است
که اشغال و مناصب بسخنان آن فرادند بکسانی دادند که خدمت دادند و بر درگاه سرتی
اودند بر شست در اصلت ایشان نگر میشد و اینها که اسبیل کا د و مناصب داشتند
اوتوزننس و عزت و بی رواندا شدند بر درگاه ملوک گشتن و بر امل نما امل با عزت
کردن و طالع بنا دوز و بادشا فرا گرفت آن بود که اصل بر شغل را طلب کنند و بخت استحقاق
اودا اشغال نسرانید لا جرم پیش از مناصب دینی برست با املان افتاد و مرج دران با
نه بروج استحقاق می رود از تنصیر و دراز و حجاب و نواب حضرت بود که منقصان جواب
بناسند و اصل عفو و فضل و دیانت را طلب کنند و منیر از او در گوشها ضایع گرداند و با طمع
قاسد اعمال و مناصب با املان فرایند آما حاصلت چهارم مختل است باید که
در بر بجز سوزن چیز که بار جلای خود می کشد بار جلای چشم در عباد و مملکت برست
عت و شست می کشد و منیر رحمت بر عیت می کرد و اگر انبیان بی خود را در وجود اند که
بخا قند او ملق دارد و در گزاند و معنی کند و جام و بخور باید که بکار بجز خلل ملک باز کرده که توار که

فانهم طایفه اند متینان و فاضلان انسانیتان اصل در است و نظر
و شوی اند و اینها دو طایفه اند یکی آنک عالم دل زبان اند در بیان حرف و حیثیت است
با علم علم اند و با معنی قنوی و در نزد تحصیل علم و نشر آن برای نجات و در ذات
کنند و نظر از ظاهر و مال دنیا مستطیع گردانند بر سر کج فاعث نشسته اند و پای
دو دامن عافیت کشیده اند اینها انما اند که میفرماید انا بخشی الله من عباده انما
دوم آنک عالم زبان چاپلوان اند و لایقان از صدای حرف و جابانور و در علم آموختن
و نشر کردن نیست تحصیل ثواب خرد و قرب حق بنور بغرض تحصیل طایفه و مال
و قبول حق و یافت صاحب شیع علم کنند لاجرم بهر بروری غالب شود و علم او تنایع
موا کرده و کاد بهر اکتد و به علم عمل نکند و بر علم استی دین و در جسد برود و در پیشین
ایشان افشد و در بیان افشا کند و در تمام بحث بچوله بدیداید و اینا کند و سخن
بتوجه نگوید و حق را کردن نمهند و چرا که بجلدی و زبان آوری حق را باطل کند باطل
در کسوف حق سرانجام طایفه افعلی که اینها انما اند که خواجه علیه الصلوٰه و السلام
فرموده که **اِنَّ شَرَّ اَكْثَرِ سَائِرِ عِلْمٍ عَلَيْهِمُ الْاَشْيَاءُ يَتَوَكَّلُ مَا تَرَوْنَ وَيَتَعَلَّمُ مَا تَكُونُونَ**
و محبتش ان افش که دینی و میان امت براسطه جین علم فاجر و زاهد جابل بدیدارند
بسی چیز بدیدارند است چنانکه امیرالمومنین علیه السلام میگوید ما قطع نظری رینه
الاسلام الا بظان عالم فاجر و تاملک و بتدوین عالم الفاجر یزید الناس فی علیه
یا یرون من تجزیه و المبتدع المایک یزید الناس فی بدعتیه یا یرون من سلیله
لاجرم بسومی علما رسو و زاهدان را می دودینان کراهی که از جریبی دینی بدینا می فرسوسند

و پیوسته بدکا . لیکن مزل میگویند و در بیان و خواجه کانی با حق
در میروند و بخواری و امانت ایتانوا خردت بکنند یا بگویند صدق لایم
و مدح و فضل میگویند و بنیانی ایشانرا بیاورد در بیان نیست شتابش میکند و بدرا هندی
باطل که با نیانی میکند یا بگویند صدق لایم میگویند و بطبع فاسد ترکا میروند و این
شکر میکنند تا حاصل کار را ایشان در می جد حرام یا رسو یکی برضد و معنی و مضیی میگویند
اعتقاد اسرا و خواجگان و لشکریان و ارادش ایشان فاسد بنود و قیاس کردند که جلد
علی و شایع نمیشد بر و خصال مذموم دارند تا بچشم خمارت بخواص حق و اولیاء
حضرت عزت کریشد و یکی روی از اینها بگردانند و از توایند حوث و صحبت نیانی
مخوم باندند و از نور علم و پر تو و لایت ایشان بی نصیب شدند در حدیث میاید که چنین
عالمی که عرضی و از علم دنیا باشد او را از ثواب علم بضیبه پیشانان نیست که در دنیا
از جاه و مال پیاید و در آخرت و لافش و فوخر امروز او بود و او چنین علم که با حق
استوار است و احسانت چنانکه خواجه علیه الصلوٰه و السلام فرمود **اعوذ بک من**
علم لا ینفع و علم لا یمنع و نوع است یکی علم شریعت چون بدان کار نکند نافع باشد
اگر چه ان می نمنع نافع بود اوم علم نجوم و کیمیا و انواع علوم فلسفه که انرا هکت
بخوانند و بعضی کلام برانجه اند و انرا اصول نام کرده تا بنام نیک کفر و ضلالند
در کردن خلق عاجز کنند و این نوع غیر نافع است فی دایره و اگر بدان عمل کند
نه بلکه مضر و مفصل بود و بی سرکشتگان بدین علم از راه دین و جاده استوار است
بشاید و بنفردور آنک علم سرفش و شناخت جنت طاهل میکنم و ناستد اند

نور حق برات و درایت حاصل شود اما بدویش و سلب طاعت و باطن
علیه الصلوٰه و الاقامه چنانکه حق تعالی خبر میدهند و اینها صراطی مستقیم است
و لا تتبع السبل فتفرق بکم عن سبیلہ ذلکم و صلیکم بر نعلکم تفتقرون
گفتی که بوقت مجلس افروختنی ایان که چه نکته است بر درختی
منای پنهان سوخته و سوختنی عشق ادنی بوده است سوختنی
بس سوختنی باید که این انواع علوم و دانشان اخرا که در تخیل نیست که شد تا
منوی که دهد و درسی که گوید و ساطع که کند مظهر بر زبان خرد و قرب حق و شوق علم
و اظهار حق در بیان شرح و تفسیر و در و نپس و از دعوات علم پاک کند تا نواز
الایش حرص و طمع نگیرد دهد که دلت علما در حرص و طمع است
الوده شد بحرص و درم جان عالمان وین خلعتی که از آن بر میان می رسد
دودا و حسرتی که به بیان رسید عند وین حرص مرده یک بیایان می رسد
و در منوی دادن احیاط تمام بجای آورد تا ببل شرف و غرض و غلط منوی نهد و اگر
مقنی در دست و باشد در آن تصرف نکند و مال حرام نشاند که چون الله اشتیاق بود
حرص و شرب و چسب و ریای بدیداید تا آنکه بر جود در دلت هر سرچ برده است همانا
منشور گردد و از بدعتها باید که محیرتر کرد و بر جاوه سنت و شایسته ثابت قدم بود
و بر سر و اعتماد سلف صالح بود و بر نیک عمل سنت و جماعت بود و اوقات و احوال
خوش و غمگین کرد تا خدا را سرایا به هر چیز روح در بطالت و هنر و لغو صرف نکند و
باید و چون بر خیزد و غار صبح بگذارد و بر سر است مشران مشغول شود تا اقامه براید و بعد از

نار دیگر ساعتی تا شب هم بگر مشغول شود تا با شاد است و اگر سحر زنگ بکشد و با صبح
حکم کرده باشد که در آن خبر بسیار است و چون اقامه طلوع کرد و در کوفی بگذارد و به سر
و افتاد است و استناد علم مشغول شود و چون اذان بر راخت نماز جاست پای دارد و آن
نور که تواند و کوشش نماید و از ده که کشت بعد از آن بمصالح خویش و معاش خود و در روز
و شب پیش و عیلت حق ضروری نفس مشغول شود تا بیز الصلواتین و بیکر باده به بحث علمی
یا مطالعه یا افتاده مشغول شود تا آخر روز دیگر مشغول باشد تا غایت شام کرد و پیش از عشاء
اچنان تواند کرد که در و ثرات و او را زمان که این سعادت شرف بود و چون نماز صبح کرد
سخنی ضایع گوید که سنت باشد تا بهی دینی بسطاط نماید تا اگر مشغول شود تا و انکی شکسته
بس طاعتی روی بپسندیشند و دیگر مشغول شود چون خواب غلبه کند از سر جفت و دیگر
بر بلوی راست روی بپسند بچسب و بول و زبان اینها که سنت است بخواند
اَقِمِ اِنِّیْ اَسَلْتُکَ رَبِّیْ اِلَیْکَ وَ وَجَّهْتُ وَجْهَیْ اِلَیْکَ وَ اَلْبَسْتُکَ ظَهْرَیْ اِلَیْکَ وَ
فَوَضَّعْتُ اَمْرِیْ اِلَیْکَ رَغْبَةً وَ رَهْبَةً اِلَیْکَ لَا اَلْجَا وَ لَا اُنْجَا وَ کَانَ قَوْلُکَ اِلَّا
اِلَیْکَ اَسْتَغِیْثُ بِکَ اَللّٰہِ اَنْزَلْتَ وَ یَخِیْکَ لَدَیْ اَرْسَلْتَ بَسْ بول و بزبان
ذکر می گوید تا با ذکر در خواب شود و در خیر سنت هر که بر وضو و ذکر چسبد روح او را
بر سرش برسد تا بطاعت حق مشغول شود و در خواب که بپند صدق و حق باشد عالم
چنین خشد که تو عالم عبادۀ انجین خوابست بس بر کرد در میان شب ساعتی ببرد
و نماز بخشد که سنت خواجه علیه الصلوٰه و السلام است مشغول شود و آن سپرده و کوشش
باید و بر چند قرأت در آن خواهد شد و فاضل تر بود دیگراره اگر خواهد بخسبید

موترا فشد که چون بخت ویا وجمع شلوت بود وحقن هم اوده بود واز منشا و نرسید
نموده اید من بود و نه برده و نرسید و و کونیز از کوهی بود و لیکن ارض ناید
از سباطل و هوا و طبع ابد بدید ناید و عدد و ایستاده است که آویخته شد
الحی و او علیه السلام فقال یا اود لا تشاکن عز علی قد اسکرته حبنا لویا فاولدک
قطعه الطریق علی عبادک و عبدالله ابن عباس رقی ابه عنها روایت میکند که خواج عالم
علیه الصلوه و السلام فرمود علی و غیره الامه رجلا انما الله علی فؤاد
الناس و لم یأخذ علیهم حکما و لم یغیر برکتنا فذلک لای یصل علیهم الطیر
السماء و حیثان ساء و دوایب لاریض و الکلام الکابیر بینکم علی یوم النبی
سید اسیرنا حتی یرا منکم لم یسلین و رجلا انما الله علی فی الدنیا فحقن به
عز عباد الله و اخذ علیهم حکما و اشرقی به لکنا یتدب حتی یتخرج الله من
حساب فلایس در دوزخ و التوب شرح ابوطالب مکی رحمه الله علیه اوده است
که بین و حفظ ما یستحق من اشیاء الدنیا بالعلم ما جددونا عز حید بن و اود عثمان
ابن ابی سلمان قال کان رجلا یحرم منی علی التمس یقول یقول حشر منی حشر الله
حشر منی یحشر الله حشر منی کلیم حتی اتری و اکثر ما له و فمده منی علی علیه
علیه سلم یحشر الی الله فلا یحشر من انما حتی جاءه رجلا و دانت یوم و فی یوم خیر
به عنیه رجلا اسود فقال له منی اترقت فلانا فقال لهم هو هذا الخیریر فقال
منی اسألک ان ترده الی جا حشری اسأله فیما احبابه هذا فادعی الله الیه لو یحشر منی لای
و ما ندر آدم من دونه ما یحشرک فیبه و لیکن خیرک لم صنوت هذا لایه کان

نیلک لویا بالکویت این جمله حقیقتش مشکا شد علی اوده و نرسید
برین حشر انما بدید که درین باب و بعد بسیار است برین حشر که در دنیا و آخرت
برین سرط و ادایب و اود که منی فردا اید قیام ناید او ناید که یوم الله الذین آمنوا انکم
در روایت می یوارا بن عباس رضی الله عنهما در تفسیر این باب که علماء را بر سرمان فضیلت
به صد درجه میان مروج بر با صد ساله واه من فیض و عطف که چنین عالم می یابد به هر حشر او را
قریبی و درجه حاصل می شود و هر کس بر اسطه و عطف و ادایب می شود و بطاعت شغول
می شود و روی کجی اود ایسان و طاعات ایسان و هر که از ایسان بدید می کرد و بران و در
ستغول شود تا سرخس عالم در دیوان او نرسید و او را ان عالمانی باشد که خواج
علیه الصلوه و السلام فرمود که عالم در کور خفته باشد و عمل او منقطع نشود برکت علی
حق و انان بوده است ان طاعتها جلد و کینه حساست او باشد روز قیامت سیم
بزرگان حسبی طاعتها باشد اند که بجزایب غایبات من سلوک راه دین و سیر عالم
سین حاصل کرده اند و از کما شفات الطاف خداوندی علوم لدنی یافته اند و در برین
انوار تجلی صفات حق پیدا و حقان معانی و اسرار کشف اند و بر احوال معانی
و سلوک راه من و متوفی تمام حاصل کرده اند و از حضرت عزت و ولایت شیخ بهر لالت
در تپش طین و معرفت من امور کشفه بعد از انک عمری و اعطاشش خویش بوده اند
که عطف نسک ان انشطت فحیط اناس و انما فاسی من الله و از و اعطایه
به کل مؤمنی بقر و عطف کرده اند و کینه کاه و جلیت نشن نگاه داشته و مراد به
لا اله الا الله من در غرض نشن و صفات اوده و سر بجزایب معرفت فرموده و ظاهر این

۱
او در تبت عیال از خرابات دنیا و حیات شرف وستی غلات بیادنی بکار
بر آورده و بچشم و سران بدعوت خلق مستول گشته و خلق را از خرابات دنیا و
خسران شرف وستی غلات با جفا بزم ترس و مجلس انس بسند صدق و سرباس
طهور و بختی حال سائی و سببهم و بهم میخوانند که با سار و ذکر توهم بایام الله غریبا
سوقی میباشند و ایشانرا از دوق شایب مردان می جانش و سلسله سوقی و بحث
دل ایشان می جانش و بحسب عقل و شایب و دوق و سوق و طایفه از سرس و طریقت
و حبیب بیان میکنند مگر کسی حظ و نصیب خویش بنور حق خود بر میدارند قدر علم
کمال انوار شریف و اکسدر سراج جافا از اشیا نه بجهنم برین است بر سبک
اداف و کج با نه بختی در دام بلاه عشق بند می شود ان سرباز سبید که بخت
عرب و بدیع افتاده است در کوی نر حلقه نخاله می بیند و جسم موای نفس اوار
جهان مرادات و جهان بر می دوزند و بطور ذکر برورش میدهند تا آنکه ان
التماس با سکا الله ازو شطع می شود و شام انس حاصل کند و مستعدان شود که
که نین و ست ملک سازد اینها خلاصه افرینش اند و خلیفه حق و قایم شایب و سرباز
و اینها اند که علماء امتی کانیان است و اینک دیه هر کس بر جمال و کمال ایشان
نیشند که درین قیاب عزت متوالی اند مطالع شاهه ایشانرا دیده باند
بکحل بود اندک چل مردان و شرف نرزا بجان و کوند مرغان غریب ایشان رکوند
خلق از ایشان بر سروریش بینند که از خویش و قیاس حال ایشان بر خویش و
ذکران کنند و ایشانرا واعظی از واعظان با عالمی از عالمان شریف و داند که

لایا من الملک با لحد وین **بجای** و کمال کس که او خود و خست و شست
که ازین با کمال بران جنت **اما** فضا به طایفه از خدا که خواجه علیه الصلو
والسلام صریح بد که انقضائه ثلثه فاضیان فی انوار و فاضل الجنة فرمود
فاضیان سه اند و در دوزخ اند و یکی در بهشت اند که در دوزخ اند یکی است که بعلم فضا
جاهل باشد و از سر جهل و هوا و میل نفس فضا کند و از اصل دوزخ کرده و قسم آنکه بعلم
مضا عالم بود اما بدلم که از کندی جهل و هوا که از کندی میل و مجابا کند و طایف خلق بر طایف
خارج کج و در شرف شانند و کمال بی بخت و عفو و انگی بنیاله دهر و از ان ال
خدی شانند و نیایشان در ولایت عالم و شرف دهر و حدیثا را فرا ستولی کند تا
مرهوشها شانند و در ابطال جهنمها گویند و در مال و ادب و ایام تقوی فضا کند
و باطلها را بجای نسوایند و حق را بپوشانند و باطل کنند و انما این که نفیر در اوقات
بنا واجب نمایند و صاحب و صاحب و در اوقات بطلانها و غریبها و سرورها
با املان و ستاکه دهند و خوشی اصل بر کنند و کمال احسان او مع و ف
و نمی شکر عمل کوراند و آنچه با او ایست و خلق داد که بر فاضی واجب بود و غمناک
ان کردن ضایع کوراند این جمله است که بران مستوجب دوزخ بودند و اما ان فاضی که
در بهشت خواهد بود مگر شاد است بران است که خود در بهشت فاضی است و الا آنکه در دنیا
فاضی باشد رعایت این حقوق بروج خویش بجا نواز کرد خواجه علیه الصلو
والسلام فرمود ازینجا که من جود فاضیا فقد ذبح بیکر یکین اهلیت فضا را کامل
نشی باید بود از تحصیل علوم و ریاضات جهاد و عقل کامل برافش برورده و بنیاد

برپایان بارش نهند بکند و چشم خراش بکشند و خود را بطبع ایشان بنهند
و نه در خانه بنشیند و نه در خانه بیدارد و ای که از بندگان خدای تعالی
شناخته و شنیده و کسی نهد و هر کس از او احسانی بکند او را بر خود حقی واجب
و نه دارا بود و بیکم خدای که بر نفس و مال او را در دامن بد و اینها خواهد بود
الصلوة والسلام نسود که الصدقة تقع فی بدو الرحمان قبل ان تقع فی بدو البیت
و در بلا که او صابر باشد و در بر ایشان آتشند و جان را در معرض تسلیم داد و

بیت که کوه خون کوی ملکوتی سبب و در کوه جان بر ملکوتی باید
تا در وقت طلب کند در حال تسلیم کند و جوشش نفس و غرور و شیطان مغرور بگوید
و در آن گویند که اگر از ممالی و ملکی از خواص ماند و قف برینا خبر باشد تا بعد از وفات
در طاعت که در آن بنای می رود و در بیان او می نویسد بجهان بود که در باقی که هر کرا و
حیوه طاعت نیست او برده است و هر کرا بعد از وفات طاعت است و در آن است پس
اصحاب اموال و ادبایم چون مال و جاه دنبال اندان آنکه نفوس باک گردانند
و بدین ده خاصیت و خصلت مخصوص گویند یکم ای سعادت ابری رسیدن و مال
و جاه دنیا را می رسد و منفعت و اضغانا مضاعفه در باطن و شریات اخیریاتی
و غیرت و جواهری که دانند که شک الدین ینفقون أموالهم فی سبیل الله
کذلک جبه انکلت سبیل فی کذلک سبیلک ما جبهه قاله یضاعف لک
نثاره و الله واسع عظیم و اگر در وقت عمر که برست نیاده دام ارادت نهاده است
و نه مال و جاه پایشند سپیدی از خاکسکان و مجربان حقان را دام و نه بر داد و

و ان داده اگر چه نهد بود که جزوی از وی گویند و بهر جهت که او حق را کند ان جزوی
در آن سر یک بود ثواب ان بصاحب این نهد برسد و ان صاحب دولتی را بعضی
است که در آن وقت قابل تقیفات جنایات الوعیف کردند که بی حق الله وقت در آن حالت
بکشش طاعتشان بعامه اسل و این و احسان براید که جبهه بر شریات الحق تواری عمل
التقین انما از بر طاعت نصیحه ان صیاد اید اسل بر طرف و غریب محاسبه ان نتواند
برای که از عالم بی نهایتی الحافش می باید بر نظر کرد پس هم چنان و کمال این حدیث کرد
و صلی الله علی سیدنا و نبینا محمد و آله و صحبه اجمعین البیتین الظاهرین

فصل پنجم در بیان سلوک دوازده و در اعمال

قال الله تعالی من کان یرید حرث الآخرة یزدد له فی حربه
یعنی کانی یزید حرث الدنیا یزید منها و ما کانی لا یزید من نصیب و
قال البیضاوی صلی الله علیه و سلم من یرید دعاء او یغفر عونه و ما
الک یزید الطیور و لا الوفا یتکبیر فی دینان حسنة و قال علیه
الصلوة و السلام اطلب فی جبال الارض برامک دهعت و در اعلا عینک
و از دکانی است خدای تعالی و بهترین حمد صنایع و مکاسب است اگر کسی بوجه خویش کند
و اگر کسی را زهر موفه حق بخشد باز پند که طاعت خواست و رحمت و نفاقی و چون
از سر خطه نظر و بصیرت و فطرت نیست کسی بر کار مشغول کرده ثواب انرا نهایت نبود
و سرایت و در باطن بدو برور نیست و تمت خود و اینها سه طایفه اند و هر طایفه را از ادب
و شریات است چون بران قیام نماید بوجه صدقانی برسد و شهادت و صلحا طایفه اول

و معانی که مال و ملک دارند و محتاج حوائج و نیازمندی و برودن باشند
تا در این میان برزاعت و عادت مشغول شوند و شرایط داد و بستان است که اولی
و ملک خویش معذور شوند و دل بران نهند و در دست خود عاریت و مال باشند
و بچلکی مرجع هست از آن حقایق دانند که و الله ملک السموات و الارض و
جمع و اقار و استیکبار باشند و بچشم حوادث بنا کرد و سرود و در پیش نگرند و در
مراد و دهشت خویش نظیر برزاعت آخرت نهند که الیوم نزعکم لاجزای و جزای
و معانی تخم از اینها بیرون دهد و این است و بعد که تخم از این میکارم نه تخم دنیا این بران
معنی بود که نیست که خلق حقایق این تخم را بروش دهد و ارتعاش حاصل شود
بر کس را ارادی و غیر ارادی که بخورده از آن جدا و جدا گردد بلکه آن نیست که خلق حقایق
بهوش بختلج اند از انسان و حیوان و کسی این دهشت نتواند کرد منی از برای رضاء خدا
بچشم ایشان مشغول می شوم تا بهیچوقت حق در صورت خلق اقیام نیامد و با
برودن و نیازمندی و سرود و هیچوقت نمکد و ضرر و نصیب ایشان تمام برساند **اولی**
از این است و باغ و عریان حاصل از و نصیب تمام بود زکوة آن بیرون کند و هر چه
و جدا در خانه کند و هرودی و سختی آن زکوة برساند بر موقوف شرعی اگر از مال
زکوة چیزی در حال او بختلج شود جدا مال او با بهت شود و باقی این از این باغ باند و زکوة
شود که چیزی در دنیا کند برای سال دیگر و کل بر جای کند که در معانی خود می توکل است و بهرگاه
در تحصیل این باغ امید بلفظ و کرم حق می برداشت که هیچ مخلوقی در این معنی در حال
و با بر که بیوشده در خانه خویش برضاد و برود و در پیش و توکل کرده داد و برود و کشته

کشته داد و دلی خوش و اعتمادی خوب و بقی خالص خدمت خلق خدا
کند برود و دخل و ارتعاش خویش و منت بر خویش نهد و اگر سالی از این باغ کم باشد
یا خشک سالی بود و بارانها نیاید با برود نهند و بچشم خودی خاک نشود که فیض من
او به من الخلف و الایجل و الترتیب **سب** غم جان خود که آن نان خود است
تا بکود کوره برگردد **سب** و بچشم مال کنوان حق نمکد و برود و زبان انگار
و اعتراض با فاعل حق نمکد و نهند بشد که در این حکمها باشد و برضا و تسلیم
پیشاید و دوری از حقایق دانند که میفرماید و فی السحار و زکوة و ما توعدون
و کم از کتب پیری باشد **سب** دالکی کود سر برود ز نهشت

کشتل خویش خشک و بد بکشت **سب** ای مایه نووم آن کهن
دقیق برنت مرجع خرائق کن **سب** جزو دستان دشت برین و ج کد و تخم برین
نیست که در و غرض من این اخلاص باشد و در اب و زمین دیگران فقرهاست
ما شد نمکد با ساق و توانی شروع با دوازده و نه و نه و نه که از مال
و ملک و کشت و باغ او بادی یا مرغی و حیوانی رستد جدا در دیوان حیات
او تو بپسند و وسعت قریب و بدجک و کرد و بک چون نیت و آن باشد که این
از بهر مسلمان یا این منجی باید از مردانه و شر که از این برود او بخلاص رسد
اگر چه بهر خرد از آن ثواب حاصل شود او را و برزگان گفته اند که هر یک نیت از آن
ناجسته شود سب و سب و سب و سب کس که می کنند از کارند و در و نه و در و نه
و اینک و دیگر حرفتها چون آن یک نیت طریقی آن را و اینها حق کرده آن جدا و حق

باین در حق است و اما این و در حق است که انشاء الله و حد و طایفه دوم رؤسا
و مدعیان اند و شرایط ایشان است که بدین جمله که نوزیم کار کنند و دیگر میانی
سریست نگاه دارد و جانب قوی بر ضعیف ترجیح نهند و سورت نشانند و
ماحق باشند و ثنویت اهل دین و دین کنند و رعایا را اسوده و سرفه دارند و
انصاف و وفای و غیره کنند و اگر در کسبی از رعیت فضولی و فساد می کنند و
تا دیب کنند و بجهت دهند و شرایط را است بکار دارند و پیش نشانند که هر چه
بریشان و بر رعیت می رود و در این بر سرند که رئیس و مقدم باشند که کل گنج را
صَلَّوْا عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ و رعیت هر چه در این قیام نماید حق تعالی بر طاعتی که
کرده و چیزی و صلاح و فلاحی که در این انصاف از آن رعایا در وجود اند باشد و طایفه
مدعیان را نواقح در حق گرامی که انشاء الله چنان **طایفه** سیم مزغان و غیره دارند
که مالی و ملک نمی دارند ملک دیگران دارند و بزرگی ایشان کنند باید که بهر وسیع خویش
بشرایط طایفه اول قیام نمایند و امانت و دیانت بجای آرند و از خجالت و فقرات
ناشد اجتناب کنند و شهنش در حق نزارند و در رعیت و حضور مالکان راستی و پاک
روند و در حفظ مال و ملک ایشان کوشند و در عادت جدی بلیغ نمایند
و بر چهار بایان ظلم نکنند با دیگران نهند و کار بسیار نهند و بسیار نهند
که از هر چه بریشان بود و بابت از وسع ایشان حق تعالی سزاوارتر خواست کند
و انصاف باشد و انتقام بکشد و الله عزیز و انتقام و چون بکار گداوری
و حسب و اموال مشغول باشند باید که پور شده ذکر لا اله الا الله نیکویند و چون وث

نار در این جای همان مشغول کرده اگر جماعت نتوانند بادی بخوبی بنیت
صامت را که ثواب آن بیاند و بهر وجه همان فرو نگذارند و دیگر شرایط که نوزیم اند
قیام نمایند و نواقح بپشت خود را نشانند حضرت خداوندی داد اند که انشاء
تو را عود که آن سخن از اربعون چون دست و پای و بنیائی و شرف و موت و قدرت
جمله از حضرت عزت است تا شریعت نهم تواند از اخف یا عیس تواند شد و اما نهم
سجده حضرت دیگر نتواند کرد با حضرت خداوندی بکار شد نهم را در زمین را
یکدیگر بشکافند و بینه بیرون آورد و بشریع نهم را در زمین بکشد بعد از آن
برود که در سر شاخ دیگر باره هست که یکی را صد تا بصد و اوصاف آن
بسیار بپشت زنی حضرت خداوندی بوده است و از این بزرگان در زمان
نیزین و بیهوده کرده است تا خراج علیه الصلوة و التمس خلق را بطاعت می کشند
که اطلب التوفی فی خیایا و الارض بس خراج باید که خود را بنیابت بر
کار کرده حق داند و ذریع و زرق حبشی او را شناسند و زرق را خوشی آن
اوراد و اوقات که شرح گفته است در باب ششم را داشته دارد تا بهر آنچه از راه
و عجل و دست یخ او بادی و حیوان و طيور برسد حق تعالی حنه در دیوار او
بنویسد و در جنتی و تبرئ او را گرامت نماید چنانکه خواج علیه الصلوة و التمس
بشارت داد که سرور و رحمت المحیر و زفا الی اخر اینست **فصل**
در بیان ملوک اهل مجادست قال الله تعالی و جاک لانه یهدم
مجادست و لا یج عز ذک و الله لاد و قال البی قلی الله علیه و سلم

آلشجر الصلوة وحق الايمان في الملايين يوم النياحة وملك تجارت
دو نوع است تجارت دنیا و تجارت آخرت تجارت دنیا هم دو نوع است یکی آنکه
از برای نفع دنیویست و پس دوم آنکه از برای نفع آخرتی است نفع دینی خود
تبع بود که من کان یزید حرت الاخری نزل فی چرتی اما آن تجارت که از برای
نفع دینی است پس بدایتش معلوم است و حاصلش بچاهلی است و درود
و بال و حجاب و یقوت آخرت ایچ آن همه چیز است و زیاده پیش از تقصیر
و سودش همه زیادت جانی و دهره است **زیادة الموی فی دیناه نقصان**
و زیاده فی دینا نقصان من تعالی این تجارت را با الهو میسر میکند
و میگوید **قل اعبد الله خیر من الدنوی** و حاجه علیه الصلوة و التلم
میفرماید که **التجاة بحسنه من التبیة تجارة الا من اتقى و ترو و صدق**
تا جرات دینی را که دنیای تنوی و تنوی و صدق بود تجارة میخواند و حق
سیراید **وان التجارة فی حیرة** و اما تجاری که از برای نفع آخرت است که
حق تعالی میسر میدرد **لك لا تلبیهم تجارة** و لا یج عن ذکرا له و این را
را مستفاد و معنی گفته اند یکی آنکه تجارت آخرتی منلق داد یعنی هر دانی آنکه
بصورت تجارت و بیع دینی مشغول شوند تا از خدای بازماند اینها
بجارت آخرت مشغول اند نفس و بال بچگی بزرگ کرده اند مرض تعالی را و بکلی اعراض
نموده اند چنانکه میفرماید **هل اولکم علی تجارة تنجیکم من عذاب الیم** و **تؤمنون بالله و**
رسوله و تنجاهدوا فی سبیل الله بائرا لکم و انفسکم و لکم جیم لکم ان کنتم

تجارت معنی دوم است که تجارت دینی منلق داد و لیکن تجاری که برای نفع
آخرت است یعنی هر دانی آنکه صورت تجارت و بیع و شری بر صورت ایمان
اگرچه بود و لیکن قلب ایمان از ذکر خدای بازماند و تفسیر این است برین معنی است
ثابت زیرا که میفرماید درین است که **واقام الصلوة و ایتاء الزکوة و از نماز کردن**
و زکوة و از زکوة و حق توان داد که تجارت دینی و بیعی مشغول بود و الا لکم
بکلی در یاد و از دنیا اعراض کند و زکوة نتواند داد پس شرایط آنکه تجارت
برای نفع آخرت و صحبت انبیا و رسول است که تقوی را شعار خویش سازد
و مال را مال خدای داند و نیت آن کند که در مال خدای برای بندگان خدا نافع
خدای و رضا و خدای بفرقت یکدم با آنچه بران بیع ببرداید انرا بر بندگان خدای
صرف کنی و خود را و عیال خود را یکی از آن جمله مفرد و از امانت و دیانت مسخ
و قیقه فرو نکند و در خرید و فروش انصاف نگاه دارد و بیاهله خورد و
فروشد که حاجه علیه الصلوة و التلم میفرماید رحیم الله امرا سهل البیع
و سهل الشری البیة و مع و شرا سو کند بر اشرف و در دفع نموده که حق تعالی
بیع خلافت را در حق دارد و بر آنکه کسینا بی قناعت کند که برکت قریش قناعت آ
و چنان قریش چهره که الحریض بخروم و در امانت گوشتد و از حیانت اجنود
کند که حاجه علیه الصلوة و التلم میفرماید الامانة تجر الی ذوق و الحیانة
تجر الی نقد و تناع را در آن وقت که میزد نکو میزند و در آن وقت که می
فروشد بیع نکوید و عیال بنیان نکند و ضرر که انرا بیا شد فراموش

و اندک آن اینست بواسطه کندی و راست کنایه و راست کردادی بود در سنگاری و
در سنگاران برسد چنانکه فواجه علیه الصلوة والسلام نمرود الناجز الصدوق
الایمن فی الجنة مع الانبیاء والمرسلین و سنگاری است که برل نوبت با خدا
مطابق است باشد و این گفته اند که طای تعالی کند و راست کنایه است که باطن
راست کوی و راست رو باشد و مکر و حیلت و خدایت نکند و راست که دارای است که
بر جاده شریعت باشد و از روش منیت نیز بی خبر نبود و کوشش داد تا جانب صالح
بر جانب مصلحت دین در صبح وقت ترجیح مراد و در صبح حالت بشکل دیگری اندک
دینی باز نماند و در کل احوال ذکر حق و طالب حرت بود تا اذن و سر باشد که حق
شایسته یابد و چنانکه لایب هم و هو تعالی ایشان را مردان بخواند یعنی شکر کند
سناست مردانیت هر که اعتل و دین جمع شود و جن مباح مردی سرور و نیاز و
سماشی کند پرده ها و قائله دنیا فریفته نگردد **عادل جوهری** همان در کرد
انبال و نه دایک جوهری در پیوسته در آن بود که تا آخر عمر **دینام** بلاگونه برود

فصل نهم در بیان سلوک صحیح و اصل مصلحت

قال الله تعالی یا ایها الذین آمنوا اتقوا من طیأت ما کسبتکم و
قال البقی صلی الله علیه وسلم انی اطلب نایا کل الرجل من
کسب بیه برانک حرت و صنعت نتیج علم و دود و شناخت و از او سر
و شناخت و حش که تا این غایت در وی بوده است اکنون بواسطه استعمال الاث
و ادوات جسمانی بکارهای عقل که دیر روح است و بایک و از قوت بغول می آید و وزن

غیب بشهادت می پیوندد عاقل صاحب بصیرت برین درجه و مبالغه وضع
حق تواند کرد و شناخت که ذات روح خویش را برین صفات موقوف شناخت
و دانست که روح او حق بود که اگر حق بودی فعل او صادق و دانست که عالم
که اگر عالم بودی این صفات را لطف مناسب بود و وجود نیامدی دانست که مریض
که بی ادله و عقل از فعل در وجود نیامد و در ذاتی تخصیص زبان در ایجاد فعل از
اختیار و اراده ثابت کند چنانکه فلسفی سر که بر که صانع عالم را ایجاد فعل
ارادت و اختیار نیست کوی برین صریحی و جهلی برین غایت و دیگری و کثافتی
برین عظیمی علیهم لیان الله تعالی و علی محبتهم و شیعهم الی یوم الدین
و چنانکه روح بیع است و بصیر و حکم که اگر نه اثر این صفات در قالب برین نیامدی
و دانست که با درستی بی دودت فعل محال بود و دانست که باقی است که بنا و قالب بنا و روح
و چون این نیست طبیعت ذات شناخت و اثر این صفات در قالب خویش ظاهر کرد
و این نیز این صفات قالب خود را متحرک و متصرف دید با جزیس جزئیات لطیف و صغیر
طریق نفی در وجود می آید و روح را سر و زغلی می آید براند براند روح را متحرک می آید و
برویش و لو نبود پس بود و او را متحرک بایک از عدم بوجود آورد و آن موجود حقیقت
خداوندیست جل و علا و او سبحانه و تعالی بیک برین نیست صفت که صفات کاست و صفت
باشد تا ایجاد موجودات تواند کرد و بایک فاش و بخود قیام بود الا با احتیاج و تسلسل
اختیار و این صفات بایک برانست و قیام بود و از بی وادی بدو لا از قیل اعراض بود
و ذات متعلق حوادث کرد و بنیامی لازم آید و این برانست بانی جل طالع را بنمود

بوقاعلی و مادی و مادی مطلقاً حقیقت حقایق و دانشمند و روح را بیایست و ظاهراً
 حق در عالم صوری که قالب سخن باشند بر کار کرده حق دانند و افعیل حق را ادوا و ادوین
 و اندکی بواسطه شخص نشانی که خلیفه حق است و یکی با واسطه آنچه بواسطه است
 هم دو قسم است یکی در عالم صوری و هم در عالم کبری که حق در عالم صوری و ان فالان
 بواسطه روح و آلات و ادوات نشانی روح چون نشانی است و نشانی حیوانی و نباتی
 بشری و اما آنچه در عالم کبریست که جهان میخوانند بواسطه روح است و آلات و ادوات
 نشانی جنات کنشیم و جسمانی چون حواس پنجگانه و جوارح و اعضا و این حرفه ها
 صنعتها که فاعلی می شود از ادبی نتیجه ان افعیل است و اما آنچه بواسطه شخص
 انسانی از افعیل حق است که نتیجه ان افعیل و انشعاری می شود اما افعیل و
 اسما برین بلندی است و برین کواکب درخشان که در دنیا هالیا برین و در عکس ان
 کواکب درخشان برین کواکب و لاله ها و اهاب و روشن و انواع اشجار و ارباب و اما
 و نبات و حیوان و عناصر و مرکب و معادن و غیره که ان فی کلین السور
 و تبارک و اختلاف الکیل و انهمان و التکلیف و اما در نفس از کیفی است
 شخصی برین نوعی است و بصیر و کلام و جوارح و اعضا برین لطیفی پیدا و در که
 انا خلقنا الانسان من طينة اساج بنقلیه فجعلناه سميعاً بصیراً و چون
 صاحب دولت صاحب بصیرت بود ایا ویت حق که ستر بهم ایا نشانی الا فاعلی
 الای حق را که نتیجه افعیل حق است در آینه نشانی خود نماید و این قالب را
 که جهانی که جعل است و نبود پس بود ساخت و پرداخته حق است باشد و روح را

بخلقش در روی بکار کرده حق دانند و بدانند که چون شرف روح از وی منتقل می شود
 این قالب بر پای قیام نمی ماند می افتند و خراب می شود پس شنا سده در عالم بزرگ
 جهانت صانع و فاعلی می باید که بر کار بدو تا از نتیجه افعیل او جزیین احوال و اما و بخوان
 برین می باید و صنعتها و برین لطیفی است که اگر ستر حق فاعلی که کمال حکیم درو
 بر کار نبود حق خیر طیم نماند و مروت که شرف قدرت فاعل داران منتقل شود و
 در عالم بر و افتد و خراب کرده و ادوی اثری باشد که کل ستر حق هالیا و الا و جهته
 درین مقام حقیقت منزه است و فاعلی که در روی نماید و ستر و فی انفسهم
 انهم یقره حق که فاعلیست بحق که چون بحر و امل صنایع را چون درین بصیرت
 کشا و کوه و دریا و صانع و صانعی خویشین برودن که در حال صانع و صانع حق بر نظر
 ایسان تجلی کند چنانکه ان بزرگ کث ما نظرت فی ستر حق الا و لکیت الله فی
 و برین بصیرت ایسان که کلاه شود که درو برای نفس از افعیل و جلال و جلال
 و برین و مستندات نشانی و بهر توانی حیوانی برینند و بحدیقت بدانند که جهان بر
 خاتما می است و حضرت خداوند در وی بیایست شیخ و حضرت خواهر علیه الصلو و السلام
 خادم اجاست ازینجاست که فرمود سید الانوم طومهم و با فی خلابین بر روح اند یا
 خدسکاران یا سحر و مان چنانکه در عاقله این دو نوع برودن باشد تا عمل حاتوا
 باشند که شیخ مرکب را برینش نصب کرده باشد و بعد ان کار در کوزن او کرده
 و با جمعی طایفان متحد باشند که از غلبات سونی و دواعی متج و در دطلبه روحی
 و کار و بیکس نوانند و ادوی از خلق و عوای نشین بگردانند اند و بسوی دیوار

بایست دنیا را در آرزو کند **در دل جو سگند گشت اسوار عشق**
مردم بکلی به جهان خار عشق **بایست سوی جهان شادی کردیم**
ازین پس رخ دنیا و دنیاوارش **و این مرد طایفه را شیخ مجاهدی سپرده**
تا هر یک را در مقامی خویش برکات دیدارد و مرد و معیاری می نماید و دلالت و
مرایث و ارثا و میراث را یا آنها که علم اند خدمت طلب میکنند و طلب بر اعانت
و جمعیت بطاعت و عبادت مشغول می باشند اگر در دنیا راه طلب بودندی
هر یک را خدمت خویش بایستی که در مشغول ماندی و از طلب فواید اندکی نیاید
طلبکاران را غافل است چنانکه حتی تعالی خواهد فرمود تا از آخرت که نصیب
در عشق تو بر خاسته ام از هر کار کین کار کسی نیست که کاری دارد
پس در دنیا راه دنیا طلب و طایفه اند یکی مجذومان که روی به عالم آخرت نهاده
حق کرده اند حتی تعالی که شیخ این خاندان است دنیا را با هر که دوست
خدمت ایشان فرموده است که دنیا اخلاقی من خدایی و استحقاقی
من خدایت و دیگر طایفه دنیا طلبان اند که بپای علم اند هر یکی را در دنیا راه
چندانی نصیب کرده اند از ابدان تا با اربابان هر که به پیشند که از طایفه که
بعبودیت خاص مشغولند و خلاصه آفرینش اند که دنیا خلق است یعنی و الا نشاء الا
لیست دون ای یقین مؤمن معنی اینست چنان بود که از جنس و انس هر کدام برکادی
و در کادی اند چه از برای آنست که با این مخلصان که از بحث دنیا و دنیائش
و مشرق شیطان خلاص یافته اند بر اعانت عبودیت و پرورش دین مشغولند و باشند

مرد و سپرد و شصت و سه بر دل بود که آن طریقت و مجید بودند در یافت بود
والا ان نظر مرکز مشط نیست و در سوره الجید حیث است این سخن روح
پس هر که از این سپید و شصت نظر می کند باقی و این نظر را بر خود وادی
و اگر بر شصت نرسیده که اهل نظر را شصت بادی هر کس تا در دنیا نرسد و بکس
و اگر نتوان در خدمت و اگر نه در مایه هر مایه بکس می رسد که بکس در مایه و سربلند
است در این کس نظر است اگر این هر شصت نیز فایده آید بادی هر کس تا در دنیا نرسد
در مایه و اگر نتواند با سبب گناهت چنانکه جسمانی و علمانی و شصت
نشان می نمایند در مایه اینست هر که در شکل باک دارد تا آخرت که غافل
خواب را از هم بزداند از آن مجسمه مانی **در سن با تو بکنم و بر شصت**
خواه قبولت فرماید و در کس **در سن با تو بکنم و بر شصت**
و در دوم ماست هم با باز آید **در سن با تو بکنم و بر شصت** این البته را از آن مرید که
از معن سبک شدن بر روی می آید و هر کس که می تواند و سربلانی که در شصت میکنند
در حقیقت شصتند و جلایش میدهند و خود را شصت است اگر در مایه که در شصت
اینست هر که است از آن نشانها بچشم اگر نتواند نشان داد تصدیقش نکنیم
و سلم داریم و اگر نتواند او را بچشم ما بینم و حق را از جهل و بیرون داریم **استاد**
اسل و شصت شصت چند فقره است ستر البیضاء از اینجا میفرماید که **استاد**
از حق که تا در شصت است و سربلانی که این نشانها در مایه با در دنیا
در مایه نشان که آن جالب در مایه کرده است با در مایه نشان از جالب را هر که

در جود و صلوات خویش کار محبوب و روی گشاید و انصاف نگاه دارد و
چون با کسی سودجایی کند که او در آن شیاع نماید باید که بدان حرفت او را با کمال
و بهادران شیاع اگر نشاید بروی است و باید و بهجت افزون بدو نمودند الیها
که بشناسند و روشد و از غل و عشر و غیر آن نیکو خزان کند که خواجه علیه الصلو
و السلام در روی و دیار است فزوی کدم ریخته و می نرو خند دست مبارک در
سیان کدم کور دستش نریزود کث این جیث صاحب کدم کث بار رسول
ما بانش رسید است خواجه علیه الصلو و السلام فرمود چرا اینجی نریزود بر روی
نکردی تا کسی دیدی که فرمود من غشنا فلیسر شیا کث هر آنکس با ایشان
خیانت کند و اندیشد و کار مشغولش کند از امانت من نیست و در آن کوشد
از دست دینج و کسب است و آنچه او کند نصیبی به عزیز می و حاجتی در روی رساند
و در دیار است ای ای که داود علیه السلام ماهی نهائی شایست کور و کث و کث
میخوام که عنایت خویش را در بهشت بکنم حق تعالی فرمود که فردا از من برون رو
و اول کسی که ترا پیش آید او بود چون داود علیه السلام برون رفت شخصی را دید که
نیت وادی سیزم در بهشت می آمد بروی سلام کرد و او روی بر سپید که معاشق
تو با حضرت خداوندی جیث که بدان و سبب مرثیه موافقت و معاشق اینها
بایضا در بهشت کث من و در این بهشت و دینم بدست خویش جمع بکنم و بر
خود بشهر می ورم و بیک درم بنروشم و مادری دایم و دایم در روج او نترک کنم
و دایم در روج نترک عیال نهم و دایم بر درونان و معاشقان حرف کث

سنگ نرگاری چنانکه خواجه علیه الصلو و السلام فرمود که این فصل عباد است و نرگاری
نورم القیامه امام عادل رفیق و حق تعالی طاعتش شاه عادل را با طاعت خویش
و طاعتش بر خویش دو یک سنگ گشته است که اطيعوا الله و اطيعوا الرسول و اولی
الامر منکم اما بحقیقت بدانکه تا داد با داسی خاص ندهد مرکز داد با داسی عام بر نماند
نسران نرگاری در سال این نماند که کسی در دریا جهان شتاب
که خورده از غریب خاص دهد خواهد که دیگر را از غریب خاص دهد و بیرون آرد
مجال بود تا با داسی خاص امانت که جراح و اعضا و نفس در و هوای ظاهر
و باطن که رعایا حقیقی است جمله در پیش در آن شرع کنند و هر یک را بدینک
حق بختی که ما مورس بر کار کند و بیایست شرع از نهیات غش که داند در نیش
با کسر شرع از امانت که بنمودی رساند چنانکه در فصل ترکیب پیش شرع آن رفت
و در بر از اوقات طبع و مسخات بر اقسام دهد و مندر حضرت خواجه
کرد تا قابل فیضان فضل حق گردد و مؤید نماید ای شود آنکه بتو ربانی و
نماید و نماید بر دانی در با داسی شرع کند و بیایست حق در نیکان او مشرف
شود و در مملکت احکام سلطنت بر نماند و نماند تا بهر حرکت و سعی
درین با بنماید او را قربی و رفی و در جلی در حضرت عزت می افشاید
هم که میان با داسه و دیکست با عیال و انصاف و بهر با کث
نگاه داشتن نامی بر ضعیف چنانکه در نماند و بهر
سنان امارت و بتو خویش با رعایا رساند است

و در تمام بی همتاگی از شرف و بختی که از آنجا که استوار شد
 بگذرد و در آن کمال معرفت و بخت در تمام عذبت و بی همتا که شد
 بر هر چنان که در جمیع ما از کار خویش ساغر بود که استوار شد
 عنوان نامه من بود این بود که این الیک الحی الیک الیک
 که استوار شد و فرق میان بدی و خیر است که از او سبب جان و نجاتی درین جهان است
 با استقلال و اصالت مشرف بودی احتیاج با آن و بند بنیاب و خلافت
 مشرف بود بواسطه آن و الله اعلم بالصواب و الیک المرجع و المآب
 این در اشارت پس بود با فی اسرار الهی را اجازت افشا پیش که افشا
 اسرار الهی بپیش کشد عرفان من عرفنا و جعلنا من جمیع ما و علی من بعد و

باب بیستم در بیان شکر طوایف مختلف و انستار اینست فصل

فصل اول در بیان سلوک ملوک و ارباب فرمان قالی
 تا آید و آنا جعلنا که جلیله فی الارض فاحکم بیننا من یأمرنا و لا یمنعنا
 بر این و قال الله علیه و سلم السلطان ظل الله فی الارض
 تا وی را که کل مخلوق بر او تسلط خلافت و بنیاب حق منافی است درین
 و خراج علیه الصلوة و التلهم سلطانا ساءه خدا خوانده است درین
 و این هم یعنی خلافت زیرا که در عالم صودت چون شخصی برام باشد و
 برین افتد آن ساءه او خلیفت ذات او باشد و برین و آن ساءه را بر او
 باز خوانند گویند ساءه ملافت و هر چند ذات و صفات آن شخص باشد آنرا

در نظر اینست که حال خبر بخت دارد و حال خیر شد و مناد او آسا بجهت آن
 صاحب سبیل دولت دستکاری کمال پاک دست در نیاید چنان از طرف او است
 و اگر نه ازینجا که مطمح نظر است انسانست **صلی** بطور از زبان اگر جهان که در باب
 وضع هذا از عیانت غیرتی که حق را بر خاصیکان عزت خویش است تقی عزت
 بواسطه تعین کرب که درین عصر خود را چون کالی با کلاه بطیبی داد
 خراش نمایند و در بر روی خواص خویش فرو گذاشته است و معنی را در پیش
 غیرت است اینست که از نظر ناچواری این حدیث محفوظ ماند که او یانی تحت جانی
 لا یخبر من غیر **صلی** خلیف منی آوری غیر شایع

فصل دوم در بیان شکر طوایف مختلف و انستار اینست فصل

فصل اول در بیان سلوک ملوک و ارباب فرمان قالی
 تا آید و آنا جعلنا که جلیله فی الارض فاحکم بیننا من یأمرنا و لا یمنعنا
 بر این و قال الله علیه و سلم السلطان ظل الله فی الارض
 تا وی را که کل مخلوق بر او تسلط خلافت و بنیاب حق منافی است درین
 و خراج علیه الصلوة و التلهم سلطانا ساءه خدا خوانده است درین
 و این هم یعنی خلافت زیرا که در عالم صودت چون شخصی برام باشد و
 برین افتد آن ساءه او خلیفت ذات او باشد و برین و آن ساءه را بر او
 باز خوانند گویند ساءه ملافت و هر چند ذات و صفات آن شخص باشد آنرا

اللَّهُمَّ اجْعَلْنَا مِنْ عِبَادِكَ الصَّالِحِينَ وَخَوَّامِكَ الْمُقَدِّسِينَ
 الْهَادِينَ الْمُتَّقِينَ وَأَنْزِلْ لَنَا حَظِيرَةً قُدْسِيَّةً أَهْلًا مُسَلِّمًا
 مِنْ الْأَنْبِيَاءِ وَالْمُرْسَلِينَ صَلَوَاتُكَ عَلَيْهِمْ أَجْمَعِينَ وَاجْعَلْ لَنَا وَلِأُمَّةٍ
 مَحْتَدٍ عَلَيْكَ الصَّلَاةَ قَالُوا لَمْ يَخْلُقْ إِلَّا الْغَائِبِينَ وَقِيلَ اللَّهُ عَزَّ
 وَجَلَّ قَالَهُ وَأَجْعَلْ بَيْنَهُمْ رِجَالًا يَرَوْنَ رَبَّهُمْ فَلَهُ الْكَافَّةُ
 فِي الْحُكْمِ وَأُولَئِكَ يَتْلُونَ آيَاتِ اللَّهِ وَلَهُ الْفَتْحُ وَلَهُ الْغَوْنِمُ الْكُبْرَى
 وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ
 وین دارد این بود و سلطان عدل گستر خیر و کثیر روش کینا و قیام نیاید
 اعلامه تعالی فی الدارین اعلام دولته و نشر فی الخافین چنانچه سلطان
 شاهی این مانی و ششیدان مانی الشیخ الی الله تعالی و الشیخ الی الله تعالی
 محمد بن شاهود الاسلامی الی الی رحمة الله و رضوانه علیه دوز و دوزخ
 اهل عالم خلای رجعت علم الله قدره و بارک علیه اجماله و بدو و رسال ششید
 و ششید از مجموعه مجوسه سوار حرمه الله امیر بنیاد بی حمت و طاعت
 حضرت جنت جانش که بدین توکل و تقرب مایه بود نه بود این
 حجابی را سوسوی طالع توان کرد و بفرهاد دراز بر روز و در قیام ان
 توان یافت و بر چند این سالی غیبی را ازین روشن تر و برهن تر مانا و در
 بیان تواند کسید و لیکن جل بعضی سخاوت از روز و اوقات زمان و غایب
 مانده سیدمان و شش تواند کرد **ج** نردن کشید اینان سخن

بر جان بخشد دوزخ نرغان سخن **ج** بدین گونه تمام که بیان بخشست
 هم تن دایم که ترجان سخن **ج** و اما آنچه مسلم این صیقل است در تمام
 این صفت اران حضرت اسبان رفت و مال و جاه دنیوی است یا الگ
 تحقیر واقع هرانی و معین بی عام چنانچه حضرت سلطنت از وطن بفرست ابا
 است و امکان اصلی دورا نرا

از حضرت بولت که حضرت نعمت پسر دوی بولت نبیند
 اللَّهُمَّ يَكْفُرُ الْآبَاءُ تَسْبِيحًا أَنَا كَرَامٌ وَلَكِنَّا سَائِلِينَ
 صلوات و نامولانست در اوقات خلوات و ساعات فراغت بولت بناد و کید
 اظهار و بیان و از آن برانند و آلهی و شجون از نو و مواجها شناسی است بی
 کشاید و سوزن چهار ابواب و فصول از که بر جوامع بین حقایق و اصول بر می آید
 و بدین تعبیر است که حضرت خلد و عینیت خود و دوز ان را طالع بیغرا باشد
 و زکوة از اجابت حال و کمال استوار بر ماند تا بر سخنان روحانی و پنهانی
 که مصارف نرگوه و اصناف صده اندر هفت یکند تا آنچه این پیاده بجزدین موضع
 در علم او دوز است که یاد شام بدین برود و سلطان عدل کبیر جهان و جهایان را
 شمعش کرد و فواید ان بچکلی عالم و عالمیان برسد و این معنی و سیدنی مکتوب باشد
 این ضعیف را در حضرت سلطان حقیقی و بفرات و نراث و خجالت تا خود
 از معانی و مناقب که در انشاء الله و جلال العیون **ج**
 ما توکل از خدمت چنین گوشت **ج** نه چیده بودند و دستا و طبعان و بدو را

نه چاه شصت نه اچشام بود و بترک نه مال نه ثروت نه چرت دنیا
 نه بتر شپوری و انگین نه بویه و سوغ نه خلد جود و تصور نه سایه طوبا
 بل در جبهه قنای داعیت بود است که باز حاصل جود می شود و یکتا
 یک شمع شاه جهان که دایم بساد دوم بیان شامات کشف دین خدا
 که تا بدین روز و سیلک رسم بقصد صدق کسست مقصد و مقصود حضرت خیر
 اگر نگویید دمد شد به عامل اعمال این خزانه شوم پیر خدای در دنیا
 غرامتی نگشتم ز آنچه در قلم آمد جلالی بن برم ز آنچه کرده ام اینها
 ادیب صابر ازین باب ای شده عالم بد سخت خوب یکی بیست یکم اثنا
 بصدد قصیده ترا خواند ام گویم زچشم جانان مکن که خجل کردم از بدین سخن
 شما را از مجلد کتاب باد این چنین برای حضرت نور محمد عین مقنا
 سوره از عاقلان بادشاه که این تحفه دو دنیا نه دایمین رضا ملحوظ و بخت
 کوفت و بزرگداشت قدم صلحان و جودات فلم دعا کویان در تم غفور طوکار
 کشد و انوار اوجده کلام العشاق یطوبک و لا یروک داند ختم کتاب
 برای بنای کی طبر دعا و ستودم کرده اید تا اینجا نه بسکت باشد
 یا رب که سیر سیاه نه بدایت را به بکلا در عین جهان بانی را
 الله که حفظ طاعت خویش دارد اینها جایی بقصد مبلغان را
 والحمد لله رب العالمین مصلوبه علی خیر طریق محمد وال و آل محمد
 حبیبنا الله و نعم الوکیل نعم المولی و نعم النصیر قالیه المعداد و المصیر

بسم الله الرحمن الرحيم اللهم ان احب

في عتقنا اليك ما جئنا في حقبة وقرة وغاية من كذا...
 و...
 ...
 ...
 ...

بسم الله الرحمن الرحيم

سکرتناستای و تارای چنان خدای را که وجود انسان کامل را نور بتو که چینه
 و جمع صفت گردانید و اینند دل او را بحک بالغیة الیة بکمالی تخلیفات ذات
 اخید و نورش خود و داند از ال کجند اماک جامعیت در سخن سدر خیار
 انسانیست در سبب نهاد و عیالات صلوات و تحت نجای زاکیات نایات روح
 بنور و طالب سکر و در وقت معطر حضرت سید کایات و طامه موجود است
 چپ حضرت اله محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم **اتایید** معنود از سخن
 این رساله و تفسیر بر این مضمون آمده دو طایفه جمع بر کان دین رحیم الله عنهم
 احسین این بنده متبر حیث قلیل البضاعة را با نایات مواجیه جالات و
 مایشات مطامع نایات خود را نمودند که نه تلم را طاعت شمران و نه زبیرا
 مایای کتیران که صفت از صفت چیده و اخلاقی بسندید ایسان درین رساله
 بحر و تفسیر کرد **ک** حاجت مشاطه نیست دوی دلازم را **ک** و نه بود که
 از شجاعت مانش و از نایات مانش انتخاب باید کرد و بر سر عرض طویلیان سکر
 سیرین کناد را که پیشانی مدنی که در بند نفس الدنیا سخن المونی افزاده اند و

و اینها را بن در تفسیر طبعی و زورفته و ترک و بوی الدنیا خضر و غش
 شکر گشت اند و درین رساله و حال و نایایان در زیر حجاب کوه غلث سواد
 شد و بوی خوار و دلی خرسند گشت اند و دران غلث مشغول مانده اند
 و بکل مکان و استیخان خرد را فراموش کرده اند باید رسانید و از شام خودشان یاد
 باید داد تا بدانند که چپ بند و کبشید بس بنابر سر برده المکانور سواد و
 این سجاد بعد از آنکه نویسنده مطامع یافت از سر توجده خاطر و حضور قلب سخن
 چند نخل بر سبیل احتضار ادا نخل انتخاب کرده شد و برسم خدمت تحفه
 عزیزان کرم مامول که اگر در شریک و تجرید سهری و ظلی بود بشلم کرم
 رقم عنود در کشند و ان خطا را راست گشت برین کثی معذور دارند و بدعا
 خیر باد سرانید اسید جان دارم بنیای بی غلث حضرت عزت جل جلاله که
 یکبار نبضی و اخلاص این رساله را بخواند بسطرا کند براند و اما کند خندان که
 و ایست پایند که در حق هر بنیاید و جمله اطلاق زبیر از مضمون شود و با طواف
 حید میزن و شرف گرداند و تبدیل طاق که بساها او را سپید گشته باشد حاصل خود
 و از نخل هر کوزه مسود بنیا و آخرت فروینار و **ک** بدانی جو دروی کومبیکری
 که جان داده ام تا تو بخانی برورک و این رساله را **احیای رساله نام کرده شد**
 و بالله الصمیمه و التوفیق ای عزیزان و اکامه باشی کوجشم دل از خراب
 غلث بداد کن و درین دگرنگی کنی که جمله عالم از بدشت و نه طالب قبول
 و چکنی آتی و از هر جری که در عالم است منی و حینتی و خاصیتی طلب میکنی و

که هر یک را خاصیتی است و از هر جهت دخی و یکبارگی با خود نیایی و بندهای
که جدا از این است و این از هر جهت و مرا از هر جهت افشیده اند و این جسم خود را
معنی و خاصیتی و حیثیتی طلب کنی و در خود نشانی که این ترکیب بند و گسسته
جیب بند و طلسم کدام گنجش و این خانه بدین عجیبی از چیدن رنگ قبض کرام
مرغش خود بخوبی و نکوبی مداف این جام بجزد است و در رنگ و جو طعم دارد
درین درین درین خود در جهان شامدی و ما فارغ در مدح جریه و ما بسیار
رباعی ای شعله نامه الهی که تو یکتا و ای آینه جلال شامی که تو یکتا
پروان ز تو نیست هر چه در عالم هست از خود بطلب هر آنچه خولای کربش
الکون زما را خود ای و می شناسد خود را در باب **الذکر** می شناسد
نویسه القای طین **ای** عیبر از آورده اند که وقتی کج **ما** یافته
و اینجا خانه بود مشهور و عمارت عالیله در آن کج نامه نوشته بودند که بر آستانه
این خانه باید ایستاد و نیز در گمان نهاد و انوار است اینجا که شعله بنفشه زمین
بگشت کج میابد خلق بسیار گردان بودند و جهت می کشیدند و نمی افشید
ما گاه عاشقی املی اینجا رسید نیز و گمان طلبید و نیز در گمان نهاد و بر آستانه
خانه داشت و میتم با ایستاد و بای بر جای استوار کرد و پشت راست بگرفت و
نظر راست کرد و پیش گام را یکشده افکاه بگشاد و پیش پای خود با نواخت و گشت اینجا
بکشید این عرض را بگفتند کج را اینجا یافتند که مرکه بدین نگرشند و مرکه بیافز
ایستاد و وجهه پیدا اند که مرکه از آن جیبند نزه و بایند شد و سماع کل نشی

مکات و جسد بنشیند و هر که بخشد و این سماع بنشیند روی و سگای بنشیند
الذکر می شناسد و از دنیا داشت جز از طریقین اینجا نوازش بود و بدین و بدین
مکات معلوم شد و ز سر و شادان و قریب از شکم بر داشت و سر را و بر آورد که
سالمه در بی منسوب جهان گردیدیم **ما** در خانه و ما گرد جهان گردیدیم **ما** درین
درین که طلب طبیعت جهان منوی شده است که همگس این کج را طلب بگشت
و خود پیدا اند که چنین کجی است و خود آگاهی برین روشنی است و نمی پنداره و درین
حکایت کند که جسد را جامی بود که از جام جهانمای کشیدی و آن جام را غلافی
بود از اویم و دو بند بر روی بود هر گاه که آن بند یک دمی آن جام از غلاف پیر
نیایدی جز آن بند را را بکشیدی آن جام از غلاف پیر ایدی چون از غلاف پیر
استوار بودی آن جام را بر آفتاب داشتیدی از نور آفتاب آن جام جهانمای
جهان منور شدی که جلد عالم را در آن جام بدیندی و این حکایتی شنیدی اما نوازشی
رباعی در چنین جام جم جهان محمود **ما** یک لحظه نغمه و دمی ناسودم
ما ناسود جو حال جام جم بشنودم **ما** خود جام جهانمای جم من بودم
ز ناسود و سواد و زهار که دیده و دل بدست آید ناسوی و دانا گودی که در بر ج
که کنی پنی و دانی و مودی گودی **رباعی** در چنین جام جم ز کوه نظری
مردم به تخیل کانی بی **ما** و دیده برست از که در دزد خاک
طیبت جهانمای تا در شکر **ما** اکنون بران واکا باشد که جام جهانمای در غلاف

دلش کج نگه بر قوت دون تست **د**انی که خضر خرد و سکر طلبید
 دانی نام که جم غفاله دورا میدید **د**انی کج که خونی ترنگر کردید
 اندول تست و برشت **د**انیک **د**ان سر جبه جوقی حیث پشتاید و از تنگی
 می میرید و بر سر کج پشتاید و از گواهی نمی میرید **د**انی در طایفه گنایا سرده
 با دوست پشتاید و در دانی برده **د**انی بر لب بحر نشسته در خواب شده **د**انی بر سر کج از گواهی سرده
 چون هم بر سر داید بر چراغ نهید که با شود و چون در دران میکند کی شما
 پاید دانی دست بودی بنای که بران خالی است کوئی بران که درگاه شاه نزدیک
 تا و برین بران که حق علم است ای سبکی غنیمت دانی و در دران بران ای شیرین
 نصیب یوسف علم السلام شد که چش و جمال او و آنکه برادران او را دران
 روز از پیش بر می بردند و در جاه انوار خشد و از جاه بر آوردند و بهمت دم
 تلب بودند و عاشق شدن زلیخا بروی و در دران کردن و بیادش می نشست
 در مصر دانی دران و گران و زدن برادران خودی و سرانای بیخوب و رساند
 سال از وی جلا مانان و از بسادی کریش تا پنا آمدن و در بران بران نشین
 دوی بران می شنیدن و پنا کش آه **د**انی فی القیمة طوک و آنک ملوک
 که بی ترا در پیش می شوم **د**انی که نام ترا ز خویش می شوم **د**انی و بهم رسیدن ایشان
 و بهر کونی ایشان یوسف را و نوران جدا احوال که حق مانی از ارجح انصاف
 می گوید دانی که مستعد اندیش حکایات جبه درین تا یکی بدی جسم و کرمی صورت
 بین و شوقی و دانی که حضرت حق جل جلاله این قصه را مایل می مگوید تا باطل شود

که کانی می قصصهم **د**انی لا ولی الا قاتل **د**انی که اول تا آخر
 این قصه جدا احوال تست **د**انی برادر عزیز از یوسف و دانی با شش
 تا نور از جاه طبیعت بر آوردی که تختگاه وجودی ذیب و نرجال یوسف
 زیب نرود و روشن نیز و دنی باسد که دین در طایفه بکلادی و این مهر وجود خود را
 و تختگاه دل خود را که از هر یوسف طایفه اند بجمال او با دانی و از بران
 او را اینجا رسانده اند تا محبت و محبت تو پیدا شود و عاشق و صادق شو
 و بهینیت برانی که کوه صدف دل تو محبت و عشق است پس صوفی که دران کوئی
 بنود بکادی نیاید شکش آن دانی که مر جبر را که طایفه شود تا بود اولیش بود
دانی که با غم عشق ساز کا دایر دل **د**انی بر مرکب گاهما سوار اید دل
 که دل بنود وطن کجا سازد عشق **د**انی و در عشق بنا شد بکار اید دل
 درین جبه کونا جمال یوسف بنید دانی کونا مهر یوسف و زدن بخدای بر تو که چشم
 دل کشای و حاضر باش تا جمال او چینی و بران و سر را در آوردی که تا خدا بشود
 ان شاء الله ملک کعبه و دانی و شوقی بیانی که هرگز با فدا باشی **د**انی
 در طایفه علم عشق بر او رخصه اند **د**انی ایند دل برای آن ساحه اند **د**
 کداز که دستن انداز بجا نکر **د**انی کانی ایند بر دوست پرداخته اند **د**انی و توهده
 بنزدی که این عیش که تو میکنی دانی و دانی دار که مسح چیز را باشد مسح که نکر
 و خبر دانی که ندری **د**انی درین و صد بران درین که مژغریز و جبر و جبر
 و دانی و دانی و عیش منور بران دانی و میدانی که دانی و سر عیش و نور طایفه

فسرده آلوده و خبر نوازی که بر جمعیست در پیش دانی جانکه **در این روز**
 داردست که اگر مهورث عاصی بر کردار و روحانی کمال و در ابراهیم عالم عرضه کند
 بر طاق ارفیشت قبیح و جیت خذاب او در پیش گویند و اگر جهانیان بوی گویند
 درونی بشنوند و از کذا و بپسیند و اگر قطره از آن سیرابهای صدید و زخم
 که دوزخیا ترا می خوراند در دریای عالم انوارند و دریای تلخ و کینه شود
 کسی که احوال اول و وسط و اینست که شنیدی و در آخر جین نظری در پیش
 داد و اوج پای است که شادی و شرح را بخود راه دهد و یا خود را بر دیگری
 فضل نهد جمیع اینها و اولیا از حرف این خطر از خطوط نشانی برده اند و
 پیوسته خود را در عدم خود بین اند و اینجا بود که حضرت رسول علیه السلام با کمال
 نبوت گفتی که **لست برب تعالی لم یخلق محمداً** کاشکی که برود کار محمد
 محمد را یا نزدیکی **و را خدا را است** که داد علیه السلام بر خود نوحه کردی
 و گفتی الهی تنسی ضعیف ما طافت تابش اشیاء رحمت توئی اورد و طافت
 اشیاء غضب تو چگونه اورد این احوال ممدان عرصه نبوت و سروان صفوف
 ولایت است اشغال مفسدان نیزه روزگار بر زمین اولیست که عادل جهانی کاویان
 مکر نشینند که ابراهیم ادم و محمد علیه جگونه از سر بادشاهی در گشت و عشرتی که در
 ترک داد و درویشی اختیار کرد و کاداد و درشت و دریاقت بجایی رسیده بود که بر پیش
 گفته در بود است و جزان گزیند و آن بوسه گیرنده بود که بشنسی بر بر بنود و وی با یک
 در ششم و نواز رسیده بود در جهان رحمتی و طایعی از دوی اورد و صفای دل سر براد

سکه که بر این ابراهیم از ملک من هدیه اللذات گویند و اما سخن دیگر که در دنیا
 با التیفات به بین که کدام نژاد و خوشی برین عایت باشد و مورد و نوا را درین
 سیاه دریای خود بخورد و وادیدار انش باد و متانها و خطرات که در پیش این قوم در
 نهد و در دود و دج باک نوازد و در کجی دهند و اگر خوش است و ابر روی نند مردانه باشند
 و تحمل کنند و طاقت یکنند **پیش** حدیث توان گفت با کسی بود
 جوینست یا شوشی جوینست او مخور **درین حال** چون پروانه دیوانه خود را بر شمع طالع
 اعدیت زن و تبرک وجود بجای خود بکوی دست در کردن وصال شمع کن و وجود
 بجای پروا کنی خود را بوجود شمع حقیقی خویش بر کن **ای** ای که بشنید بر این شمع
 قانع گشت نبوت از حرفش شمع بهوانست نمید جان بگریخت تا بگو که کینه دست کردن شمع
 و چون از دیوانگی بر واکشی بر نور بخشش شمع و سیدی سیر کنند که سجا و بفر او را
ویدا فی سیم و بی بیض و بی بیضی و بی بیضی روی نماید
 دوست نزدیکتر از من نیست **و** وین عجیب که من اوده در دم
 بگویم با که توان گفت که دوست **و** در کن دین و من مجبورم و صادق القول
 این رسول رب العالمین علیه السلام خبر میداد از حضرت عزت جل جلاله که **أنا عبد التکلیف**
 فلو بهم لا یجلی **و** رسید عالم صلوات الله علیه بر سید که **این الله فی الارض ام فی السماء**
قال فی قلبه عباد المبین **رابعی** دوری دین و منست عیان می بینم
 لیکن زحمتی که عیان می بینم **و** او از خیرات بگویش دل می شنوم
 دوری تو را بینم عیان می بینم **و** این وصف حال دوست خود را که می شنوی این جمع اند

عش عش جاک او سگردد و انجاب و نه از محسن روی او در کوی اولو طبع و در دین بکشد
بلکه خود را نوری از روی او دارند چنانچه شعله باغی که ستاره نور از او بپیکرد و ماه
از مهر و مهر از عرش و عرش از دل صاحب ولایت و او از دل کویان و سلطان از دین
علیه السلام میگردد و دولت سید صراط علیه از حضرت البیت جل جلاله ای خاص حاضری
درین سخن تشکر کن و نیک بگو که اگر محبت صادق گفته اند در کمال اگر کسی است که بگوید
ای عزیز روی بشو که صبر از آن جان بشو از دوزخ فرستاده صلی علیه و سلم فرمود که
حق تعالی فرمود که لا یستغنی الرضی و لا تسامی و لیکن یستغنی قلب عبیدی المؤمن الشقیق
و کبر سرود جل جلاله که دینی انشیکم انما یصورون این سجاده را از سواد این بیک
سخن و معانی این سخن را بشوید بگوید و اگر راست می شنوی عشق آدمی بوده از محبتش
اینها به جبهه دینی نیست و این جبهه دینی که شرح در وصف آن به بیان در نمی آید اگر طفل از
مهدی برسد که سخن نرشد صحبت بگوید تا به او که بگوید است جواب است که بیای این
نرشد در وصف نیاید اگر جوان برسی بدانی **بابی** که وصل گاه مهربانی حق طلبی
وز عشق جاک با ودان می طلبی **دعا** در طلب تو جانم در بار **دعا** روی فایده ای از حق طلبی
که با رحمت سجاد گاهی که قدم در راه نموده اند و روی دل بر او اندر لطیف و غایب از انوار
بسته اند این دولت و کمال این سواد برسان آنکس علی کل شیء قدیر **ای** عزیز چون پرورش
و مقصود و توجیه و کمال رسد محل ظاهر بختی جلک صفت الوبت کرده با آنکه جل کایات
از عرش و جرات در میان بر روی بختی عرش از انوار و صفتی از صفات حق متعالی اند اما که
بختی بگوید طود رسید کوه باده باشد **از خواجیه السلام** گفت که سرانگت که بگوید روی

و سرانگت صفت بر روی آن نهاد و کثرت بر خنداند خود حق بختی کرده بود که کوه جان
یا در پلان شاد فرمود صلی علیه السلام چو پیش برفت و پیش بهد رفتی از سرانگت که بگوید
یعنی بیدگانی باشند که خدای تعالی چون و الا فیان بختی و توبت باید در میان بید
الافین و الا فیان بختی ای رسد چنانکه گفته شد در شب از روی جانی کرش در میان
انوار صفات جمال و جمال بر روی ایشان بختی کرد و مشعل این شعله بختی **بابی**
نمود که با و علیه السلام با جبهه های کثرت این لک لک چنانچه **خداوند** خدایت قال الله
تعالی **خیراتکم** اعظم من العرش و اوسع من الکونین و اخص من الجن و الارین
من الکلمت ارضها المعرمة و نماها الایمان و اشجاءها القتل و تجوزها الحرام
و تسبها الفتن و تسمها الحبه و اطعمها البرقه و انما ادا القدره و جادها الاقربین
و کما ناکم الایمان و ما اوتوا ابواب العلم و العلم و الصبر و الرضی الا بحسب القبل
ای عزیز بدان که سعادت عبد از پیش کایات برسی اگر نیک بانی **دعا** در طلبی
دعا در طلبی **دعا** در طلبی **دعا** در طلبی **دعا** در طلبی **دعا** در طلبی
چنانکه حضرت امام محمد باقر علیه السلام **دعا** در طلبی **دعا** در طلبی **دعا** در طلبی
سینر **دعا** در طلبی **دعا** در طلبی **دعا** در طلبی **دعا** در طلبی **دعا** در طلبی
و ترجم **دعا** در طلبی **دعا** در طلبی **دعا** در طلبی **دعا** در طلبی **دعا** در طلبی
یا جبریه تعذر الفهم **دعا** در طلبی **دعا** در طلبی **دعا** در طلبی **دعا** در طلبی **دعا** در طلبی
و زینت عالم از شد و که مدای عالم نویسی و خبر مرادی **دعا** در طلبی
چون روح را بهاد نویسی **دعا** در طلبی **دعا** در طلبی **دعا** در طلبی **دعا** در طلبی **دعا** در طلبی

که می بیند ادم بود هیچ می بیند که تا من بوی که ما ادم بودیم
 کان دم که خود ادم بودیم بی رخت عین پیش ناخاک لای دل محروم و عاشق مدم بودیم
 اگر شاه جباری بدست شاه پرواز کند و در طلب صیدی پرواز کند در سانه ساعتی از
 بر استراحتی بر کند و دیوار بزدنی نشیند باز بادشاه بران سبب یکبار بزدن کند
 سر چند پیر باند چون از اطلال شاه بشنود ندوید یکبار باز بدست شاه باز اید خالک سحر
سحر باش رخت دی جو دسانم **سوم** پروانه مستند جان باز سوم
د و امروز که این منظر را دیدم رخت **د** چون بهمانی بدست شد باز سوم
 خواجه کوفی و لایق و لایق ایامی کشتی رکت دای بی یوم ضایع منزلت
 تحت طیل بحیرت فایض تراجم رکت و تراجم من از کجا و دنیا از کجا من ام که
 دو مقام سده و هجده در خانه غیب جواهر و نایس ملک و ملکوت بود چند برین عرض
 کند بگوشت خیمت بیج از سکریم که از پیشانی لایق و لایق ایامی کشتی رکت دای بی یوم
 کتی بلکشد و بدین دران فارخانه کم زدم و پرواز کنان از دروازه عدم بابیان
 اصلی اولادنی باز شدیم سحر می بیند که **د** امروز که کا و وصل را سازاید
 وین منیع ازین تمسک پرواز اید **د** از شه جو صیاد رچی گوش کند
 پرواز کنان بدست شد باز اید **د** من نیست خود را از آخرت و دست بهما فروز
 بودیم که **سب** انانرا **د** دست کردم لاجرم هر یک بچروست نسبت دارد و قطع
 و نسب من بانی ماند که **ک** کجیب و نسب **ن** نیت **ا** لاجیبی و نسب **ی** یکنند
 و جود نزدان نهاد خانه کم زد و سحر می بیند **د** باری بودم برید از عالم باز

تا بگویم و شب صیدی شب بران **د** اینجا جویا فتم کسی چه می بیند
 ران در که در ایدم بد ز فتم **د** و دیگر که می بیند و نه انساب جلد می بیند
 و تسانون کوی اوتیت و سببش در میدان می بودم اگر در وقت اول بود اول
 نوبت که بر سببش و فتم بدید ادم بودم که اول ناخاک لایق و لایق ایامی کشتی رکت دای بی یوم
 بدست برانست باشد اول کوهی که از هدف خاک سر بر آمدن باشم که **ک** اول من
 خدا لایق **ی** یوم ایتم و اگر در تمام شش و شش جوی اول کسی که غرض کنان دیان معیت
 شش و شش که **ک** کند من باشم که **ا** انا **د** شش و شش و اگر پیش روی و پیش وانی
 کویی اول کسی که قدم بر تری صراط ندین باشم که **ا** انا **د** شش و شش و اگر
 به حاجت منی صراط رخت خواهی اول کسی که بر شاه اید و در دست کنا بدین باشم
 که **ا** انا **د** شش و شش که **ا** انا **د** شش و شش و اگر بر روی عاقلان و عاقلان شش و شش که
 اول عاشق خدای که دولت وصال مسوی با بدن باشم که **ا** انا **د** شش و شش که **ا** انا
 این طریقه که این من باشم و سرا خود من باشد **ا** انا **د** شش و شش که **ا** انا
 خدای مددی که باشم من **د** باشم که **ا** انا **د** شش و شش که **ا** انا **د** شش و شش که **ا** انا
 سر کوبان پنی بدان کانا **د** با **د** برو کوبان پنی بدان کانا سایه من باشم
 که **د** شش و شش که **ا** انا **د** شش و شش که **ا** انا **د** شش و شش که **ا** انا **د** شش و شش که **ا** انا
 اقباب بود و **د** اقباب **ا** لایق و لایق ایامی کشتی رکت دای بی یوم ضایع منزلت
 و جی که خواجه را سایه نبود زیرا که خواجه خود سایه بود که **ا** انا **د** شش و شش که **ا** انا
 و سایه را سایه باشد چون سر و کار را با حلی بودی اقباب نور بخش بودی خلق

و جلاله و از آن خطبه نبوه در اسلام نام او بود که گفت نبیا و آدم محمد
بنی المبارک و الطیب در جمله درین است که آخر که ختم نبوه بنام او دهند و ختم نبی
ادی به عجب ختم نبوه بدو باشد پیش ازین در نصیحت دیگر شرح داده ایم که خواهم ختم
شجره امریست بعد از شجره و این شجره و برگه آن شجره بودند شجره و برگه
چنان بودند که اگر کسی بر روی نیامده باشد و بکمال خود نرسیده چون شجره بکمال
خود نرسد دیگر هیچ شجره و برگه بر روی نیاید شجره خام جل باشد ختم بر روی بود اما
اگر چنانچه در میان ما سوال کنند که این چه دلیل محمد پیغمبر است و اگر چه
نابیت شود چرا این را ناخ و ادیان شود و چرا نام است که بر روی دین نبیاء خویش را
گشتند و شایب او کنند چون بر روی کتابی دارد که آن همه کتاب است خداست چرا این
منیج شود و چرا اینها برافشند تا این که برین باشد و چرا نماید که چون عهدی که
اینها بر روی ما بخت دین خویش کنند تا جلد دنیا و کمالها برین باشد **الجواب**
چرا این بود و چرا عقول تحقیق بگویم استماع قول انک منی سوال شما و در دست
بر شما شایب دلیل دانستند که موسی و عیسی علیهما السلام پیغمبر بودند و شما اینها
و پیغمبران را ندیدید چرا این **الجواب** اودوجه بر روی نباشد یا گویند بتواند
خبر پیغمبران ایمان باز رسد و توانست موجب علم است و پیغمبر دلیل حق نبوت است
یا گویند نصیحت دل که نتیجه نورانیانست حاصل اند محتاج هیچ دلیل دیگر نبود که در
منی دلیل بعینه دل است و گوئیم ما نیز پیغمبر است محمد صلی الله علیه و سلم می تواند
سالم کردیم و در قرآن که پیغمبر است و در قرآن که پیغمبر است و در قرآن که پیغمبر است و در قرآن که پیغمبر است

تا امروز از شما که عاجز بودند چنانکه در قرآن او بود قل لیس فی الخبیث الا اناس و احسن
علی آن نبیا قرآن را که فی القرآن لایا تونی بینه و لو کان فی بعضهم بعض
خبر و پیغمبر نمی توانست از او دور و پیغمبر نصیحت دل که نتیجه نبیاء ما
محبت را حاصل است که محبتی نبیاء و کتب ایمان ایمان داریم علیهم السلام نه چنانکه
چنانچه موسی علیهم السلام ایمان دارند و عیسی و محمد و عیسی نبیاء علیهم السلام ایمان ندارند
و نه چون ترسانان که عیسی علیه الصلوٰه و السلام ایمان دارند و دیگر نبیاء را دارند و
عیسی را از نزد خدا گویند و ثالث ثلثه گویند قال الله تبارک و تعالی عنده
یقولک لفظ المورث پس چنانچه در میان ما نبیاء که نبوه موسی و عیسی و محمد است
ایمان برانتر مسلم شد است از آن محمد علیه الصلوٰه و السلام نبیاء و مسلم شد است
و پیغمبر قرآن منور می بینند که محبت ایمان ایمان آورده اند می باشد که بدو هم ایمان
آورده اند و لیکن ایمان ایمان ما پیغمبر خویش از تقلید ما و در دست نبیاء از پیغمبر نظر
عقل با نور ایمان چنانکه نبیاء و پیغمبران ما و پیغمبران ما و پیغمبران ما و پیغمبران ما
و خواج علی الصلوٰه و السلام فرمود کل مولود یولد فیه فطریه و لیکن الجواه
بهر آینه و پیغمبران و پیغمبران و پیغمبران که انما دور بود بتقلید کبری نبی نور ایمان و نظر عقل انرا
اعتبار نباشد و کفر بود اما جواب **الجواب** آنکه چون نبوت محمد علیه الصلوٰه
و السلام ثابت شود و مسلم داریم چرا این را باید که ناخ ادیان دیگر کرده گوئیم چون نبوت
او درست شد و مسلم دانستند او را صافی الثوب باید دانست و دیگر کتاب که آورد
بقرآن باید کرد و در قرآن مجید که کتاب است چنانچه فرمود حق الذی ارسل رسولک بالحق

کروا لا تعبدوا الا الله لا شريك له له الملك وله الحمد وهو على كل شيء قدير
که واما از کتابت الا کافه لیس بشیء فدیتر اما اگر دیگر انبیاء و عوشت
خلق بهیث کردند اورعوش خلق بخدا کند و لا عیبا الحامده یافرنه و سراجا منیرا
و دیگر برایش دینی که بواسطه او بکمال خواست رسید بریشان رساند و نعمتین را
بریشان تمام گرداند و آنست علیکم فی الحقیقه و انما نزلنا علی درج اسلام که نصیبه
خواست دلالت کند که در حقیقت لکم الاسلام وینا جحیمت و نیکامل در حقیقت
عزیز اسلام است چنانکه فرموده است این آیه من عذات الاسلام و مرج جز دین
و اسلام است مردورست و من یتبع غیر الاسلام دنیا فکل ینسک منه و من
فی الاخره من الخاسرین و اما از وجه ثانی بدانکه مضمود از افرین موجودات
و همه انسان بود و مشهود از وجود انسان موفقت بود و آنچه حق تعالی انرا بابت
خواند موفقت و قابل تحمل را بابت انسان ادجاک شوح شمه در اول کتابت
شده است و موفقت در دین نصیبه است چنانکه آدمی را از دین برخوردار می باشد
او را موفقت نرا به است و هر کرا از دین نصیبه نیست از موفقت بی نصیب است
و آنچه باری کانی دین بود انسان مطلق تحمل توانست بود نه بیک شخص معینی چنانکه
خبر تواند بود تحمل بود نه بیک شاخ است و بیک شاخ از زمین براید عش بدو بدو
تا انگاه که بخش شود عش بر بخش برید اید بر شاخ بسل انسان مطلق در عالم
یکی است و هر شخص معینی چون عضوی بران شخص انسانی و انبیاء علیهم السلام
نصیبه ان و اعضا بران عضوی چند باشد که بی مرکی از ان جنوه شخص سبیل بود

چون سر و دل و جگر و سینه و شش و غیر ان و محبت علی الصلوٰه و السلام
بنیاب دل بود بر شخص انسانی و دل خلاصه وجود شخص انسانی است زیرا که در
آدمی محلی منظم انوار روحانیت و جمایات دارد و دل اگر چه دل تنها دین و دینی
که مظهر موفقت شود اندک و بدو جمله اعضا حاجت خدا اما آنچه شرف دین است از موفقت
دل بدو اید و بر وجود و ارکی بکمال از موفقت دل را بود اگر چه اعضا و نصیبه همه
نصیبه بر وجود ذاتی دل بود و دل را خاصیتی دیگرست که هیچ عضو را نیست بلکه
صوره دل را از اظا احداث کل ساختند و جان و دل را از خلاصه عالم ارواح ساختند
بخانه مرطاف اشجام مژده مرکب بود بستند و از ان غذا بنایات ساختند
و مرج لطافت بنایات بود بستند و غذا حیوانات ساختند و مرج لطافت
حیوانات بود بستند و غذا ادی ساختند و مرج لطافت غذا بود بستند و از ان
تن ادی ساختند و مرج لطافت تن بود بستند و از ان صورت دل ساختند و
تجین عالم ارواح اشاک از لطافت از لطافت ارواح ملکی بود و ادی ملکی از
لطافت و ارواح ملکی از لطافت ملکی بنایات مختلف بود آنچه لطافت روح بود بستند
و از ان جان دل ساختند پس دل خلاصه مرد و عالم جسمانی و روحانی انسان اند لا اقم
مظهر موفقت اند از بنایات که اولیک کتب فی قلبی هم الایمان تا از انسان سبیل
کتابت حق نیاید الا دل و مرج موضع بنایات ملکی شرف دین است و بنایات انوار
و چون از انج علیہ السلام بنیاب دل بود بر شخص انسانی و انبیاء علیهم السلام
دیگر اعضا استحقاق تا و حی ای عیسی ما اوحی او یافت که بنیاب کتب

بینه قلوبهم از میان برد و خیرین قرب او آید تا اولیای اصل شد که بنیاد منیر
بین این دو صفت است پس خاک در صورت جلد اعضا بیع دل اند همچنین در صورت جلد
اینها بیع جود باشند از اینها و نود و کوکان موسی و عیسی چنانکه و سوره اما انسانی
اگر جلد اینها در بدن بر کار بودند اما کمال دین را منظره عهد نبوت خواج بود و حق تعالی
از کمال حکمت خداوندی آنچه حیثیت دین بود در صرف پرورش این ابرو حیثیت چون
گندم که تانان شود بر دست جبین خلق کند و هر کس بر وضعیت خویش می نماید
یکی گندم پاک کند یکی او کند یکی چمن کند یکی زوال کند یکی بنی کند یکی در غنور بندد تانان
تمام بر دست او شود اما آن می بکار می باشد از عهد آدم تا وقت عیسی علیه السلام
هر یک از اینها بر خیر یا بدین دستکار می کردند اما نبوت یافته اش بخت محمد بود
علیه الصلوٰه و السلام چون این نواله پر زده صد و بیست و اندر هزار نقطه نبوت
بر دست او افتاد که اولیای لدین هدای الله میباشند افتد و در نبوت بخت بیست
و تان دین در وقت بیست و سه سال نبوت یکسال رسید که البوم اکملت لکم دینکم و از نبوت
بخت بر آورد و بر کمال دعوت بیست و آلیا لاجل و لا سود نهاد تا اگر نشان نقطه دود
علی فخره من الرسل در بهاران تان جان و مال بزله میکردند که و جاهدوا با امرکم و
انفسکم فی سبیل الله و ان تان بخت اوین که جیدین خواست و دلاوری ان تان جار
میافتد صاحب و دستان گندم خیر نامه اخراجت للناس بدان محظوظ می شوند اگر چه
اینها علیهم السلام که برین تان کار میکردند از ان عهد که گندم بود تا این غایت تا این غایت
هر کس از ان نصیب خیریش بکار می بردند و قوم خویش را از ان می دادند و بدینا و جبهه اما

بر طایفه از ان می خوردند که بر ان کار میکردند چون اینها آدم علیه الصلوٰه
و السلام در ان عهد این تان منور گندم بود او یکدیگر بخورد شنب و عیسی آدم و دین
بروزند ان جسد بود و بدین که ان گندم تا از نور در دست دستان و منور عان بلکه
بود و درین بیست یکشته بود و پرورش می دادند تا وقت آدم در پرورش بود تا حق
تعالی ابشکل آدم را در میان تکه و طایف و طایف پرورش می داد از هر غذای او و بلکه
ان گندم کشته بود و پرورش می دادند در بیست چون آدم تمام شد غذای او هم رسید
بر دستان گندم تا او خود غذای خود را خواست ساخت گندم ای آدم درین بیست
و درین بخور می خورد و کرد ان درخت کوه او و بر ان کوه ان کشت تا سنن و باج
طعام انش می گرفت و سلسله مدبران می بود همچاکل اسب را نوبت جواز و در نمند
و ندی کاه بیل و فرو کنند که این بخور و کوه نوبت جوگر و بجکم ضرر است کاه بخور
و مکی قصد و بیل او سوی بخور باشد و او را بای ند بر نهاده باشد می تواند که بر دیکه
شود تا آنکه که کسی باید و نداز و برادر آدم را اگر جیم بخت در پیش نهاده بود تا
بنسبت ان شجر گندم ان عه کاه بود و پای بند و لا تقربا هذه الشجره برای دا
تا المیس بر تپس باید و گندم عدل ادلک عک شجره الخلد و ملک لایبلی آدم گند
من او را می شناسم را بقی می تو جانت نیست من بلکه ام تا چون تو تعلیم باید که من
در یکت و علم آدم الا اسماء ککرها علم اخرت ام که ان درخت کرام است و انرا
جه نام است تو را است می چنی شجره الخلد و واسطه ملک ابریت لیکن از من
کری میکردن تا من طایفه را ان گندم را نام بای بند فراموشت المیس و من سو کند برد

انسان و نفس از هم با یک صدمه عشق در هم ریخته اند و از چهل چهل عشق متولد شده
که قاضی آن بجهلها و اشتهاها و بار کبر و روح سلطان طاعت عشق جز نشی
از پیش انسان نبود که در چهلها انسان **نفس** از سر او بچشم غرقانه
در آن عالم که در وقت عروج قصد طواف عشق کردم جمیع طایفه را دیدم که بکوش
و جبهه نامر و بطرف متحول بودند تا ایشان یکبار در طواف میکردند من هر بار به طواف
میکردم مرا از انسراکی ایشان عجب بعد و ایشان را هم از کوی من سنجیدند
پرسیدم که شما کیسید و این سکونت شما از چیست گفتند ما در شکا پنجم و بیست و
چین است از من پرسیدند که تو کبشی و این کرمی تو از چیست گفتیم من مسوزند
ادم و این کرمی من از انش عشق است ای سبزه انش اواد عشق جز در باطن
طاهر ظاهر نشود و نامحبت غیر از درون بر دل نشود سلطان عشق سر برده و
طاعت در ساحت دل نهند **و با خدا داد است** که او حق الله تعالی الی
داود علیه السلام تو عزم الیک نجیبی یا ان کنک صادقاً اخرج محبة الدنیا
من قلبک یا ان جیتی وجهها لا یحبیبک فی قلب و اید و می کردید او
علیه السلام که داده دعوی و کان ترانت که نام تو در جوی دوستانت درین
دعوی و عشق صادق باشی که در راه دوستی در عداوت دنیا نماند باشی که خراج حق
بهم صفای دنیا و دنیا اثر سببهای محبت در دنیا بد و در کتب صغیر ایشان با دهم
و دنیا و محبت طایفی جهان بر تباد عشق از غرض محبت و سبب محبت از ارادت است
و ارادت غرض محبت و تسلیح و لایب ساکنان ظهور صحت ساد طاعت است صاحب

سایر بر اعانت رحمت و جاد و خرافات غیرت که جانها مسدودان بشیر بعضی
دینی را بحکم آوازه آواز بیک چیز استقله از طاعت حصص بشیر غفلت
سوی مرانی بباط قریب بیک **ابو بکر و اسحق** مسوز که اول مقام الشریع
نویسن ارادت الحق فیه بار شفاط ارادت کنت اول قدم ارادت است اما
ارادت از بر محسوس وجود مرید باید و طاعت ارادت فاسد و خیالات باطله
مرید رخ بر بزد و دعاء وجود مرید ارادت قدیم جان بر شود که غیر از ارادت
با نماند انکا مالم ارادت ازلی طفل مرید در کتب و علم آدم الالهاء کلها
نشاند و از انواع وجود اجزاء اسرار سیریم ایشان را می توان یافت و فی انشیریم
بروی بخواند تا من استیت قلبک بعد کا باید و هر چه دیگر از این و مراد
ظاهر معلوم و مفهوم می شود و بر بحکم ان تشقوا الله یجعل لکم نصیباً من اموالکم باطن
معلوم و مفهوم می شود و از پنجاه بود که سنج چند در حق الله ستره مسوز که المرید الصیاد
عین عین علم الفکار و فی نه هموس را این فاضل شود بلکه هر چه سنج ارادت
و در برسان دلایب بافت و اخص تر غیب باید که و تا مقارن ساد که و **ابو بکر**
کشاف در حق الله علیه مسوز که علامه المرید ان یكون فیه ثلثة اشياء و منه غلبه
و اكله فاقه و کلاسه مروده کنت مرید صادق را سه نشان بود اول غراب و چون
خواب غنی شد کان بود و خورش و خورش سواران بود و سخن وی جز سخن محبت
نماند کان بود و **ابو علی و دیانی** قدس است مسوز که لایکون المرید سبورا حق لایکنت
علیه محارب انما عیشة من یسیر کنت مرید را وقتی مرید خوانند که ملایکه کرام است

سال در مصحف بدی وی قلم نراند **درین راه که** او ثابت قدم نیست
 نه با نشی سیر از قدم نیست **ولی** که ملک مستی با جنون باشد
 دو اندیشه سادی و غم نیست **یا** در عشق محرم باش زیراک
 در باجسرایان از جسم نیست **نور** چون قطره از دریا جدا نیست
 از آن سج که در در شک نیست **نمی** آید بچسب از او خاست خود را
 ترا در پانی که هر لاجب نیست **چو** دینان از او را خود را
 که اینجا صوره لا نفس نیست **چو** قطره غرق دریا شود بکلی
 به دریاست اینجا کف و کم نیست **ولی** بود نوسن طشت اینجا
 که هر که انخاب و شب بهم نیست **چون** که ارادت است که ارادت
 تو در ارادت او کم شود تا یکی از ارادت تو باقی بود خود پرست باشی تا از
 خود پرستی خارج شوی خدا پرست شوی بود و نماند شوی ارادی نتوانی یافت
 نماند بر هر دو عالم کنی با او و ادیت نرسی و ما از خود گیرنی بخود نرسی و ما
 خود را ندان کنی منیر انحضرت شوی و ما غم در بدانی غم نکردی و این مسنی
 چو بخود ظاهر و منیر باطن که از هیچ سوا غل اوضاع کنی دست نمزد و ما
 بخود و منیر صفت سالک نکرد و شک نیست که از شجر ارادت بدید نباید
 بر آن غیری را در باطن جان بود سر نوجد بر لوح دل نقش پذیرد **شعر**
 ترانما جان بود جانان نباشد **که** با جانان حدیث جان نباشد
 اگر یک ذره مهر باید بدید **نه** مدد پیش از تو نهانی نباشد

اگر در دانت باید در و با پیش **بوی** های ترا در دانی نباشد
 بر سر دانی نهانی باشد **بوی** که سلطان جین استانی نباشد
 بر سر و بر جوهر کلام اندرین راه **که** راه دوست را با مان نباشد
 ارادت بدو شهادت سالکانست و منقود از قطع غناست شهادت خود و در پانی
 زلال نه جدرست که انصاف اقبال طابانست نه جد غنائی قل از او و شمن است
 نه جد انخاب عالم بنات نه جد سکوة بسکان تنوی است نه جد قطب دایره ر
 کون و مکانست نه جد ستر مدار ریش و اسانست نه جد مان بهمان بهمان است
 نه جد شهادت برای لککانست نه جد شعل بران اسوان است نه جد ارام دل
 محبانست نه جد یونس جان سنانانست نه جد مهر پریش عاشقانست نه جد
 محکم مذهب فاضلست نه جد مهدی راه سالکانست نه جد نور جبین عارفانست
قال ابو القاسم الجندی التوحید مکر انفراد الیقین عن الحدوث
 و التوکل عن الاطلاق و قطع الحجاب و ترک ما علم و جهل و ان یکون الحق
 مکأن الجميع حضرت شیخ جفید مدنی سنن البیرونی فرمود که توحید آن بود
 که وادی مونس قدم را از لوث غاشاک حدوث پاک کنی و از منزل و چشما
 خطوط رخت انت برداری و بر ج دیوی و دانش نادیده و نادیده انکار کنی
 و در کل حقیق جان کم شوی که از جزئیات باده نیادی **قال ابو یوسف** التوحید
 مکر انفراد البشیریه و مجرد الالهیه ابو محمد دینم فرمود که توحید آن بود که
 انوار انخاب ذات بر صحنای حویث تابد و منظر ان باران حدوث در بحر جود

جهان کم شود که در راه باز نیاید
 که شود کم کن که شش بر این بود
 تا که برین مایه مشکل رسد
 هر که در راهی و حدت کم نشد
 که آمد بود دوم نشد
 که خبر با با دکان یک زمان
 که همان راه هر دم بسری
 کلام اول باشد چون بسری
 هیچ سالک راه را با یانی نرسد
 سبک پس این در در مان نرسد
 جمله سودای نهانی اینجا نرسد
 از دو عالم بی نشان اینجا نرسد
 عاشقان داند در میان هر دو
 نامشای عشق این است بگرد
 صورتی و معنی دل انسانی محل معانی و زبان بر جان صورت
 ظاهر باطن این مصروف و ظاهر آن ذکر لا اله الا الله و آثار آن تیرین
 ربانی و عبارات لطیف حضرت رسول صلی الله علیه و سلم و برگزیده
 حضرت سبحانی در شرح تضایق این معنی پیش از آنست که در چنین رساله
 شرح آن توان داد بلکه نزدیک پنج کتب بر مکتوب کلی که اینها و ارسال اند
 برای تحلیل غنای مشکلات و شرح لطایف بجزایات این معنی است و الله
 مع مخلوقات از ملک و انبیا و رسل و اولیا و جن و انس و جن و مطهر
 از بدایت خلقت تا نهایت خلقت بزرگتر است عجایب این معنی باطنی است که
 خواندن معنی این کتاب بحدید و زبانی مع از عبارت کند حیثیت آن قاصد

که در توان یافتی الارض من تجزئ انعام و البحر منی و بقیه ستمه
 آنچه را نیت کلمات الله و قطع از بحر اعظم جانشان تواند داد
 خواهر که از آن حضرت عبادی کند و یا اسادی گوید یا ضعیفی و اند یا علایقی
 مرده گوید و بشود و داند و بیند آن عیالین جو صله انکس و در حضرت عرش
 از آن معنی است و مدنی که لایق که الا بهار و هویر که الالبصار و هویر الالبصار
 انجیر و لا یجیطون بر علایق و نیکین بجا در حضرت دبر عرش و نیم نهج است
 لطایف خباب حدیث آن اقتضا کرد که هر زره از زرات و جود نوری بخشد
 و آن نور که سبب جود ظهور و جود انکس عدم تا بدانی نورش اند جان این امر
 تواند کرد و بجز عرش آن نور از آن جان چیزی تواند داد و عبادی و عبادی تواند
 کرد چه او را جز بونش و بد لا یجیطون عطا با هم الا عطا با هم بس فاطره کانیات
 برین را بجهت ستم و خود عطا می رسد و هر شخصی را امر این طلب او در مطالع
 مبارک و حقایق اسرار ذات و صفات الوهیت مرتبه فیضی کرد که توانا است آن که
 تمام ستاره لاجرم هر عبادی که از آن حضرت عبادی ذکر کردند و هر عاشقی که
 و صند و هر سالکی را می یک پرند و بر تحقیق اسنادی دیگر او کنند و هر عجبی و وفی
 دیگر که در علم ای ترا با هر دی کانی و کسر در بر سر هر دو بار زاری و کسر
 هر دو زره را برده باز از حال پیش رسادی ذکر چون حالت صد هزاران در یک
 بود در هر زره در داری و کسر و نام زره را یکپس شود و نام بود هر یک کشادی و کسر
 ساکنان راه طریقت بر اقسام اند و هر قسمی را در مطالع او از نو جید میانی

و اصل هر نمای را سترنی از اشارت ربانی و خط هر نمای را بی از اشیای مجید مکان
چون صبح سعادت عاشقان از سترنی غایت طلوع کند اشارت الهی که
فراخنده برای خلیفهم نزدیک الهیال طریقت بگردد کند و چون بخت طریقت در زمین
بستانان و ثابت شود اصل فاعدا و نزدیک در صحنای غول ساخته گردد و شکر
نخن ایمان از جاده یکتا آید لا اله الا هو بود و چون شکر بکمال رسد
شجر نوحید شمر طاعات و عبادات که بود که شکر با و در جاده و فیصل بقیعنا علی
بعضی فی الازل و سترتم اورشنا الکتاب الذین اصبحت فیما بین جادنا فهدم
فانهم لیقرینهم و منهم ستمصد و منهم سبایش با بجزرت شاهرا افند و عباد
ظاهر از اعمال الهی تمیز گردد و امیای زمین ایمان و اسلام حاصل شود و از این
اصطلاح میان علماء ظاهر برسد و این جمعی با بر این اسلام دانند و قومی غیر گویند
و کردهای اسلام را بر ایمانی تمیز نهند و بعضی ایمان را بر اسلام و ارباب بصیرت
با ایمان از عبادت مختلفه التفات نمایند زیرا که بر زمین است مد کرده اند و دانسته
که چون حاجاتی نیست که نزد ما مبارک شود از فداجه مدایت در مجرول
مضمومان و نند غیر امانت ایمان و کمالا نه علی التوکل و ان راضی از اسرار
خطای است بزرگم که در سیر و بحر ان موقع است بغیر طریقت ما نوحید فراختر
ایده و نیم در طریقت خبیر از راه که از هر ساس طریقت بشام سر جوارح و اعضا رسد
و بر سر بوی شجاعتی خط اسرار معارف معطر شود و جمله دعاها ظاهر و باطنی
شکر وجود شاکر گردد و از نیت بعد غفلت روی جیاط قرب نمود و طاعت از

امام این طاعت که بر دعاها و جوارح ظاهر شد اسلام احد و حیثیت ان بار مبارک
که در مجرول او خفته گشت ایمان و مطالع طلعت جالی ان نور ان غایت و صاف
گشتن به بوی خبیر امانت حیان و نمیش سرکشت ظاهر شود و در این طریقت
امانت ایمانی سس از جادیم شود که نور اسلام ازادی اید و نور ایمانی از صافی
و نور احسان صافی و نور ایمانی ذاتی یعنی برادری بسم غایت ازادی منیع نور
اسلام شد و در این صحنای شجاعتی از صافی منور از ایمان و در این صحنای شجاعتی
احسان و طریقت اوار خورشید ذاتی مثبت فواید سر بر ایمان عرفان من موعظه
چ مثالی بر سر مردمان برشیده **ر** خون جانها برین سبب جویند
بیک کس از حیثیت آگاهی **ه** جمله سببند با دست نمی
مکه با عادت اود از دور کار **ه** بیست او را با حیثیت صبح کار
در حیثیت روز عادت دور باشد **ه** نه زالمی بگوید منور دانش
چون نمی ای سر از خویش **ه** چون توانی شد خدا از پیش تو
چند خاص بود نه تحفه نه خام **ه** نه بدوند بیک نه خاص و در عام
شد از در با جلدی بسکتی **ه** بر سر کج و کولایی می سکتی
کار با بر کرده و سر و کار نیست **ه** و نه ناب از نور بسیار نیست
که چنین میکند و کسی که است **ه** جبهه خرابه از جنین عمر نیست
چون معلوم کردی که ذکر ظاهر و خیر است و نور باطن و حیثیت ان بزرگ ذکر
مشاور نزدیک ارباب بصیرت لا اله الا الله است زیرا که قطع منازل این راه بخوات

چرا در امت گذر و باغ و محبت شود و از قیام و ترقی بجهت هم ماند زیرا که بنا و دوش بر
فصل است **دوم** در معرفت رسول علیه السلام یکی را حضرت میگوید
که طایفه بسیار میکند حضرت خبرمود که مجلسی در خدمت که اصل مدافعت است و اگر
آنکه در ظاهر می بینیم که کسی در خدمت پادشاهی اولاد بلندتر از قاعده برسد و باز
حاشا می باید زیرا که این صفی از ادب ظاهر و در سب و الطاهر عیون انبیا طین
سبب است که نام دوست جز بخواص و حفظ بود و اسادت اما جلیسین در کوفتی غضب
عینی سازد و در حضرت عزت رعایت ادب کند و یکی خود بزرگوارش مشغول بود
و بعد نماید تا جزئی در وقت ذکر بر زبان و خواص نگردد که این رسوم متبروران
حضرت است و اگر این صورت دست بزدانچه در ظاهر بجهت نام و قبولی نفعی آن
کند تا از جمله کسانی بود که بجا می آید و از برکت و آیدین جانشینان که بجهت
سبب است محرم نماند و بیکر که زبان از غیبت و دروغ نگاه دارد تا لایق باشد شود
که بجزی ذکر حق کرده و هر زبان که بیخاست و کوب و دروغ و غیبت طوطی بندید که
حقیقت ذکر بدان زبان جاری نشود و الا حرف ذکر علی الغفله و بیکر هواس خیم و کوس
را مراعاه کند از دین و ششون و ملاس و صامی و شاعلیترین چیزی و در این
کوشش است زیرا که اگر جسم را بریم نه بینی و اگر لب در بندگی نگویی اما گوش می بیند
است کشاده تا از میان خلق دور نشوی و این طریقه غفلت است که مشایخ
گبار اختیار کرده اند جدا که تواند رعایت کند که اساس و قواعد سلوک بینی بر نهانی
و جزو عزت و طوطی اختیار خواهد کرد و ادب و شرافت آن معلوم باید کرد

در این موضع برای تقیید طالبان در شرایط و ادب مذکور و قواعدی ایجابی
کرده اند **نویس** باب طریقت ارکان سلوک چهار است که جمیع امور سلوک
بنی بر این چهار است و هر کس این ارکان را بر سر پا بپوشد **باب اول**
طهارت لقوله تعالی و الله یحب المتطهرین **دوم**
توکل است لقوله تعالی ان الله یحب المتوکلین **سوم**
توکل است لقوله تعالی ان الله یحب المتوکلین **چهارم**
عدالت لقوله تعالی ان الله یحب المتطهرین و بر پای ازین ابرار
و طایفه بد طایفه طاهر و طایفه باطن و ازین است شرط که ارشاد اصل طریقت
شیخ جنید درین شعر انوار تبیین کرده است طینات این ابرار است
باب اول طهارت و طینات آن
دوام و خلوص و دوام ذکر و خلوص طاهر است که مظهر جوارح است
از خاست و ادب و در طایفه باطن که مظهر این دل است از کدورات دین
و از کدورات **باب دوم** توکل است و طینات آن دوام خلوص و دوام
مردم دوام خلوص طاهر طاهر است که حبس جوارح ظاهر میکند از نور و دوام
تقیید باطن که حبس دواعی باطن میکند از طلب غذا **باب سوم** جود
و طینات آن دوام صفت است دوام نفعی طاهر است طاهر است که زبان را از
ذکر غیر دوست در بند میکند و نفعی طاهر طاهر باطن که حبس را از ظاهر غیر دوست
نش میکند **باب چهارم** قیید است و طینات آن دوام زبده دلست

و بعد از آنکه در این مرتبه یارب جود مستقیم یافت
کار و در موحیتم او ساقی است **بسم الله الرحمن الرحیم** و مرا اندون د
کز پستی تا منور جبرئیل است **بسم الله الرحمن الرحیم** که منم یابد او را از بر خود
یابد چیزی بدیدگان نماند داد **بسم الله الرحمن الرحیم** قدر سوز توجه دانست ازین شستی خام
هم مرا سوز که صد بار و در سوخته **بسم الله الرحمن الرحیم** و چون سیمم فدای اشش کشت بعد ازین
وجود خویش و مرا اشش که یابد از بهر وجود سیمم و بکر خواهد این ستر کشت
صد و بیست و نه سر از شرط نبوت سیمم وجود بشری را فدای اشش کشت کرد و
تجلی نشات من و بکن از کس فسوخسته باز مانده بود تا فسر و از ثبات ازین
و در تفسیری برای اما حضرت محمدی علیه الصلوٰه و السلام پروانه صفت بر رخ حال
احدیت ممکن وجود در باخته بود و جلکی وجود محمدی را فدای زبانه اشش کشت شمع جلای
احدیت ساخته لاجرم امی آشی میزد و زبانه شمع جلای زبانی امی شده و با جلکی نزد
ادم در انقطاع نبی کجاست ما کانی محمد ابا احد میرزا بکم و کین رسول الله و عالم این
شبه درین مقام میفرماید **بسم الله الرحمن الرحیم** ما یم ز خود وجود پروانه کانت
و اشش خود در این لحکان **بسم الله الرحمن الرحیم** و چون شمع نوشتهای و مالی پروانه صفت وجود با کانت
اکم شمرده که همه را اصلی الله علیه و سلم سایه بود از بیاض که آن حضرت می نور شده بود که نور
یا ایها الناس قد جاءکم نور من ربکم و نور سایه نباشد جزه خواجه از سایه خود ظاهر یافته بود
در عالم در پناه نور و در خشنود که اندم و من دو که بخت کوایی قوم انبیاء نور محمدی
خود اول سرتقد وجود گرفته بود که اذل ما خلق الله نوروی اکنون سرتقد ایو بکشت

لایقی بقیدی بعد ازین که اقیاب دولت محمدی طلوع کرد و سجاد و در این
وخت بر بشتند این شب اویان دیگران منسوخ شد که زیرا که ایت مالک يوم الدين
آورد و ازین را جبرئیل فرماید اذ اطلع الصبح استغنی عن المعصباح **بسم الله الرحمن الرحیم**
خرشید بر اید ای نکادی دیرست **بسم الله الرحمن الرحیم** اگر شب بد از ایدارست
اگر چه مودت شتاب من محبوب کل نفس ذابته الموت و روشد اما اقیاب دولت
دین نامتراض عالم بواسطه علماء دین پرور و حق کس تر باقی ماند لایزال
طایفه من امی تا ین علی الحق بعد ازین پناه حاجت که هر یک ازان علماء هر یک
پنج نفر اند که علماء امی کابنیا دینی پسر ایل دین ظاهریت و باطنی ظاهر
دین بواسطه علم علماء امی محفوظ می ماند و باطن دین بواسطه شایع راه دفعه ر
را و رسول بر سلوک می ماند که الشیخ فی قومه کالتیجی فی امیته و خداوند تعالی
در دشت کرم خویش محافظت دین بواسطه این بود و غایب واجب کرد این که انا
نحن نزلنا الذکر و انا که لحاظ طوط و مشکلی الله علی محمد و اله اجین الیکین
بسم الله الرحمن الرحیم **الحمد لله رب العالمین**
قال الله تعالی قد افضح من نزلنی و ذکر اسم ربی فصلى
وقال البی مؤمن بالله علیه و سلم و اذنی نفس محمد یسیر لا یستقیم
ایمان اهدکم حتی یستقیم قلبه و لا یستقیم قلبه حتى یستقیم لسانه
و لا یستقیم لسانه حتى یستقیم عمله بر ایل حق تعالی را می از ملکوت
ارواح بر بلند گشاده است و اعدل را می بنس نهاده و از منبر بر این بعد و

ثالث آنکه تا مرد و بیضی از عالم غیب بروح می رسد از روح بدان راه برسد و
از اول نصیبی به نفس می رسد و از نفس شری بقالب می رسد بر قالب علی بنابسته ن می رسد
و اگر بر صورت قالب علی طمائی نشانی برآید از آن طلیت نفس رسد و از نفس
گرفته می رسد و از اول غشائی بروح می رسد و نورانیست روح را در حجاب کند
همون عالم که در ماه درآید و بعد از آن حجاب راه روح به عالم غیب بسته شود تا از طالع
ان عالم باز ماند و مرد و فیض برو می رسد و این جمله چون طالعی است که حق تعالی
بر یکدیگر بسته است از روحانی و جسمانی و کلید طلسم کشای آن سر ثبت کرده و سر
را طالع مرید و باطنی ظاهر آن اعمال بدینست که کلید طلسم صورت قابل آمد و این
کلید را پنج دانه است چون کلمه شهادت و نماز و روزه و زکوة و حج و بر آنکه طلسم صورت
قالب را پنج بند حواس خمس باشد اند و کلید پنج دانه یعنی الاسلام علی خمس
توان کسود و باطنی شریعت اعمال اعمال ظنی است و سرری و زوچی و انرا طالع مرید
و شرح آن در فعل اول تحت نفس در و روح نباید انشاء الله تعالی و طریقت کلید
طلسم کشای باطنی است خلاصت دونوع اند اول ابیضا علیهم الصلوٰه والسلام
و است و ابیضا اول کلید طریقت در طلسمات باطنی کشاند از راه عالم غیب اعداد
فیضان فیض الهی روح ایشان رسید که قابل ان بودند و ان طلسمات کشاده شد
و از آن فیض برسد برسد پس برسد پس بصورت قابل رسید صورت
شریعت بر صورت قالب ظاهر گشت چنانکه فرمود که لک اوجینا الیک روحا
یعنی آسیرنا ما کنتم تودی ما الکتاب و لا الایان و لا کن جعنا نوره

نوری بدینکه از عالم غیب را دادند بشوید چون کلید شریعت طلسم صورت کشایند که
کلید طریقت بر قالب ظنی دهند تا طلسمات ظنی کشایند و ابتدا را با و بعضی کلید
بر قالب نورانی و شایعست نوهند از طلسم صورت خلاص می نمایند و از شریعت چنان
توان داد که هر عضوی را بپای علی شمول کنی که فرموده اند و لایان علی حجاب کنی که می گویید
تا بدینا و کلید راست بریند تا طلسم نشیند و عالی کشاده کرده و تا بعضی راست
می نشیند و بعضی نمی نشیند و یا چون راست بر فیض است دیگر را به بر می گوید از مرکز
این طلسم کشاده نکرد تا مگر بر میوز آنکه راست بر می نشیند کشاده می شود و این طلسم
بیان می رسد و از آن بیان برسد و از اول غیب می رسد و نورانیان الی و بر می رسد
در حجاب این راست زیادت بگوید و ظاهر قالب بواسطه اعمال شریع انوار ایمان از غیب
جلد زیادت می رسد که می رسد و از انما تا مع ابنا بهم که بر روشن صورت قابل
بر مانده شریعت بحال رسد ایمان در دل بحال می رسد چنانکه در حق بیان فرمود که
لَا یَسْتَقِیْمُ اِیْمَانًا اَوْ اِخْلَاقًا حَتّٰی یَسْتَقِیْمَ قَلْبُهُ الْحَدِیْقَةُ فَاَمَّا اَنْجِیْمُ شَرِیْعَتِ
و دانه کلید طلسم کشای بدینچه چنانست از آنست که انسان را بواسطه پنج چیز غائی و
جسمی برآورد است که بنام بیایم و انعام رسید اند و بلکه فرموده اند که اگر درین برآید
می مانند و این برآید بر می گوید این صفات خلاص می نمایند در حق ایشان می نماید و اولیک
تسکنا لا نعظم بل نعظم اهلکم و انعم لا نقصان از خست و در کاکت است که بر خود داد
ایشان از انرا عالم حیوانی است براسطه این پنج حرکت یکی چرخ بر سر که به چشم می بیند

مطابق و گردن و مطنی که در حالت برآسفته حرکات طبعی چه بود که در وقت مراد
نفس رفته باشد بواسطه تعبدات سستی که بر خلاف مراد نفس می رود بر چنین
دیگر هر گاهی از ارکان سنج او را مذکور می شود و از ارکان اول و داند او
از ان عالم و آردا که کند او را بر اجف با تمام خویش و ان جوار رب العالمین
چنانکه کلام لا اله الا الله او را خبر رسد از ان عالم که میان او و حضرت حق است
واسطه نبوده شوق ان عالم و ذوق ان حالت و دلش بپرازد از روی مراد
کند دل ازین عالم بر کند لراث بهی بر کام جانش طبع شود و اینک یک جمله کشیده
نماند و از دو حال او را خبر کند یکی از صورت حرکات نمادی و دیگر از صفت سبک
نمادی صورت نماد او را از آمدن بدین عالم خبر دهد و بر اجف ان عالم دلالت کند
چنانکه صورت نماد را قیام و رکوع و سجود و تشهد است تشهد خبر میدهد از
سجود و حضور او در حضرت عزت پس از آنکه بجا آمد و سجود خبر میدهد که چون
بدین عالم آمد اول بمقام بنائی پیوست که بنیاد است در سجودند که و انجم و النجم
پس بدان همه سر برین نهاده اند بر شکل سجده دنیا که سر عبادت از ان مجلست
غذا کیش باشد و بنای غذا را از انچه می کشد و رکوع خبر میدهد او را که از مقام
بنائی بمقام حیوانی آمد و حیوانات جمله در رکوع اند بشت خم داده قیام
خبر میدهد از مقام حیوانی بمقام انسانی پیوست و انسان بختی در قیام اند
نزد رکوع و سجود و انک بسوی قیام نماز پس در نماز این سادشت که اول یک کبر
یعنی یکبار بر عالم حیوانی و بی حیوانی و بنیان شود و از قیام انسانی که شکل سجده و

در وقت که در حقش و خوب تنی کرد و قدم چاشه است که بگوش خلق داد
همه ان خواند که اوادی شود که خوش باشد و از او ان با خوشی برسد و بر مدیم چاشه است
که خلق به پستی دارد و ان خواند که برین خوش می شود چادام چاشه ذوق است که بکام
معلق داند همه ان خواند که چیزی خوش می خورد و چاشه لعل است و ان بختی خلق داند
با حق استخار لراث و شهادت بهی و انعامی بختی خواند که کند و انیا از ان عالم دیگر
خبر نیست و البت می دانند که بران از عالم علوی و اخراش با حق بر خود دادی باید پس انی
رخ چش آدمی داده اند و او را از عالمها دیگر بواسطه آلاء دیگر که بهایم می دانند بر خود
نماده اند اگر بکلی بفتح عالم بهی مشغول شود بکلی از عالمها دیگر که بهایم می دانند و شهادت
دیگر می مانند چون بهایم باشند و بدین بر که بهایم چون از عالمها دیگر می رسد و دنیا را از عالم
ان حرات خواند بود و لا هم بظاب و حیران و خیران قوت ان دوش عذب که از بود
و لیکن آدمی را نسردا و بران حیران و باز حراست از تضییع ان دولت خواند بود و انیا
چون خود را در شهادت دولت و از آیت تم ربک بیجا و مکتب که می آید خواند بود
و عذاب حیران این دوش و محاربت نرانی خواند که بهایم را از این دوش
یکدم اکل از جاست و اگر آدمی بکلی ترک شهادت بهی و حیرانی کند از تربیت ثواب باز
ماند و از خواندن چه مردم که در دوش شریف را برو می نشاند تا می فرض که در دوش بهی
و فتح حیوانی کند پس ان که نه بطبع که اگر بطبع کند از بیخ خلق و از انرا نه بر روز
دیگر که برین بطبع کند همه خود را پسند حق را نه پسند و این همه ظلم است و حجاب و چون بهایم
دوان دشت همه حق را پسند و همه خود را نه پسند و این عین نورست و دین چیست دیگر که

و در بعضی حیواناتی که شکل نافع و خضوع و انکسار است و با آنها
بسیار دوست و مکنه کن بانی ای تا بیشتره سر شود و حضور اولیاد دمی و آنچه
و اقتریب ای دل که در افتادگی در ایمنی و نه بشوچ چینی باغش کی بر
ناخن بوبین و دانه زبانی همان نزدیان و رود آری بر سر کال الصلوة مراح
المزین چنانکه کند انده که در مکرام است ای جان **باب**
تا از شوم که کا رخام است ای جان **باب** و در کای نزار دام است ای جان
تا در نواز عشق حرام است ای جان **باب** و صفت غلبه نانی او را از شام
حیوانی و قینه نفسانی و کثرت و شند و طوف بام ملکی و نای جان
و مکالمه حق آورد و از نفوس نای جان و مکالمه عبد الله بزرگم او را چهر
دند که اکملی نیای دینه و دیگر اسرار و فواید ناز و میرکی از انکا نای نام
اگر بان کرده اند کت خاتمه نعل ان کند آقا از یک بری کنه اید تا این قدر
فواید این حضرت ای ماند و روزه اول از ان عهد اعلام کند که بصفت مملکه بود
و بجه صفات حیوانی محبوب نکشته بود که خوردن خاصیت حیوان است و ناهور
صفت بلیک و صفت خداوند تعالی تا بدین اشارت ترک خلوت را حیوانی کند
و مثلن با خلاقا و شود که الصلوة بی وانا اجری به یعنی روزه از ان صفت
که حقیقتا حضرت خداوند است که نرفه است از غذا باقی سرجه است محتاج غذا
بلکه اگر چه غذا حیوانی نخورد آقا بشیر و تدریس غذای ایشانست و چیز
شایسته و غذای است و آقا اجری به یعنی جز از طاعت نیست و جز از

روزه خلاق با خلاق صفت بعینه علمه الصلوة والهم و می **باب**
عشر و فصل **باب** و دیگر مذکوره نزدیکش است از صفت حیوانی و بر اکمل صفت حیوان
است که کد و بکس نهاده و آدمی را از جمع کردن جان نیست و اگر از ان چیزی نهاده
و الا این صفت حیوانی باشد بگوید و کوه بدنه از ان الا این که سوزی که خند
سین ابراهیم صدقه و طهر هم و تریکیم بها و صل علیهم ان مملوک کنی نعم و
معنات حق بر صوفی نوی که جو دو عطا صفت حق تعالی است فاما من اعطی و
افنی و صدق بالحقنی مستیسره لیسری و کبرج اشارت بر اجعت بکله بصفت
نخست یعنی ای ت اگر کنه و در سر انبیا است و شیم طبیعت حیوانی کشته و از
کینه وصال با بی خبر شد بخند و درین منزل بهیچ فرار کنی و تمام سادی و با بی بسته
ایم سر از او حکم و لا کلام عدو الککم باشی بر خیز و در وانه این به بای بند را
به هم کیل وزن و فرزند و خان و ما نوا و دوا کن و دل که نظر کا خانه است از
الا این صفات انسانی با ک کردن و دم این منازل و سراخل خوش اید مملوای و دین
پروزی نه و با و نه نیستی ناره را و طع کن و چون با حرام کامه دل بر سیدی با بیابان غل کنی
و از لباس کسوه و شربت جو و شربت و حرام عبودیت و در سیدی و لبتیکی عاشقان زن و بیعت
مولوت دلدای و بچیل الرحمن غایت برای و دم و در حیسوم حرم قریبانه و مشهور
شمار بندگی بیانی کن و از انجا قیام صفت مایای و نه پس بهیچ در ان چیز فرار کنی
و بلکه و در کجوبه وصال که که وقع فکسل و قباله و چون رسیدی طواف کن میدان
کرد و اگر در خوشین نکرد و با حرم کلاسود که دل است مانی مانی است عهد نامه کن

[illegible]

این ظاهر هم درینهم و اسرار هم علی آفتاب هم بر ذره ذراتی که بر ذره آورده اند و در خاک
 ثواب فرزند بود و ذره نفس او در آن ذره تعبیه و در مقابل عالم اوج جای
 در صغیر مختلف جایگاه مختلف صغیر اوج بود با روحی بنا سببی که با آن
 ذره داشت و مقابل او اتحاد بود باین ذره الثابت کرده و در آن ذره اصلیت اشعاع
 خطاب است بر یکم بر برادر و سایر یکی جواب بلی ظاهر شد و چون ایدون در آن
 از صلب هم باید این بود تا در بر نور اوج افتد و الا حق تعالی در صلب هم هم سوالی
 در آنست که در آنجا چون اتحاد از اوج نظری بنور جواب نشوایندی داد آن ذره
 با صلب هم در صلب تا منقوض عالم آن ذرات را بمنقل خداوندی محافظت میکند
 و در احدا بایا و ارجام آنهاست یا تراکیه میدارد تا از صلب بصلب و رحم به رحم
 است پیوندد تا بوقت ایجاد یک آن ذره را بر زمین کند باب برود و برپا میزد و بصلب
 و سیند ما در فرشت که خلق میزند و افریق بچرخ بین الصلبد و الثواب
 تا در وقت صبح بر زمین میزنند و در هم پیامینند که انا خلقنا الاناس من
 طینة اسحاق بن تکیه بن نطفه علقه سود و علقه مضغه کدو و بارینا شک
 بروی کدو و چون سه اربعین بروی کدو استحقاق آن باید که روحی که در عالم اوج
 بر آن ذره نظر کرده بود بان مضغه تعلقی کرد و ثم انما انا خلقنا الخ و جنائک و درینهم
 آن ذره را که منشأ تا بل نطفی است برورش میدهند آن ذره منقوض و دو تعبیه آب
 بنا سبب برورش می باید تا خلق و وجود اید و بجهت خلقش برسد نفس کمالی نفسی
 باشد بعد از آن تا ششگی نمیشد تا نفس شرح کرد و اگر پیش ازین خطاب شیخ بدو

بدینست و اگر در کس بنگاه حاصل گردد که غالب عقل نکایف نیاید و جز از راه صورت
 جز از راه معنی از راه صورت بنگاه نماید و در وجه تمام نتوانستی خود که این را
 بدین است و این را در وقت جسمانی بیاید اما از راه معنی آفتاب و نفس بنگاه خویش برسد
 دل که بر عقل و معنی ایمانست و نظر که حق است شایستگی آن پذیرد که مطهر بود
 عقل و ایمان و نظر که حق کرد و دیگر که نام خلقت نباشد اگر چه این انوار هر وقت
 چیزی در وی بر وی می آید مبدع و لیکن تا و آنکه راست تمام و قابل شود که بتجدد باعث
 برسد و عقل ظاهر گردد چنانکه شرح آن دو فصل فرمود دل گفته آید اشارت آنکه اکنون
 جز در صورت نفس قرار خود این مختصر را بدینی که نفس کیست و رمزی بشود که مرتبه
 و ترکیب و درجه است بر آنکه نفس را دو صفت فانی است که از او آورده است
 و باقی صفات و بعد از این دو اصل اولی که تکیه کند و آن صفات مغز او است تا آن صفت
 فانی او است و او غصبت است و این نور و از خاصیت غماض اربعه است که مادر
 نفس بود و او میل و قصد باشد بسوی او منسل چنانکه فرمود و ان یجسم اذا هو
 یعنی ششده چون فرو می شود و گفته اند که خواجه علیه الصلوه و السلام که چون از معراج باز
 می گشت بمنزل آمد و این میل و قصد بمنزل خاصیت آب و خاکست و غصبت ترشح و
 تکثیر و تقطع است و آن صفات او و آنش است پس صفت فانی نفس را که مادر
 او دو صفت و چهار پایه دو صفت است دیگر دو کاف و دو رخ از آن تولد کند و این
 دو صفت هوا و غصبت بغیر هر دو و نفس بر پایه است و غصبت هوا جذب و مناسبت
 کند و غصبت غصبت دفع و مضار است از خویش کند تا در عالم کون و فساد وجود او باقی نماند

و بر و کش باید انگ این دو صفت را جدا اعدال نگاه می باید داشت بخوان این
سبب نقصان نفس و برداشت و زیاده ای این دو صفت سبب نقصان عقل و
ایمان است ترکیب و ترکیب نفس با عدال یا با عدول این صفت هوا و غضب است
و نیز آن قانون سر بیست است در کمال است تمام نفس و بدن سلامت باشد و هر عمل و ای
در برخی باشد و هم در موضع هر یک را بر غیر آن شروع استعمال نمی باید و در آن دعا
حق شوی کند و در طلب و حضرت نگوشد در شروع و تقوی میزانیست که جلای صفا
بعد اعدال نگاه دارد تا بعضی غالب شود و بعضی مغلوب که آن صفت بهایم و سباع است
بر که بر بهایم صفت هوا غالب است و صفت غضب مغلوب و بر سباع صفت غضب غالب
است و صفت هوا مغلوب با هم بهایم محض و کش دو فاعلند و سباع با سببها و اثر
و غلبه و قتل و صید و راهند پس این دو صفت را جدا اعدال باید داشت تا در تمام بهایی
و سببی نباشد و دیگر صفات فیه انان فولد کند که اگر مرا از خدا اعدال بخاوند کند سر
و حرص و ابله و خفت و دگارت و مهرت و بخل بدیاید و اعدال هوا است که جزب
شأنی که خافیت و شت بدور حاجت ضروری کند و وقت احتیاج که اگر بنیاید احتیاج
بیل کند سر بهیاید و اگر پیش از وقت احتیاج بیل کند حرص فولد کند و اگر میل بخرید
بیش نهاد و هم کند اصل غار شود و اگر میل بخری دون و یک کند دگارت و خفت بدیاید
و اگر میل بخری بیع و لیند کند مهرت زیاید و اگر میل نگاه داشت کند بخل زیاید و این ده
اگر میل امر است که آن را بخیال غیر فیه و اگر از انفاش بر شد که در وقت احتیاج بودی بخرد
و اگر صفت هوا اصل صفت شد با احتیاج قص بود انوش و خفت و حرص و ابله و خفت

و اگر غلبه غضب بر خرد اعدال برآورد کند بر خوی و کبر و عداوت و جدوت و
سوی و خود را بی و استبداد و بی بنائی و کبر و عجب و تفاخر و رفیع و جلا و سوله
شود و اگر غلبه غضب را بخون چند در باطن بیدارید و اگر صفت غضب در اصل
خلوت نامق و منسوب به قندی چینی و بی عیون و وقوف و کسل و دلت و عجز او
و اگر این سه در صفت هوا و غضب غالب شد حسد بیدارید زیرا که بغله هوا مرجه
با کسی بیند و او را خوسش اید بان سئل کند و از غلبه غضب نخواهد که کسی را باشد و
چندانست که آنچه دیگری دارد خواهی که تو را باشد و خواهی که دیگری را باشد
و این یک صفت دیگر است از دو کات دوزخ است و چون این صفات
بر نفس سوار شود و غالب گردد و طبع مایل به سبق و بخور و قتل و هت و از او انواع
فجرات شود بلکه بنظر ملکی در ملکوت غالب ادم نگریستند این صفات شاید
کردند که خدا بخل بن بنده ما و یسیر الی انما نواستند که چون اکبر سیرت
برین صفات دیر به سببی و سببی شیطانی نند عداوت حیدر ملکی و دعائی و حیاتی
کرد و حق تعالی جواب بلیک ازینجا فرمود که این اعلم ما لا نقول کت کما کیری شریع
این صفات را بکلی بچو کند که آن همه نشان باشد فلا سدر را ازینجا غلط افشا و نواستند
صفت هوا و غضب و هت و دیگر صفات دیر به سببی بخور باید که سالها در بر برد و از
بکلی بچو کند و لیکن نشان بفرست از آن نشان صفات دیر به سببی بخور باید کرد
و از نشان غضب چینی و سببی و دیرین و بی غیر و وقوف و بیدارید خایست
سویست و کما کیری دینی است که هر یک از این صفات را بجد اعدال بار آورد و در تمام خویش

بهرین حرف کند و جان کند که او برین صفات غالب باشد و این صفات او را ببرد
اصب نام باشد که کما که خراید و راند نه چنانکه این صفات بر وی غالب باشد تا سر کما که
نفس باشد او را پس بکند چون است و نوسن که سر بکشد و بی اختیار خود را و سوار
در باطن او راند یا بر دیوانی نند و در دو ملا که شوند بس هر وقت که بغیرت اکبر سیرت
و سببی هوا و غضب در نفس با عدال باز آیند که او را بخود و برین صفات نفی نماند
الاصح و نفس صفات چند بیدارید چون جفا و جود و سخاوت و شجاعت
و حلم و تراست و مروت و ثبات و صبر و شکر و وفاء و ثبات و دیگر اخلاق
حیدر بیدارید و نفس از تمام اما دکی تمام مطمینکی رسد و مطمین روح با ک
که در دو قطع شاز و مرا حل شعلی و علوی براف صفت روح را با جابج اعلی علیا
و در این باب نویسن برساند و سخن خطاب از بعضی الی ربک راضیه مرصیه
شود سببی بنمایند رضی الله عنه - خوی سببی و نفیست او را رسد
سببی روحش ایشان باز شود و هر کس نفس روح سببی ببرد بر دست بک نشیند و با خود
روح را در مواجعت با عالم خویش براف می است زیرا که او با ده نوازند و آن وقت
که برین عالم می پرسد بر برای نوز سوار بودی اند که نخت پذیرد روحی و این ساعت
می رود بدان عالم بیرونی منس حاجت داد تا آنجا که حد میان نفس است و نفس را
در دوش بر و بهتر هوا و غضب حاجت که برود و و اگر بقتل رود بی ایسان
نواستند شاع مشی الله ارواحم ازینجا که اند که لا الهی سالتک این طریقی
از الله اگر با بخت چکس را با بخت ببرد یعنی نوز و نفس را بوی که کس او و غضب

که بگوید در عالم اجسام است و در فیض حق تعالی که به عالم اجسام می رسد از فیض
وحی است اینها گویند یا رحمن الدنیا که از صفت رحایت عموم خلق را بر خود
استاد بکانه را و حیوان و جمادات و کینه اند زخم می کشد تا شون گشت اکتا حق و جمل
موجودات را از صفت رحایت بر خود اربست که ان کل شی فی السماوات و الارض
اذا ات الرحان جنتا و رحمن بر صفت فعالان است که مبالغت را بود و با هم رحیمی
کس را بران خرازا احسن عام است اما ان صفت رحیمی جز اصل رحمت را بر خود راوی
بنود که ان رحمتك لله قریب رحمتی و چون اثری از فیض صفت رحانی به عالم اجسام
خرازا رسیده اول جسمی که قابل ان فیض بود عرش باشد زیرا که از قبیل کاجرام الی
الملکوت است که بگوید در عالم ملکوت دارد و یکراوی نه ازان روی قابل فیض می شود
و ان فیض را مستقیم هم عرش بود زیرا که از عرش بیگلی جبهایات مجاز است پیوسته
که در فیض زان مجاری بهر جسم از جبهایات میرسد بشود استقلا دان چیز و این فیض
بر دوام است که وجود کایات بران دو قائم است و باقی می تواند بود اگر یک مرتبه
العین ان در منقطع گردد هیچ چیز را وجود نماید سیر کل شی هالک الا وجهه است
وجود عرش استقلا در قبول در فیض صفت رحانی داشت این نیز من یات که
الرحمن تحا المرسن استوکی و عرش را این دولت بخیر بختی دل آدمی را یکروز
در عالم روحانیت است و یک روی در عالم قلوب دل را این وجه قلب خوانند که در
قلب در عالم روحانی و جبهایات است و در فیض که از روح می رسد دل مشم ان فیض
بر دوازده بر عضو عرش را یک پرست است که ان عروق مجاری فیض روح است

بر عضو پس بر فیض که بر دل رسد صفت که بر عضو فیض می رسد مناسب
ان عضو و اگر یک لحظه در فیض منقطع شود از اول تا اب از کار فروماند و حیات
منقطع گردد و اگر در او یک عضو منقطع شود بسبب سوره که در عروق که مجاری فیض است
ببراید ان عضو از حرکت فروماند و منقطع شود بر معلوم شود که دل در عالم صوفی ثبات عرش
در عالم کجاست لیکن در احوال صفتی است و شری که عرش را نیست و ان افست دل در قبول
فیض ان فیض روح شود بران است و عرش را شورش نیست زیرا که فیض روح بر دل نیست
می رسد و صفت روح و احوالات و علم و عقل نیست تا دل در دگر ان می شود بجهان نور
اقاب شود و در خانه نور ظاهر گردد و خانه مرصوف شود بصفت اقباب در نور است
که صفت است نماند که در خانه ان خانه را از فیض ان نور اقباب می رسد و ان استا فیض
صفت رحایت عرش را قبول و در وقت می رسد همه باقی می ماند و لیکن در بیان چو
ببرخی اید و علم و شرف که صفت حق است بجهان اقباب بر کوه بصفت نورانیت فیض
می رسد که مرصوف بصفت نورانیت اقباب می شود اما بر دل و عینیت که در ان نور
معون است منقطع تا فیض ان می رسد لعل معین مرصوف می شود بصفت نورانیت
اقباب و لیکن با بر منقلا اقباب منقطع می رسد بصفت لعل و عینیتی دیگر آنکه دل را استقلا
ان است که چون در تنبیه باید بر مانع از طریقت جانی که محل استوار صفت رحایت کرده
و چون در برورش و تنبیه و توجه بکمال رسید محل ظاهر تجلی جلی صفات الوهیت
کرد و با یک جلد کایات از عرش و غیران در مقابل نور تجلی نوری از انوار صفتی از
صفات حق شوند اما انجا که تجلی بکوه خود رسد و کوه باره پاره شد از خواجه عالمه

اینست و آن لام مفرد که سرانگشت کیم یرون کود و سرانگشت مبین برین ان نهاد
 و گفت برین هزار نور حق بجلی کرده بود که کوه جان پاره پاره شد یعنی سید
 نیم سرانگشت کیم و بعضی نبودگان باشند حق شای را که چون دل ایشان تصوف
 و تربیت یابد در مقام سیدالین و اجزین و بحال دل رسد در شبان روزی
 جزیین خوب دریا و انوار صفات جلال و جمال حق عز و علا بر دل ایشان
 بجلی کند و تحمل کنند توفیق الهی اما آنک دل حبس و تصفیه دل در جیش
 و تربیت و جیش و دل چون بحال رسد برانگ دل را صورت است و آن است که
 خواجه علی الصلوه انرا مصغه خواند یعنی کوشش باز که جلد ظاهری را هست و
 حیوانات را هست کوشش بازه صورتی که شکل در جانب همدی بجای نمی نرسند
 و آن کوشش بازه را جایش در جایی که دل حیوانات را نیست دل آدمی راست و
 لیکن جانی و دل را در مقام صفای از نور محبت دمی دیگر مرتبه آن دل را دمی را نیست چنانکه
 خرمودان می فرماید که کوی لیر کانی که خلیت بینی الکس که ادلیا شد دل او را با هزار
 انرا بنده مرتبی را دل با ثبات نرزد دل حقیقی میزاید که انرا دل جان میفرماید
 چنانکه گفته اند **سرسرشت عشق بود که روح زنده بگوشه** از او یکید و نامش **دل شد**
 و در اصلاح است و خدای است صلاح دل در صفای او است و خدا او را کوشش
 او و صفای دل در صلاح جواسل و ش و کوشش دل در پاری و خلل جواسل
 زیرا که در این چاته است چنانکه قالب را بچ چاته است و صلاح قالب در
 صلاح جواسل است که جلای عالم شهادت بران پنج چش در آن میکند محسوس و لواحق

است که چون آن سه سلامت جلگه عالم چند را از نگه داشت سلکوبات و روحیات بران ادرک
 میکند چنانکه جنبی حرکت شادمان غیبی بران بند و کوشی است که استماع اصل غیب و کلام
 بران کند و شای و داد که دواج غیبی بران شود و کام داد که دوقی جفت و طاق و ایمان
 و طعم عرفان بران یابد و چنانکه حس اسباب را در همه اعضا است تا بحد اعضا از طریق است
 نفع بکند دل را عقل بران ناسبت است یا محلی دل بواسطه عقل از کل معلومات نفع ببرد
 مگر از این حواس دل بسلالت نیست فاد دل او و سلاک بدن او و درانست چنانکه خواج
 علیه الصلوٰه و السلام فرمود آن فی حدیث ابن آدم لَمُضَعَّةٌ إِذَا صَلَّيْتَ صَلَّحَ بِنَا سَابِرُ
 الْحَبِيدِ الْآوِي إِلَى الْتَبُّ وَهِيَ تَقَالِي دُرِّ فَرَّانِ مِنْهُ هُنِي مِزْجُ بَدَنِ كَمْ كَرَّكَ حَوَاسِ دَلِيسَا
 است بخاطر و در باب او را حاصل است که **الْإِنْسَانُ أَلْفُ نَفْسٍ** و سرگردان است دل
 خطی است او را از بند و فرج او بر اند و گفت **دَلَّيْنَا بِالْحَقِّ كَيْفَ نَرَى مِنَ الْبَحْرِ وَ**
الْإِنْسَانُ لَكُمْ قُلُوبٌ لَا يَتَّقُهُوْنَ بِنَا وَتَكُنْ أَعْيُنٌ لَا يُبْصِرُون بِنَا وَتَكُنْ أَذَانٌ لَا
يَسْمَعُونَ بِنَا و جای دیگر میگوید که **فَضَمَّ كَبْكُمُ عَمِّي فَكُنْ لَمْ يَتَّقُوا** و بسوی او که **فَاِنَّا**
لَا نَعْمَى الْأَبْصَارُ وَلَكِنْ تَتَّبِعَى الْاَنْفُسَ آيَتِي فِي الصُّلُوِّ وَابْنِ مَعَانِي دُرِّ فَرَّانِ
 بسیار است پس بضیقه دل در هو اترس و پست و تربیت دل در توجده او بصیرت است و کوش
 و تبتل از آن بسوی حق چنانکه شیخ میگوید **است** ای دل برای دوست جان را در باز
 جان را به چهل مرد و جان را در باز **است** من با تو میگویم که طاعت را در باز **است**

ما برح ترا حشمت اثر او در بازه جنانکه ابراهیم علیه الصلوٰۃ والسلام چون با سواى من
مکرمیت خود را با هماد خواست نظر نظر من فی النجوم فقال انی سقیم و چون این را بدید

باینکه در این باب بیشتر از هر صفتی که در این کتاب باشد جلالت و عظمت
و ادب و جلال و شرف و کرامت و دل و دوش کردن برین سبب است که از عهده داد و داد
سیر از یک شام و یک صبح بیرون نتواند داد و چون در پرورش و تنه دیگر صفت که گندان
صفت دیگر خلق بود پس این کار مجامعه خشک بر نیاید **آورده اند که در حق حسین خبر**
اگر اینم خرافات را بد و حقه الله جلها برسد که نمی آید شایم آنست که در مقام روشی
جواب داد که اوصاف نبی نمی توانیم التوکل شد تلیس سینه گفت می باشد نبی
در مقام توکل ریاقت می نمایم حسین گفت اذنا ائمت عرک فی عا دة الباطن فایق
آنست فی التکلیف فی الله بس طریق عاشقان دیگر است و طریقت نام توان دیگر
مارا جز این زبان را نمی دگر است **چون در حق خرد و کمالی دگر است**
تلاش و در دین سر پادشاهی **هر چای زبا و دهانی دگر است** پس طریقت می نام و در سینه
ارواحهم و در حق خاتم برین جلد است که درین کار اول در صفتی که در تبدیل اطلاق که
چون صفتی که در دست داد و توجه بر شرط حاصل آمد احوال بعضی فضل حق را قابل کرد و از
انزینی حق در یکوفان جنان تبدیل صفت نفس حاصل بود که بهر جایگاه و بیابان حاصل
نیاید و شرط نشیند و آنست که داد و بخیر صفت بر مندر برنگ و با و عرک و انقطاع از
خلق و مانع و با چنین مال و باه تا بشام شود رسد یعنی تمیز باطن از هر صفتی که
مساوی است آنکه حیث توحید که سیر و عالم آله الا الله است روی نماید به توحید
شما است توحید ابائی دیگر است و توحید انجائی دیگر است و توحید احائی دیگر است و
توحید عیائی دیگر است و توحید عینی دیگر است و اما و این همه نهاده بحیث و در دست

و داد و در اینست نموده بحیث و در دست نموده که ساحل بر این صفت است و شرح این صفت
اصحابی دارد اما این جلد تبدیل اطلاق حاصل نماید الا بصفتی که در توحید عینی و جوی نبود
رسع مرید از عهده بخیر و صوفی و تشریف باطنی بیرون آمد در صفتی که در اقبال بر طراوت طره
و در او است ذکر کند با خلوت حواس ظاهر و کارها و قبول شود و در اخلاص بحر صفت اولی قطع
کرد و چه پیشگرفت و حجاب و لرا از غریب حواس در بحر صفت بعد از این است
در احوال است از نظر می خیزد **چون دیده بود و دل در او نبرد** چون است حواس قطع شود
اخبار و حواس شیطانی و مراجعش فانی نماید که دل بران مکرر و شوش باشد و اما بیان
ملازمت و در حق خاتم برین زبان بشن جاکم شرح آن در فضل اخراج بود که لا اله الا الله
اما الله پس نموده ذکر حق ظاهر دل از شوشش پیش و شیطانی خلاص نماید با احوال غریبش
بر او و در حق ذکر باید و ذکر از زبان بشناید و دل بود که حسیث و نورانیست که
برگردد و حجاب که از غریب شیطانی و نفس بران رسیده باشد و در دل ممکن گشته اند
محو کردن بود چون مصلحت دیگر را بنده را خراج علیه الصلوة والسلام اوینجا می رود آن لکل شی
بشایه و صلا آله التلیف کرایه تعالی بود آنکه گردد بر میخیزد حجاب کم می شود و ذکر
بر جوی دل باید در دل و بعد و حرف بود باید **اذا التمرین الی الله اذا ذکر الله**
میرفت تلو بقم بعد از آن چون دل از ذکر سبب یافت قنایه از و بر چرخد
و این و در حق در و بد باید تلیس جلد و نعم و تلو بقم الحاکم کرایه و حرف بود که
مراد است نماید سلطان ذکر بر ویلاست دل او ستولی کرده و بر جوی و باطن
و چه حقیقت جمله اول بر روی کند و سر را برافشاند و سر او داد و بر در دل

سحر بر روی دل سپرد و این سحر است **نام** چندی را دوست در گذارد **جمله**
سلطان و ذکر جانی ساکن ولایت دل سپرد باز اهل بیتان و اشکی کرد و تا هر چه جز
اوست و حجت ظاهر کند و دل درین طالب مقام دگر رسد **الذین آمنوا و اتقوا**
فانکم بیدکیر الله الا بکریر الله فلیس انکم بیدکیر الله تا ذکر و حجت مع مخلوقی بود
و در دل می ماند بماند که هنوز کدورت و بیماری دل باقی است هم بمقتل الا انما
الله و سحرش نمی ماسوی حق اذلال آن باید کرد تا انگاه که دل نشین بزرگ شود و دل
بجوهر کل ذکر می شود و انجا سحر اندیشه غیر حق ماند و همه سوخته شود و نوزدگر
و جوهر کل قیام شام جمله نشین ثابت گردد **نادر** بزرگ جهان آگاه است
و نشین زبده نیک جهان گویند است **دین** پیش روی بود و هزار اندیشه
اکون **لا اله الا الله** است **دین** وقت سلطان عشق را یک سلطنت بشهر دل
خود فرستد تا بر سر چهار سوک دل و روح و نفس و تن نیز بنزند و سخنها شوق را
فرماید تا نفس تلاش منته را برین درو در بندد و کند طلب بگردون نهد و بیایست که دل
اورد و در بای علم سلطان نشین تن ذکر از قیام حروف میانی نفس بگردد و سر بر داده و
بر درخت اخلاص نرود کند چون در دال شیا پس همه حکما را می نشین بودند بنهند و بیایست
سلطانی به پیشند شهر جید خالی کنند و از ولایت سینه رحمت بروی برند
رحمت خود را به پیش ریش **جز** علم بادشا بنزداید **چکلی** دزد و او باش صفا و دین نشین
و کسین غریز بر گرد و پر و تسلیم و بندگی در آیند و گویند دنیا طلبان انکشتا اگر معنای بخشش و اگر
سلطانی پیش و نشین **باید** اهرام جزو زانی بر در نو **ایک** سرخ و بر جوی می کن

سلطان عشق جلد دزد و او باش صفا و دین نشین را از دلالی و بیکان توید و دین
حلقه بدک و گردن ایشان انوار و سر سبکی دوگاه دل برینان اوزانی داد و چون
بسیان شدند که ازینان این مطلب بود **سحر** بیایان شد تا با دین **باید**
کسین همه انباشت تا با دین **باید** چون شهر جید از غنای دین و شیا پس و نشین
او باش صفا و دین نشین بک کشت و این دل را از زنگ طبیعت صافی شد بعد از
باوگاه جلالت حدیث را بشاید بد که سحر و آفتاب حال اهدیت را زبده اکون سلطان عشق
را بشکلی خود اند و درین عقل را بتوای برود دل بنشاند و سحر دل را برین و لای و
چرا برین صفا و اخلاص توکل و صدق و کرم و سحر و نشین و جوهر و شیا و شیا
و فرات و انواع صفا جید و خصال پسندید و بیایان **جبهه** است سلطان صفا و نشین بخود برای
دل می باید سستی اصل از تنق جلالت حال می باید **دیک** باره جوش لاله آله بادگاه از یکبار
صفا جید هم خالی یکبار و ترا که غیرت نمی غیبت میکند **دل** که فاش سوخته درین است و چون
بعقب ساکن بنشیند چنان سینه است **دین** به حال پرف روشی خرا کرد و دین به خرا و احوال
پیش کشش خرا کرد دین و انغم شاد و از تحت پرده خرا برسد و از کبریت خوت برود صفت
خواهر رسد و از خاک دلت بر تحت عزت خواهد پیش **دین** دیدم دخت از غم سر بر می نهاند
خوبی که روی تو روی نهاند **باید** که گنم که از روی در خوا **دل** که گنم که از روی نهاند **دل**
درین تمام مجتهدی **دی** رسد و بعضی صفا اصل از اید و از صفا نشین که بخواهد بجا دشت شکری
کشتی در بر کجای که و بر ایت دل و توبه او جمله بزرگ کشت و بکلی سر بر خط نه که نهاد اینها که دریا
نه است **دین** بعضی صفا نشین **باید** و بعضی نهاند که سلطان شویان و عزت انچه

میتواند روح تحت تجلیاتی چنانکه ایجاد وجود روح از اسرار بود اضافه
وجود روح با هر خود کرد که این اسرار را چون ایجاد حیات روح از صفت
صحتی حق بود اضافه هم بجهت کرد که این روحی و این دقیقه عظیم است
بس کمال برشته روح در تجلیه او اند بصفات بویست تا خلافت انحضرت را
شاید در برین معنی مزاجب مختلف است و در مکارا طایفه براند که تا ترکیه نفسانی
نیاید تجلیه روح میسر نشود و طایفه کنیه اند که بر تجلیه روح ترکیه نفسی میسر
نشود هم بر آن حال که در فصل خصیصه دل شرح رفت **سایح ما فی شریانه ارواح**
براند که اگر در هر عمر در ترکیه نفس میسر برود نفس فزونی نکرد و کس تجلیه روح
نبرداند و لیکن چون اول نفس را ببیند شعاع حکم کردند روی
بتصنیف دل و تجلیه روح او در بر فضیله من تقدرب الحق بشیر الترتیب
البیه ذلالتها الطاف خداوندی باستقبال کرم بپایند در تقریرات حیات
غیاث و فیض فضل الوهیت متواتر کرد و حسن آنانی کشی ایتقه اهورا
یک لحظه جذبات ترکیه نفسی را حاصل آید بهر عمر با مجاهد حاصل نیاید
جذبه میزجک نایب الحق تواری عمل التفتکین و لیکن در بدایت حال
روح طفل صفت است او را تربیتی باید تا مستحق تجلیه گردد زیرا که روح
تا در ماکس روحانی بود هنوز بجسم انسانی متعلق تا گرفته بر مال طبعی بود در
مادر که انجا غذای مناسب آن مکان ماید و او را علم و شناختی باشد لاغزای تمام و لیکن
او غذای شریح و مضاف مختلف که بر او و کلافت توان یافت محروم و سبب باشد معنی

روح را در عالم ادواج او حضرت حلت غذای که برود حیات او که در دنیا باشد
حاصل و صفت روح در آن تمام و بر کایات علوم و مضاف اطلاق روحانی داشت و
لیکن از غذا تا که کون که آیت غذایی بطریق و کسیتین محروم بود و از سادف و
علوم حرفات عالم مهارد که بواسطه آلات حواس انسانی و معنای بسری و صرا
نسائی حاصل کردی خبر بود و در آن وقت که به باب پیوست چون طفل بود که از روح
پیدا اند و اگر برورش بر وجه خویش نیاید مملکت شود بسرا در مهربانی او را در کار بار
کنند و در وای او نذر تا حرکات طبعی کند که در وای خود یا بسنگد یا بگز کند و آنکا
او را از غذا تا این عالم که او هنوز غریب نکاه داد که هنوز موز او فوت هضم نراند
غذای این عالم را هم تغذای پروراند که از آن عالم که او نه ماه در بوده است
و از غذا تا و انجا حوی کرده است و آن سیرت تا جزن مدنی براید و با بولای این عالم
خوی کند بکرم او را بعد از آن لطیف این عالم پرورش داد که کسرت تا مده او برین
غذایا فرستاید آنکه غذا را بکشت راسته کرد که حرکت و فوت و کار را بکشت
کردن را در آن بود بچنین طفل روح چون از عالم غیب بهر باب پیوست تمام و
وای تغذیات او را بر بریند و امر و نوایی شمع بیاید بست تا حرکات بر
مشغولای طبع حیوانی کند که خود را مملکت کند یا در وای صفات روحانی کثر
کند یعنی بتدریج کند بصفات فغانی و او را از دوستان طریقت و حقیقت تصفیة
و تجلیه می دادی که آن هم غذا نیست از آن عالم که او جزین نراند سال انجا مقیم بوده
و از غذا تا پرورش یافته است تا دل که او را صفات مده است طفل و آن در آن غذا

و در قیامت امانی و ایمنی انیس ملاقات بنات حق مطالبه کند درین حالت
اگر چه هر چه بر آتش پروان کرده در چرخ که نکاسی کند اثرات حق دوه مبارک کند آن
بر کمال اینها کند ما نظر کن فی شیئی از ادب است الله فیہ اینها عشق صافی گردد و
از چوب عین و عین و قات پروان اید پروان اید هم عشق برود و باو بود و هم روحش
در آید و از میان عشق و روح دو کاشکی بر خیزد و یکاشکی بیاورد و مر جند روح خود را طلبد
عشق را بیاورد پس کلام عشق ماه روی خودم خدا بیاورد عشق در کم کردم تا اکنون
ز دل تا لب بروی بود اکنون زندگی عشق بود که نزه می بینم ای عشق بر سر
تا خن بری که در شمع جانی است من نزه بستم نه بجان زبانی

اندر طبع نماده ام بر کن دست درین شام عشق تمام شام روح گردد و در قیامت بنیاد
او میدارد و روح پروانه شمع جان صدف شود و میان دو کعبه طلوعی و بهر آن که در لیل
خاص حاصل کرده است و نماید نعلن خاص خود می بود کرد پس اوقات بارگاه
شمع اهدایت برادر کردن کرد و همچون عاشقان سوست نموده آن این صفت می سپارد

سج است روح خوب تر پروان نم دل خویش نعم تراست و پرگاه نعم
زنجیر سر زنت که بر گردن است بر گردن بنده نه که در براندم درین شام الطاف
در پیشت بر فضیله من تشکر ای شیخ ز تشریف الیه دلخوا اسپندال کند
و روح را بر بساط انبساط راه دهد و ملاطفت و محاسنه بچشم و بخت و در میان است
و مخاطبات و مکالمات عاشقانه آغاز نمند و مناسب منی است این ضعیف و طعنه
بر عتاب می رسد که بعضی از قایلها است ای عاشق اگر بکوی ما کام زنی

هر دم باید که تنگ بر نام زنی سر رشته دوستی برست تو دوست
که ترا نش جو شمع در کام زنی چون دلمها و کران شراب سبابت ایام شمع جلگه
قولاً قیلاً بکام روح دهد و نماید بر آن با جلا و جود او تا خن برود از سطوات
ان شراب مستی روح هوشی پستی نمند و از ابادانی وجود روی و خرابات فنا
نمند و درین میگویند پس در خرابات آید است ای جیش اصراری در مناجات است
ی جش که در پیشش بشکد مسجد شود بر فاسق بین که چون صاحب کرامات است
روح را یک جند درین منزل اعراف صفت که میان بهشت عالم صیانت خداوند است
و در فوج عالم هستی برانند و شراب میبرد تا با یو صفا و جود اندک بگویند ای معنی
ستود که بر صفی علیه الصلو و السلام با بضد سال بر در بهشت برانند و در بهشت
نکند اندک الا شمس ملک دنیا بکلی ادوی محو شود و ترغی مانی صدف و هم من خلی من
اشارت بس در چرخ روح و غلبات شوق او بجزیت و بفرغات و ادوات
غیبی از راه کرامات بر ملا هر و باطن برادر است گیرد و استیغ علیه السلام بفرط طایفه
و باطنه اگر دونه درین شام ازین خنده نازد مگر بچشم خویش اند از صورت شمع بازماند
و بسا خورانی این تمام تا یکصاعاً عقیبه باز کشند و اگر طاق متابعت دریدند
جان کش و تجلی مانع البصر و باطنی منجلی شود مستحق مطالبه آیات کبری کرده
هاشما تنگی اعتبار این ان عیبه است که خون صدف از صدف بر خاک
ایمان ریخته شد واجب بایب بر باد ای بس دکان صادق و طالان عاشق که
در خرابات ارجح پیام کرامات مست طاف شدند و فوق شراب ان شراب باز نماند

و درستی بجای خود میماند و هرگز درین بشنای نپذیرد **بیت**
 نه می خورد نه در خواب است شده **بیت** بر خزانده قباله دوی مات شده **بیت** در جبهه صباب
 اگر امانت کلام مجربون باندند و ان کرامات بابت وقت خود ساختند و تبار خوشی
 انرا بر میان بستند و روی از حق بگردانیدند و سر اعلی آوردند نعوذ بالله منی الجور
 بعد از آنکه **بیت** ای قبطه که مبتلا گوی **بیت** روی دل چلیختان سوت **بیت**
 امروز کسی که تو تر بگرداند روی **بیت** سر را بگردام بود پند دوی **بیت** اما صاحبان
 إِنَّ الَّذِي يَهْتَفُ لَكُمْ شَا لِحَسْبِي أَوْلَيْكَ غَنَاهَا بَعْدُونَ **بیت** و نفع کرامات نظر بر نعم
 نهند نه بر نعم دادا سرگشت بدید منع گمادند تا بر قضیت پس شکرتم لکن یونکم تو
 سستی غفلت وجود منع کردند **بیت** حاشا که دلم از تو جدا خراشد **بیت**
 یا باکس و یکراستند اند **بیت** او تر بر بکلر کرد و داد و دشت **بیت** و زکوی نیکدزد کجا داند
 و غیبه جبریت روح درین تمام است که ملاقات این عتبه نماید و از جلا اخبار دایم است
 در کد و سطلای بر کوشه دانش دنیا و آخرت بنزد و بهد باب علما و بنیم مش بهست
 سر فرو نیارد و این کنه مشیخ و در خود سازد **بیت** تا بر سر سایه شامدنه است
 کونین غلام چاکر در که ماست **بیت** کلزار بهشت خود خاورد **بیت** زیرا که برادر دیکون سرکه است
 و اگر ملاقات صدیق است اندر سر از منطقه برت بر عرض کنند بهیچ التفات نکند و در
 بهشت بی زند و محبت و در سر از کوه نرنگا داد و **بیت** سر را بار خطاب برسد کانی بنده
 چه خراسی گویند بنده را خاست باشد **بیت** زیرا که خراست روی پوشی داد و ما قدم در پیش
 می زنیم این راه بهشت است **بیت** و اگر سر را سال بر است از مملکت جانم بایر که **بیت**

و روی ازین دگاه بشاید و پای ازین کوی بلوک **بیت** و کوی شمع دل و پیر **بیت** و کوی شمع
 و کبر جوامع کنیا و به پای تو نیست **بیت** بر استاده سروده بر شمع می توان **بیت**
 کبش کام سرای جلال جای تو نیست **بیت** جلک ایضا و اولیا درین تمام عاج و شعیب
 شدند که ازین جابستم انبایش راه فی سب و سب و جابوی و جلیب این کوی و پال
 فی زمان بر و کجست محک تو و خالی است شغل **بیت** و یک کاد و رت کزن تا کراد **بیت**
 درین شام مرتب جد که در جبهه جدد و انرا خسته شد و مسح بر شانه جبرل نماید سپر
 جبار است بیاید و راحت و بر عجب در داد **بیت** ای دل که از در آوازی در ای **بیت**
 و در شمع جشمی باعش کی برای **بیت** اینا شام از معشوق و کمال نیاز عاشقی است
 تا این غایت روح با روح پیوند داشت **بیت** در شمع عشق و راحت چون شمع بیچاره
 اکنون دست خرنش و جان می یاراحت **بیت** جان باز که وصل او بدستان نهند
 سیران مدح شمع پیمان نوسند **بیت** اینجا که جرات بهم می نوشند **بیت**
 یکجوره بخیر تن پریشان نهند **بیت** بروقت چون نسیم نجات الطاف حق از بهت غایت
 بشام روح میرسد معشوق و از اول کرم و دم سر و می گوید ای لا جد روح بر وقت
 تو که آن وقت دوی **بیت** چون یوسف باغ و در جن می یابد **بیت** بر بی زینجا سوئی می آید **بیت**
 بهمنی به دلم معوه زان می گوید **بیت** سر یا که می پریش می آید **بیت** جنان غلبات شوق
 و تلق عشق روح را بدو آید که از خودی خود ملوک شود و از وجود خود سپر آید و در
 مملک خود گویند چنین معبود و از سر یاد میکند **بیت** اقلونی یا تثنائی انی قتل جوی
 و حیاتی فی مآلی و حلالی فی حیالی **بیت** ای دوست بر که ایجان خرسند **بیت**

صد شصت و نهم درین بحث که روح را بر استانه عزت باز دارند و بسنجش سرائی
 و درود استیمائی مبتلا کنند و یونانی در ویدو بر آید که هر چه در معرفت عقل او
 کردیم کنون نوبت دیوانگی است. درین اصطلاح و معنی دانکار و روح از خود و علایق
 خود بایستد کرد و بجهت نیت بر آنکه که المطلب است و المبتدئ است خود را بپندارد
 و از ویدو نازد **قد تجریت فیک خلیدیک** یا ویدو لمن تجریت فی صفا
بحث جام اندوز تو خورین بود دوش **موسم** نادر و پروین بود دوش **موسم**
 ناله من تا برشت جعدم **یا یانک المستخین** بود دوش **موسم** جرن دور ناله ان
 ان سرخه در شام اصطلاح حضرت رحیم باز رسد بر فیضه امش **یجی المصطفی**
 ادا دانه شش عزت از پیش حال صمدیت برانلود و عاشق سوخته خود را
 بر آید لطف بر آید **برخیز و بیا که خانه برداخته ام** و بر نه ترا پرده بر انداخته ام
 چون شمع حال صمدیت در بجلی آید روح پروانه صفت پروانه بکشد جذبات
 اشعشع مستی پروانه بر باید بر نو بجلی وجود پروانه را بچلیه صفا سنی بر آید
 زیاده شمع جلالت اصوبت چون شعله آید و یک کاه در خورین پروانه روح بسکنداد
در عشق نوسازی و نغم مسح نماید با وصل تو سوز و ماتم مسح نماید
 یک نور بجلی تو ام کرد جان **کونیک بر پیش و کم مسح نماید** اینجا نور روح جمال صمد
 روح گردد **او کنت کتب فی قلوبهم الایمان** و اینهم روح منه اگر انجمن باخته شد
 اینک دانه که باخته نشود **حسن** اندو جان مافسراجان داد
 مستوقه جان خورشید را جان داد **این عبقه عالم فاست** و سر قیام عالم

مجدورین کار نریب روح بجله جناب الوهیت بکشد که او اکثر از یک شش
 اناس او بجله شش بر آید که جذبه شش است **تاری عمل الثقلین**
 ناله که به پاهای او پنهان داد **یک کله بعد از جهان نواز داد** **دنی فشدکی**
تک کان ثابت حسین او ادنی قاضی الی عبده ما اوحی و صلی الله علی محمد
فصل نهم در بیان اجتناب شیخ در تربیت حاکم و سلوک راه
قال الله تعالی قال **کم منی من علی علی ان ثقلین میثا**
قلت رشتا **وقال** **البنی منی الله علیه وسلم** الشیخ فی قریبه
کما لیتی فی الشیخ بدانکه در سلوک راه بین و وصل به عالم بین است شیخ
 کامل راه بر راه شناس صاحب لایت صاحب قهر و کبریت **بحث**
 از مرجع بحر حق است گویا به **و انک ذکرت بتان نوکامی به** **مشایخ بتان خردگام**
 اند **اولیائی تحت قیامی** گویا بر نعم غیر موسی را علیه الصلوة و السلام
 با کمال مرجه نوبت و درجه رهالت و اولوا القومی در برابر جال ده سال ملازمت
 و خدمت شیب می بایست کرد **ما استحق شرف مکالمه حق تعالی** باید و بعد از آنکه
 بدولت کلیمی آید و سعادت و کتبنا که فی الالواح **من کلمه شیخ غیظه و تنصیلا**
لیستیک سخی رسیده بود و پستجایی دوازه سبط بنی اسرائیل کرده و چلکی نودت
 از نین حضرت تلقی کرده و یکریا به درو پسرستان متعلم علم لدنی از مقام خضر التماس
 اجدت ثابت می بایست کرد که **هل ایتکل علی ان ثقلین قاعلت** رشتا و انک متعلم اول
 تخمین شد **انته و بارک** **من شیطیع منی صبر کرامی نوبد** درین امره کبریه اعتبار

در این کتاب
در بیان احوال
و اخبار

سید جزایر حفظ بر بر و بال ولایت او بدو سپاس نهادند و بید که بفرمان خود قطع نشود
کرد پیش پیرمرد شیخ بانکه که بفرمانی قطع کند و در عالمی که جهان توانا است که در پیش
شیخ جهان کند این صلیف و قتی در خواندم سانی را در که او را شیخ ابو بکر جاکندی از
خراسانی از ولایت جام بود از جمله بزرگان حق بود شیخی میسر داشتند بود اما بفرمان
جوابش حق برای عالی افتد بود و از بسی بهیما و عظیم گزیده بود و قیام ساندند که با این صلیف
در میان سانی از دنیا است شیخی میراند گشت بر آن یکصد و پنجاه سال بر کرده بودم بدین تمام و دردم
از صلیف جهان این تمام و در سال خون شکم بیدار و بسی خون خوردم و جهان گنم تا از راه حرم
و صلیف با حق برای سوار این تمام و در راه واد این حکایت در فرشت شیخ خود سلطان طربش و
صدای حقیقت مجادین بغدادی و صلیف به عینه بار گنم بر نقطه مبارک او درش که هر کسی تور مشایخ
شناسند و حق ایشان توانند که او را در میان سپند که در سال داد سلوک این راه
از مبادی طربش تا نهایت حقیقت براده اند و چون بدین تمام رسید از یک روز پادشاه روز اینها
از این تمام عبور داده ایم که جهان خوبی بدو از مجامع و جل و نه سال و مجذوبی حق در سال بدین تمام
بماند و آن هر پنج میزند **و جود هم آنگ** در حضرت پادشاهان صوری اگر کسی خواهد که
در جویی یا سریشی باید یا نسبی یا دانی شناسد اگر چه اسامی آن ندارد یا چندی لا یقین
منجبه است او بر شیخ و جز بجای متوی از متوای حضرت پادشاه رود و خود را بر و چند
زان سرب و قول انزل و سلوک نظر باشد با شناس در حضرت عرضه داد و پادشاه در
عدم اسامی حکم حقیقی او نشکر و در حق سانی دکانه و قربت این مرتب که در قول او
رو کند و انما پس بدو داد که اگر آن شخص بخود طلب کردی مرکز یا شیخ در حضرت پادشاه

در این کتاب
در بیان احوال
و اخبار

حقیقی بزرگان مرتب بود که چون پادشاه می کند که عالم را واسطه و حسن بدو داد
در سال صلیف اسامی و سلم و شب اشعث و عتو ذی طهرین لایب بود بر لوازم علی بن عبد الله
این تمام سربا بر سگان این دو کاست اینجا که لو که و سلاطین دین بدو و سید بان عالم پیش اند
ایشان را در حضرت ناز و اب و بهاست که در میان و شب بر یکدیگر خال علیه الصلو و السلام
حکایت از الله و فعل اعددت لجمادی الضالین مالا یعن رات و لا اذن سموت و لا خطر
علی قلب بس و دیگر و جرات بسیار است فاما برین احضار اما دنا با طرب و نظیر
تا بخاند و صلیف الله عا خیر طرب و حمد و اله اجیس القیمن الطایرین

فصل دوم در بیان تمام شیخی و شریک و صفات آن
قال الله تعالی فرجنا عبدنا من عبادنا ابتداء لرحمة ربنا و عطاء
یرتکنا علیا و قال البیضاوی علیه السلام لا یزالک سحابة
من اشی قایم علی الحق لا یضرم من حد کتم جلاک من تالی خضر را علیه السلام
ایات شیخی و مستدعی کرد و موسی را علیه السلام عیدیک و تعلم علم لدنی او فرستاد از
اسمهای شیخ حقیقت این خبر میدهد که عبد الله بن عبد الله ابتداء و رحمة ربنا و عطاء
من لونا علیا و نه مرتبه خضر را ایات میکند **اول** اخفاص عبدیت حضرت
خاص که بن عباد است **دوم** اسامی قبول خیانت از ابیان حضرت بی واسطه
که ابتداء رحمة **سیم** حضور صلیف است و مختص خاص از تمام عیدیک و رحمة ربنا
چهارم علم علوم لدنی از حضرت که و عطاء **پنجم** دولیافت علوم لدنی بی واسطه
من لونا علیا و این چه کن است که بنا را بدین شیخی و اسناد و مستدعی برین است شیخ بابر که

برین کلام علی بن ابی طالب علیه السلام در جواب سوالی که پرسید که شریعت الهی باید باشد و الهی است و اما
 شیعیان میگویند که این را نباید **اول** - بنام عبدیست که ما از دینی ما بگری می آید و شود احقر
 عبدیست من عباد ما نباید و ما که با ما خود و سارث و شوارث خود پیوسته می آید و اولاد
 که بر کان کعبه اند که سراج در زندانی بند آید و ما که بخت عبدیست علی بن ابی طالب علیه السلام که در
 خانیان از انبان جعفر است بی واسطه و آن میسر شود تا بکلی از جبهه ضایع بسری و
 رد جانی خاص نباید زیرا که هر چه از پس جبهه بواسطه آید اگر بعضی ضایع جانی نماید
 که بی واسطه است چنانکه موسی علیه السلام بی واسطه کلام می شنید و محبت بی واسطه بود
 گاه شجر واسطه بود که بین النجری آن یا موسی اینی آنا الله و گاه نادر صورت که نوری من
 شایسته ای نواری الالبین و تفصیل این هر کس فهم نکند و معلوم باد که کلام حق تعالی بی واسطه
 و صورت و نشانی ما موسی علیه السلام بواسطه حرف و صورت و نوا تواند بشنود و اگر بی
 واسطه توانست شنید او را حواله به جبهه خضر علیه السلام نکردند تا بصورت آید
 کن شایسته حق صبرها یا انا رصوات انسانی از اینند پس می گوید در برابر
 نبوت خوابد علیه الصلوة و السلام چون رفع جبهه بکمال رسید بود و حق بی واسطه
 یافت که در تعبیه الرزق الایس عجا بکلی در شب صواح چون کشف الضاع مقتضی بود
 واسطه از نیان برخواست که تا حق را بیاید ما او حق **مسیح** یافت رحمة خاص اند
 تمام عذبت و آن خاص همان را باشد زیرا که بر خود داد از صفت و حشره ظاهر اند و تمام
 و خراس و خاص خاص عوام و خاص بواسطه یابند و خاص خاص بی واسطه بر خود داد و تمام
 از صفت رحمت است و آن بهر که در در می آید از هر که ندی و صفت و شرف بهر که کافر

و بدان راحت و آن بهر صفت رحمت است و اگر که از این بر جبهه بودی
 که برین است بهر که از خودی از خود شوق و حق تعالی ازین من بود هم
 ازین خاص اند از این دنیا و بر خود دادی خواص از صفت رحمت است تا بود
 قبول و عورت اینها و شایسته ایشان نعمت به شایسته در آخرت که نبی عبادی
 ازین انا العنودا رجیم و ازین خاص اند ازین دنیا و آخرت و بر خود دادی خاص
 از صفت رحمت الراجحی است بی واسطه چنانکه انبیاء بود اوب علی السلام فرمود
 اِنِّی سَئِی الْقَدِّ وَاَسْلَمْتُکُمْ الِوَحِیْنِ و سَئِی عِلْمِ الْعَمَلَةِ مِی کُنْتُ رَیْتُ
 اَغْفِرْ لِی وَاغْفِرْ لِی وَاغْفِرْ لِی رَحْمَتِکَ وَاَسْلَمْتُکُمْ الِوَحِیْنِ اَسْأَلُکَ بِرَحْمَتِ
 بی واسطه است از تمام عذبت که رحمت می خندد و آن ازین صفت بی واسطه
 و موافق بشیخ و عاقل باطلان و برین است **چهارم** شلم علم لدنی از حضرت
 بی واسطه و آن وقتی میسر شود که لوح دل را از مقوش علوم و روحانی و عقلی و سمعی
 بصورت و جبهه بکمال کلی پاک و هانی کند که از این انواع علوم بر لوح دل شش هوا و روح
 اند شست است شاعران را بکند از اسفند و بر لوح علم از حضرت بی واسطه محرم ماند
 موسی را علیه السلام اگر چه علم نوریه از حضرت حاصل بود و میسر بواسطه الواح بود که و کتب که
 فی الآلواح نایب صفت خضر کن و کمال که تا دل او تا بکلی کتاب حق بود و در حق الواح از
 میان بر چرخد و این مرتبه خاص خوابد علیه الصلوة و السلام که در نواد و شست خراج
 انکیم و او را تعلیم خسران از راه دل که در نور است که در حق علم القرآن و آله علم
پنجم شلم علم لدنی بی واسطه اگر چه شلم علم از حضرت بی واسطه تواند بود که بکند

انما علمه لونی باشد چنانکه فرمود در حق داود علیه السلام که وعلیاه صلوٰه تنبیه
 کنم و علم صلوٰه زده از علوم لدنی نبود اگر چه از حق بود و علم لدنی بیونست ذات
 و صفات حضرت جنت معلق دارد کبری و واسطه تعلیم و توفیق من حاصل این چنانکه
 علمه الصلوٰه می فرمود که عرفت برین بزرگی و یافتن این علم بران حاصل شود که مرد
 از وجود خویش بر این بایست دادن از لدنی خویش بلدن حق رسد خاک خواب
 علیه الصلوٰه فرمود که و انک تلک فی الشرائع من کون حکیم علیکم و علی علی السلام
 می فرماید که لم یلج ملکوت السموات والارض من لم یزل مرتکب و این را در
 که چون مرید صادق را باشد بر قضیه و الذین جاهدوا فینا لنهینهم سبیلنا قدم
 در راه طلب نهد و بکند جزای عبادت روی دل از اوقات طبع و مستندات نفس
 بکرواند و متوجه حضرت گردد حضرت عقیق بر سنت نهینتم سبیلنا جالب شیخی کامل و کامل
 سالک در این راه و او بر عرض داد سالک نه مجذوب که مجذوبان شیخی را نمایند اگر چه
 سالک هم مجذوب باشد اما مجذوب سالک یکمرت و مجذوبه مطلق دیگر و چون مرید صادق
 جالب شیخی در این راه و او بر حال او عاقل شود و مترا و آرام از
 برین و منشاء این جمله سعادت پسواند عاقلی است و نامرید بر حال ولایت شیخ
 عاشق نشود از معرفت لذت و اختیار خویش هرگز نتواند آمدن و در معرفت از لذت
 شیخ نتواند رفت عبادت از این داشت که مرید بر این شیخ بود و مرید مراد خویش بر این
 او این است مود که است ای دل اکوت رضا و بر این راه از این که در کونست کونست
 که کوبیدن کوبیدن سبب دور کوبیدن کوبیدن کوبیدن کوبیدن کوبیدن کوبیدن کوبیدن کوبیدن

ع

مجذوب سالک و سالک
 مجذوب و مجذوبه

نایب شیخی متبرکات حضرت ولایت شیخ و دو دو باید و در حال مرید بر این راه و دو دو
 انبایست و تشریف خویش بنده و انبایست مرعی که جویست و خاص عبادت داشت
 با نماند و در این شیخ ولایت شیخ که است که مرید حضرت شیخ او را در حق بر و بال
 ولایت خویش کرد و منتهای خویش بود که او در مراتب عال او کرده تا بدین حد که نایب
 شیخ در پیشه بر این راه و مرید را از وجود بیک نماند می دهد و بر وجود مرعی مبدل میکند نفس
 کوبای عیش و وجود پیشه صفت مرید را بیک کوب که وجود مرعی عیدت خاص و بیک
 صوفی از راه قشر و پیشه بنظر عالم دنیا پرورنی می بد که او را از این دنیا از این راه و چون
 مرعی صوفی در عالم چنان از راه او درون بوی یک ملکوت پرورنی بود و زیرا که او را از این عالم
 انبایست و چون مرعی صوفی در عالم دنیا بود و ان مرعی که در پیشه مجید بود در ملکوت
 پیشه متوجه بود به حضرت ان مرعی از ملکوت پیشه به بر این راه و این را این شیخ
 در عالم دنیا نیست زیرا که شیخ زان سر و پیش است که خلق می بینند شیخ صوفی از این راه
 که در تمام عذیت در مود صوفی در زیر قبه عبادت خالص است که اولیای شیخی تحت شایقی
 که در تمام عذیت نظر انبایست بران نیست این صوفی می گوید
 مردان دین زنده بجای دیگرند مرغان هواست از ایشان دیگر اند
 شکر تو برین دیده بریشان که است هرگز ندو کون در جهانی دیگر اند پس شیخ وجود
 مرید که در ملکوت پیشه انبایست ستم و مود است حضرت عیش شیخ او را هم از
 در این ملکوت بنظر امروای بریت آورد و از صلب ولایت و درم از او در تمام
 بنظر صوفی عذیت عذیت در زان کون اگر پیشه انبایست دینی بود که عذیت شیخ

خبرش خاص حضرت گشت فرآید و علیهم الصلوٰۃ و البیضاء انشای از مرغ جبرائیل
بر وجودش بود احمد بن محمد که وینست از رسول باقی زنجیری است و احمد چون بیضه
و در طرف بر و باله جبرئیلی پرورش نبوت و مهال شایسته مهرش خوانند که و اما محمد
الاسلام جن پرورش بکمال رسید و از نبضکی نام مرغی نبوت و در تمام نابینا
بود از کوی گرفت عیدش خوانند که سبحان الذی اسری بعبیدی لیلۃ نابیانی که
مرغی تمام عیدیت طاق است و تمام مرغی درین تمام اگر چه بر در مرغی رسید
شیخی و انشاید جالک مرغان صورت نه مرغی بیضه بر خواند اود مرغی باید که چون
نصف مرغ و پرورش او بکمال شایسته و کباره یکجندی در طرف خر و ساید و او را تسلیم او
بدهد تا طرف خر و س در دو بکمال رسد و از بیضه بدراید و آنکه بیضه نام پرزد و کرگ
شود پس او را باز نشاند و بیضه در دیر او نشاند او را اکنون طرف در آن مسلم با
و مشهور بکمال شوند و همچنین مرغ صادق چون او تسلیم و کایت شیخ بکمال براد و از
بیضه وجود ظاهر یافت دیگر در تمام مرغی تسلیم نفقات احکام قضا و تدبیر حق با بود
و در فی ابد حکامات احکام کشیدن و سنی مرغ خود را بد نفقات حکم ندیم داشتن وجود
خود و انشای احکام ازلی ساختن او را از لا وجود و خاسته اند از خود مان خواستن حق
عزت را به تبعیت مرادات و کالات وجود خود ماطلبد که آن حضرت را به تبعیت نماید
چون یکجندی برین ضمیمه تسلیم نفقات بی واسطه بنود بیضه اسرار و دعائی و خدائی و
علم لدنی در وجود او کن ببرد و چون هدف بران دوز و کالی جامه شود انواران
مناظر از درجه و سخن و نظر او بر خواند اود وجود سپید بران صادق را بیضه

و در پیشگاه او بگویند و از عالم برده طبع برود و او را نماید در اعراض بنشیند و از او فایده
نکند چه بر سر بر آید و فتنه و اعراف نیست بر احوال شیخ و اگر بر دنیاوی دارد
بای او بریزد چه در راه حق بر سختان حرف کند و مانت و مسیح و در جوار
وضیاع و عذاب نکوشد که مادر دوشی آن بتدیج در غلبه و جیب دنیا ناسن کل خطیته
و الله اعلم **هشتم** شغفت است باید که بر مرید مستفی باشد و اولاد بدو رخ بر کار
حریم بکند و بادی بروی ننهد که در تحمل وی نباشد و او را بر حق و در کار او
و چون مرید در قبض باشد به حرف ولایت با رخصت از مرید دارد و اولاد سبط بخند و اگر
در سبط باشد و زیادت فراد و غری قبض بروی نهد و سبط او باشد و بسوخته
از احوال مرید غایب نباشد و الله اعلم **نهم** جلم است باید که جلم و بار کش باشد و چرخ
نزد و خشم نشود و مرید را نرساند مگر بر دوش و دست نایب کند تا مرید نشود نکرد و از دام
از دست بخرد و الله اعلم **دهم** عفو است باید که عفو را کار نرساید تا اگر از بر روی چرخ
بر مقتضای بشریت در وجود اید از آن ندکند و از و ندکند و بی نصیحت معالجه کند و اگر
قابل نباشد مصطفی باید رعایت کند و الله اعلم **یازدهم** حسن خلقت است باید که خوشی
باشد تا مرید را بدست خوشی نماند از وی اخلاقی خوب فرا گیرد که مرید را آید
اعمال و احوال و اطاعت شیخ است و گفته اند جمال و ولایت برانی ددایند احوال و احوال
مشاهدات و از کرد و الله اعلم **دوازدهم** ایثار است باید که در وی ایثار باشد تا مصالح
مرید بر مصالح شیخ ترجیح ندهد و خط خویش بر وی ایثار کند و یونور و نعل انیسیم
و لو کان یبهم خصامته و الله اعلم **سیزدهم** کم است باید که در وی کم و ولایت

تا مرید را از کم و ولایت بخشش تواند کرد **شیخ احمد غفر الله له** و الله اعلم
امان خدای بخشش شد و الله اعلم **یازدهم** توکل است باید که در وی توکل باشد تا
تا سست نشود و مرید را خوف اسباب نیست او ندکند و اگر یکی باشد و اگر مرید داند که
ایزدوی او دوی او می باید یا بترسد باشد و الله اعلم **یازدهم** تسلیم است باید که تسلیم
غیب باشد تا مرید را حق را بخشد او و مرید را خواهد برد تا بر آن مرید را زیادت حصر
ناید و بر رشتن ایثار دکان است شود و گوید رنج پیرو می برم و خواهم که گماده یکم
و کار خویش منوط شود و حق ایثار فرو گذارد بلکه در جمیع احوال تسلیم باشد و آنچه
و غلبه بدی باشد بجای می آورد و هر کس بدو پیوست او را او را حق شناسد و خدمت
او صدق حق داند و هر که برود و او را برده حق داند و باید شد ایثار فیه و لا غر نشود و الله
سازدهم رضا بقضاست باید که بقضای حق رضا دهد و در تربیت مریدان بشواید
شیخی و جود بدی قیام نماید بانی بر آنچه حق تعالی داند بر مریدان ایثار و نایاست
و قبول در بدایضی باشد و بر احکام اذن اعراض نکند و الله اعلم **بیستم** و آریست
باید که بر وفادار و حرمت با مریدان زندگانی کند تا مریدان شراج و ولایت کرده که از و دود
شیخ محروم اند و عظیم شیخ و ومع او از دل مریدان برود که موجب خلل از ادب باشد
بزرگان که اندر تعظیم شیخ پیش از تعظیم بر باید و الله اعلم **سیزدهم** سکونت باید که
سکون باشد تمام و در کار را تجوید نماید و با مپشکی در مرید تصرف کند تا مرید از فانی
دو کار بیفتد و الله اعلم **بیستم** بنات است باید که در کار نایب قدم و در دست
عزیز باشد و با مرید بگوید تا بی ثباتی و بدو غری حقوق مرید و نکند و او را

حاشا و کبر و وسی او با کمال که **بسم** هیبت است بابر که با هیبت شد و مریدان او
شکوهی و عظمی در دل بود تا در غیبت و حضور مؤید باشد و نفس مریدان از هیبت
و لایب شیخ شکستگی و از این باشد و سیطره از سیاست و هیبت است شیخ برای غریب
در مریدان باشد پس چون شیخ برین کائنات و کائنات و نباتات و صفات و احوال و امور
و مصلحت و تنجیل باشد مریدان او بزرگ بود که در دنیا دولت و لایب شیخ بیعت و مشهور
مرید اما مریدان که او نیز باوصاف مریدان را شده بود و بر سیطره از این داد و ستد مقام ناپید
چنانکه شیخ ان پادشاه الله تعالی توفیق علی بود پدید آمدن نوریه منیر و فضل حق از جواد
فرین باشد که اصل است ذلک فضل الله یؤتی من یشاء و علی علیه السلام و اله ابی بنی
فصل از نوع و صفات مریدان و اربابان قال الله
فان ابغی شیخی نله ثلثین عن شیخی حتی احدث لك منه ذمرا و قال الله
صلی الله علیه و سلم علیه السلام یا لیسع و الطاعة و ان كان جندا جیثا بوالک اراد
و دینی بزرگ و تخم هلد سعادتهاست و ارادت نه از صفات انسانیت است بلکه
برین از صفات مریدی هاست چنانکه شیخ ابوالحسن خرمانی رحمه الله علیه میگوید که
اورا خواست که ما را خواست مرید صفت ذات حق است و تا حق تعالی برین بروج بند
عقلی نکند عکس نور الادت در دل بندد و برینا بدید می شود چون این تخم سعادت در
رین دل بر هیبت الهی افتاد بابر که از اصابع نگار دارد که باشد از نور چون شورش
بود که در جراته اند که اگر از یکدیگر بی برنگیند و بهین نماز حاکم و کف و دیگر راه روی در
تغذیه و با مکن غیب شود و در او است که خود به حرف تربیت شیخی کمال صانع

نسیم که چون بیضه در زیر بر و بال سرخ چنانکه شروع ان در فصل سابق بوقت شیخ
بشرایط تربیت و مقام ناپید و مریدان و بهیچ مورد سدا و اگر کسی خواهد که خوند و بزرگ
بنظر عقل و علم خویش و مدد کوثر یحیی فرستد و خطر ان باشد که در ورطه جهل و غرل
افتد و حرف زوال ایمان باشد که بر نور و پندار و عتوه نفس و شوبل شیطان خورد
در بوازی و ممالک این راه و پانی اندازد اگر کسی را نفس شیطان غرور دهد که دلیل
این بنبر علمه العتوه و الالام و لطف حق تعالی بر است و قرآن و علم شریعت حله
پایان راه خواست شیخ چه حاجت خلكه کند **جواب** شیخ جابد بکار و قافله را
هنر و قافله را نور و شیخ بل **جواب** انست که شکل نیست و دلیل این راه بهیچ
که در اعیان الحائیه با ذریه و سیرا با سیرا و لطف حق و شران و علم شریعت
و مکن مثال ان بجماعت که الهیاد ذات اند و راهام حق اینا از مدد کوثر و بهیچ
دران بهیچانند و سیدها نمودند و انواع امراض و غل نشناختند و بر خواص ادویه و طبع
باقتند و معاجین و اسهول بنا خند و در کتب شرح هر یک برارند و تصانیف و علم
طب علمی و عملی بنهاند و دران جمیع شاگردان از الهیاد ذاتی ان علوم در او خند
و در درشت اینا عارست و صالحات کردند و بهیچان ان شغل نمودند و بهیچان اهل
کردند و بهیچان استادان بطبیعی شغل شدند و جمیع دیگر را که استعداد و تحصیل این
علوم داشتند تربیت کردند و درین کار یکسال رسانیدند و بهیچان فرما بدیقون او نیز
طایفه شاگردان میخواستند تا بدین وقت و اگر کسی را درین نزد کار بهیچان باشد
و از روی صحت و داعیه حاجت بدیداید چگونه با کیشا بهیچ کند و اجماع

و چنانچه در این باره جوهری سیر نشود و از سر جان و تن برخیزد و بگویم روی
فرزند که دارد و در سینه از هم نکسید و مرا برین جزیت باشد این ضعیف گوید که
سیرانده و خرابی من می باید **بر خاسته** بدان و من می باید **در هر کار** و برادران
زین کرم وی بندگش می باید **هر چه** که مرد صادق و دین دار بر هم نهد و برادران
حق تعالی و غنی و فقیر **یا حسین** یا کائنات **یا مملکت** در دنیا و آخرت جبر زانما
اد بکند و این جمیع را از خیرش وافر بکند و بگوید **یا مملکت** و بناد و خیرش
هر کسی را حق تعالی در جنت و منزلی و ثوابی گرامت کند که جبر شکستنی بیان کرد و
یکه منشر مغیرا و حق تعالی بجایست و چنانکه یک صفت در معنی است بنویس
می گوید ای پیران هر چه در طلب خداوندی من بر هم شکستی من بگویم خداوندی در شک
و بر دل که از بوس خسته کنی و شک من در هم **جبر** یا ای که در جنت کسب و نرسد
خون بهای جبر یا ای که در جنت نرسد **و لیکن** اگر از من باندانی و جبر موجودات تو را
جبران چنان نکند که با همه چیز بی همه **و در هر** و جبر یا ای که با همه
بی کلین بودگان و مکاشفان از حضرت عزت خطاب رسید که **آیا بَدَلُكَ اللّٰهُمَّ**
فَاَنْتُمْ بَدَلْتُمْ از جان خودت گیر و صفت این نه **پیوسته** ملازمت بنا کنی و خود
چون مرد بجزرت شیخ پیوست و عیال و علایق برادران و شیخ پیوست باید که
پست صفت در صفت باشد تا او صفت شیخ بنماید و در سلوک این راه بیکار و
دست حد **اول** مقام توبه است باید که توبه در صحت کفایت چنانچه مخالفات شرعیست و این را
محکم کند که بنا و جلا احوال برین اصل خواهد بود و اگر **ساز** و ساز باشد در روایت

و در نهایت کار دخل آن ظاهر گردد و جلا باطل گردد و آن مرد بهما محیط شود و جلا
و در نهایت کار دخل آن ظاهر گردد و جلا باطل گردد و آن مرد بهما محیط شود و جلا
سازمان مقام کائنات را برار **شیخ** است **المشربین** بدان مقام انسان نوع
کنا **توبه** یکدیگر جابجاء خواج **عليه الصلوة والسلام** در کمال تمام محبوب
و دولت **بغیر** که اندما اندم **من ذلک** و ما آخر هنوز توبت کار میزورد و بگوید **یا**
ایمان علی قلبی **ای** لا **استغفر الله** فی کل یوم **سبعین مرتبه** **و هم** ده خدا
باید که از دنیا بکلی اعراض کند خواه جامی و خواه مالی نه انوک که از او و بسیار
اگر خیرش و معلمان دادد جلا بریشان علی فرایض الله تحت کند و اگر خیرشان
نراند جلا مال را در راه شیخ نهند تا در مصالح مریدان صرف کند و او بیان ننماید که
صفت و لباس که شیخ میدهد قانع کند **سیم** تجرید است باید که تجرید شود و قطع
جلا تعلقات سیمی و نسبی کند **یا حسین** الوجه تا خاطر ایشان بدو سازد و گردد
و نکرند که هم دشمن اند که این **ساز** و او **لا** دیگر **عذو** **لا** که **فا** **چند** **و هم** **جام**
عینه است باید که بر اعتقاد اهل سنت و جماعت باشد و از بدعتها دور بود و بر
عرب یا یمنی که سلف اند رود و در احیای شریعات طریقا احیای سپرد او نشسته
و شیطیل و نقص و اجترال بترابود و بنصب اوده نباشد هیچ طایفه را از اهل
قبله کشاید نکند و نسبت و ملازمت **بجیم** تقوی است باید که بر هیچ کار و نرسد که
برود و در نشسته و لباس احیای کند و لیکن نیالفت نماید تا در وسوسه نیفتد که آن هم
نرسد و تا تواند بپیرانم کاد کند و کرد و خصمها لکه کرد و در طهارت و ریاضت

گوشت و حب و سح و دوران علو نکند تا بر سوسه نماند و در جلد احوال احوال
 فتح باشد **باب بیست و یکم** ایضا که بگوید در رعایت کند **ششم** صبر است باید که در سختی
 اوامر و نواهی شرع و اشارت شیخ بر قانون شرع صابر باشد و ثبات باشد
 کند و ثبات و ثبات بطبع خویش راه نهد و اگر این صفت بر وی بدراید
 بشکلف از خویش دور کند و تجلّد و تقصیر می نماید در کار دینی که خواجه علیه
 الصلوٰه فرمود **نقصت بر صبره الله** **ششم** بجاهد است باید که پوخته خوش
 نفس را بجهاد بجهاد بدهد و البته با او رفت کند مگر ببرد صبر و استقامت
 خوشش بد و مراد او بد و ندهد و درین باب نیک ثبات نماید که نفس بجهاد
 است اگر او را سیر کنی تو شیاید و ترا بجزد و بمراد نفس را بکار دین مشغول نماید
 که اگر تو را بکار دین مشغول نراند و ترا بکار دین مشغول دارد **ششم** شجاعت
 است باید که مردانه و در پیر باشد تا با نفس و مکارید او قیام و ثبات نماید و
 و از ترس و حیل و شیاطین نماند که درین راه شیاطین را بفرمان بسیار باشند
 دین و مشرکینان بشجاعت نوازند **ششم** بذلت است باید که در منزل و اینا را
 که بخل فدی عظیم و بجای بزرگست و در بعضی ثبات باشد که دنیا و آخرت بزرگ
 گردد و گاه باشد که از سر جان برباید خواست **دوم** فخره است باید که جوهر دانا باشد
 خجالت حق کسر و تمام خود میکند و بدور و سحر و هنر کوانی از کسر طبع نراند و
 انصاف دهد و انصاف نطلبند **از دهم** صدق است باید که با او معامله بخوش
 بر صدق نهد و آنچه کند برای خدا کند و نظر از خلق بکلی منقطع گرداند **از دهم** علم است

باید که آن مرد علم حاصل کند که از عهد فراغت بروی و اجابت از خدا و روز
 و دیگر امکان بشود حاجت بدون نماید و در طلب زیادتی نکوشد که انداء باز ماند
 مگر نهی که بکمال رسد اگر مستدایی خواهد کرد و برین پسرانی یا در بر تحصیل علم
 و کتب نمیدانند مضر از علوم کتاب و سنت علی الله اعلم **سیزدهم** بیاد است باید که
 در صبح شام نیاز از دست نبرد و هیچ مزاج تعلیم و تعلم لا ینفع مغفول شود و اگر
 در تمام بانی از خود را بشکلف با عالم نیاز می آورد که نیاز تمام حاصل عشق است
 و نیاز تمام خاص مشغول **چهاردهم** عیاری است باید که درین راه بسیار وارد شود که کار را
 خطی که بسیار پیش است در غیب و شهادت باید که لا اله الا الله و الله را در این راه
 و هیچ عاقبت آفرینی کند و از این نرسد و باید که روزی نراند و سر خود را بر پیشانی
 نهاد چنانکه شمع بر شمع **پنجم** در عشق باید که جسته تیار می روم
 سر بر پا نهاده جو شطارت می روم **ششم** در سطره سر او درین روز ما روم
 زیرا پس همیشه جو پرکار می روم **هفتم** جانی که هست در روم یا کرده ایم
 و در حکم میکند پس واری می روم **هشتم** مو که از جان جان بفرستد می خرم
 خیار و از آنکه بر می روم **نهم** ما و از خرم و فروخ با خلدان بکار
 ملا واده ایم ما بر دلداری می روم **از دهم** ملاست باید که ملاستی صفت باشد
 و ملتی بر سر نه خاندگی شرعی کند و بنزد او که ملاستت چاشا و کلا و این
 را سلطان و ولایت ملاک است و املا باحتیاج این منزله بدو فرستاده است
 مقامش جوان سنی باشد که نام و شک و دین و دین و قبول پذیرد و بنزد او بکمال

و بر روی و در غنی خلق نبیه و لاغری شود و این کس با هم خلق خدا بصلح باشد
و با نپسین خود بچنگل و این اصل را در یکمان شود چنانکه شیخ میگوید
زبان روی که راه عشق برای نکل است نه با خودان صلح و نه با کس چرا که است
شد در سر زان و نکل عسیر کس ای پیغمبران چه جای نام و نکل است
سازم عمل است بایره که بفرف عمل حرکت و مضبوط باشد تا حرکتی بر غلاف
و مضای شیخ و فرمان او و روشن و از خود و جویاید که جلدی و در نکل او در سر کرب
ظاهر و در ولایت و شود و بدینچه حاصل کند از نکل و بیخ و مشتت بفرف عمل نگاه
دارد **صلح** بایره که تهذب اخلاقی و متوکل باشد و راه اینها طوطی و طوطی
بستد داد و در حضرت شیخ ما سخن نپرسند نکوید و آنچه گوید بسکونت و رفتن و در
گوید و بطاهر و باطن اشارت شیخ را منتظر باشد و بر صدد و اگر خود به بر و بر و در یا
تضمیری در وجود اید در حال بطاهر و باطن استغفار کند و بطریق این عزیز خواهد
و غایت کند **مجموعه** حسن خلقتی بایره که پیوسته گناه طبع و خوشی باشد
و با یاران جنحیت و نه خیریتی نکند و از تکبر و تفاخر و مجبوری و طلبه به دور باشد
و شواهن و شکستگی و در مضای یاران بر نکل نکند و با یاران خود در رحمت و شفقت
و لداری و مراعات و لطف کند و با یکش و منحل و بر باد باشد و با بر یاران نرسد
و تا زمانه حرمت یاران کند و از ایشان توقع حدیث ندارد و در برافتت یاران گوشت
و از نکل و در باشد و نصیحت گویند و شویا باشد و راه ماضی و جهاد و جهاد
و نازهاست بسته داد و منتظر حرمت و لدایت بر یاران کرده و بچشم خداوند بخور و در

تکبر و خودت و لداری یاران پیوسته بجهت عزت و قرب میجوید و بر سر خط
و نصیب خود ایثار میکند و در نصیب یکدان طمع نکند و در سماع خود مضبوط دارد
و بی چالنی و وجدی حرکت نکند و در وقت حالت از مزاجت با یاران محض زیارت کند و
تا نازد سماع در خود فرو نبرد و چون حالت غالب شود حرکت بدو ضرر میزند و چون
و جد کم شد خود را فرو گیرد و بهالوث نکند و اگر داند که نپسین را در تو اجد کردن
شریعت است آن شرب بوی میزند و با یاران در سماع نگاه دارد تا وقت بر کس میگوید
و با چندا در خیرش و شربت و با یک دست را نکند و وقت خود را بر دیگران ایثار کند و
با محاط با ثبات و مواجید بخیران ترتیب نماید و تواضع کند و بیدم شیخ بچرت رود
و با یاران سر بر بندم که نهد گوش داند تا بسکون سجده باشد که آن حرام است و پست با
بیرت کبر و دوی بر زمین نهند و پشانی هم نهند که دوی جز خدا را بر و جل بر زمین نتوان
نهاد و تا تواند در محبت جهان کند که دل از ویایا باید و از بیخ و لهما اجتناب کند و الیم
نور تسلیم است بایره که بطاهر و باطن تسلیم بفرمانت و ولایت شیخ بود بفرمانت
خود را از خود میگذرد و بفرمانت و امر و نهی می نماید و شیخ زنگاری کند بطاهر و چون
مروء در محبت بفرمانت ایستد و با باطن پیوسته ایتما با باطن شیخ میکند و در سر
که در غیب و حفا و کف از ولایت شیخ با برون احادیث طلبد اگر اجازت یابد بکشد
و اگر ترک کند و البته بطاهر و باطن بر احوال و احوال شیخ اعتراض نکند و هر چه در نظر او
بر نماید آن بی حال بنظر خود کند و بنقصان شیخ و اگر آن او را بخلاف سرع یا اعتقاد
نکند که اگر چه مخالف می نماید اما شیخ طاعت نکند و نظر او برین است که طاعت نماید و آنچه کند

تا برکت بود و چند که روح بر عالم ملک و ملکوت که زیاده تا غالب برست
هر چند که مطالب دیگر دارند یکی باز می ماند و بدان مقدار ذکر حق بازمی آید که
که هر را چندان چنان ذکر است و مختلف برید که یکی حق را فراموش که در حق تعالی
ایضا از یاد غایت هم فراموش کرد که نسوا الله فینسیهم پس چنان بسیار بریدند
و سبب بهاری فی قلوبهم مرض این بود که لاجرم در عالم معانی حکم اندکند اندک
یا قیاد از ستان خانه قرآن این شریعت بود که ذکر و الله ذکر اکثر با مسکه ارجح
نشان و مرضی از ظاهر می آید که تکرار تکرار است احضار بکر لاله
الا الله حکم است می آید که الیه یسجدون الیه یعمل الصالح وان کلمه
ما الا الله است یعنی این کلام را بجهت عزت راه تواند بود که درین کلامی و انبات
و مرضی بسیار از برکت حق و انبات دفع توان کرد زیرا که نشان توکی از حق و انبات
نخ ذکر و انبات ذکر اغیار و سبب برکت سلجین قلد از سوگونی و سرک انبات می آید
اما قوه صراحتی بسیار از ان کلامی که مسواکی حق می کند و با الله انبات حق
عزت ناجر برین را و ممت و ملائمت نماید بدین معانی روح از اسواکی
حق می آید که منتقطع شود و حال سلطان الا الله از من تلق عزت می آید که
و روح و علقه فادکونی اذ کوکم از لباس حرف و طوبت بگرد شود و در چنان نور
عظمت الوقیف حاصی کل شیء ها که لا وجه استکارا کرده و ذکر روح با وجود
روح در بجزا کو اذ کوکم مستملک شود اذ کوکم نیابت ذکر کو روح کند اینجا ذکر کو
و ذکر کو می شود ذکر بر سرک انبارت و حد سانی آید باز خود بشنود از حق و نور

لن الملک و احد انهم ان حقیقت شد الله لاله الا هو اینجا ظاهر خود اندر که
برست این چنین را که نیست تا فان احد لاله الا الله اینجا حاکم کرده و معلوم شود که بسیار
سماوی جبر برکات و کبریت الا برکات لاله الا الله اندر که ظاهر در سرک موهبی
جز بجز منی این کلام حاصل می آید پس سرک موهبی جز بجز منی نکند و جگر
سیکود غیری است ازین پس منی کن به تبع لاله تا جهان صافی شود سلطان الا الله
و صلی الله علیه و آله و صحبه **فصل دوم در بیان کثرت ذکر شرط و ادب**
قال الله تعالی فاذا ذکرنا الله کثیرا کم ایاکم او اشد ذکرنا و قال تعالی
اذکر ربک فی خفیه و خفیه ماء و قال الله تعالی علی الصلوة
سجدوا لله المشرعون و قبل و منهم بامر الله قال الذین اشتهروا بذكر الله
حتى وضع الذکر عنهم افلا یفهم فودعوا الذیابته خفانا بلکن کبی اداب
و شرایط کثرت را در پی می آید بنود اول برکت و ادب و شرایطان قیام یا بنود و برکت
صادق را جز در طیب و داعیه سلوک این راه بریدند نشان آن بود که با ذکر انس کرد
و ازین و حنت تا از هر روی بگرداند و در پناه ذکر کبریا که قول الله ثم ذکرم فی خفیه
یکبارت و جز برکت و ادب خواست بود بلکه اساس برین نهند از جمله معاصی
بر وقت ذکر گفتن اگر توان غسل کند و الا وضوئی تمام کند زیرا که ذکر و است کردن مثالی
است با دشمن و بی سلاح مثالی مکن نکرد که الوضوء سلاح المؤمن و جاء بالک یوسف
مبصت و در باکی جاء چهار شرط است اول باکی از نجاست دوم باکی از منطلت
سیم باکی از حریت یعنی ابریشم و مانند آن چهارم باکی از حریت یعنی کوبه بود در

تشبیهی باشد بخندان کا ذکر نماید بر دل نمجانبه بخم برورده نارسیده درین روز
 برود و ذکر تحقیق است که بصرف یقین حاجت کایت درین سه روز دل میرد
 افتد و ذکر که صاحب ولایت یقین کند شش شجر ولایت اوست و هم بخم ذکر
 یقین صاحب ولایتان گرفته است و درین ولایت و در وقت شش
 برورش داده تا آن خم برشته است و بدو پنج تمام بخم ولایت سرده و نفس
 ذکران سکون اذکر که برید آورده پس در کمال بختی تمام بخم کمال بخم درین
 دل میرد می نازد چون خم ذکر برورده ولایت باشد و درین دل بشا کرده اند
 و اذکیاء طبیعت بواسطه بخت باک کرده و اذکیاء خلاص و آب شش شجر و دیاب سینه
 ایمان حیثی زود برود که لا اله الا الله یثبت الایمان فی التکلیف التامیه المساکر المصلی
 روز بروز در تریب باشد تا عرس اعیان کرده و بهر بیت بخم عریان شود و شرط
 یقین است که میرد بویست شش سه روز روزه دارد و در بر سینه در آن گوشه که
 پوشیده بر وضو باشد و دام ذکر بود اگر چه آهوشد کند ذکر میگوید و با هر اذکر
 کم کند و سخن بگذر و زنت گوید و بوقت افطار طعام بسیار نخورد و بشیرا
 بیشتر بزرگ مغول باشد و بیدار دارد بعد از سه روز بفرمان شش غسل اسلام
 و بیت غسل اسلام آورد جانک در ابتدا هر کس خواستی درین اید اول غسل اسلام
 کردی الله انی ارجو غلبه الصلوة والسلام یقین کلمه باقی اینجا بران سن غلب
 اسلام حیثی کند و در وقت آب فرو کردن بگوید خداوند من من را بگوش من بود
 با بیک کردم تو دل را که با وقت وین اصابع تست بنظر عنایت الکن و چون عمل تمام

شرط
 یقین است که میرد
 سه روز بویست شش

بعد از نماز ختم بخم شش اید و شش اید و روی بید باشد و شش بخت بیدار
 نهد و در حلقه پنج روز اواز بشنود و در آنها بر یکدیگر نهد و دل حاضر کند و شش و شش
 که شرط باشد بگوید و میرد لیس از مجیز با برساند و در شبانه دل شش دارد و
 بیان تمام مراتب شود تا پنج یکبار بگوید لا اله الا الله با و از بلند و قوت تمام چون
 گفت میرد بخان بر افکند شش آغاز کند لا اله الا الله بلند بگوید و بویست شش بیکبار بگوید
 و میرد با بگوید سیم بار شش بگوید میرد باز که بد بس شش دعا و بیکبار بگوید
 میرد آیین کند چون تمام شد بر خیزد و بخلی خانه درود و روی بفرستد شش ذکر آورد
 جاک شوح ان در فصل شرایط خلوة بیاید انشاء الله تعالی و استلزام ذکر دیدل
 میرد بر نشان شجریست که نشان جاک نموده که ضربه شش کلمه طبیعت کثیر
 طبیعت اصلها ثابت و فرعها فی السواء با معانی منسبان کلمه طبیعت لا اله الا الله
 چون ملازمت این برورش این شجر نماید پنجاه اواز دل بجلای جراح برسد از رفت
 سر با نماند ای ح زده نماید که پنج شجر ذکر انجا مرشد چون پنج خیم با شش ذکر
 قابل شجر ذکر شاخ سوسان دل کشیدن بگوید که اهل با نایت و فرعها فی السواء
 درین دل ذکر از نماند و صریح کلمه لا اله الا الله میگوید و وقت که دل ذکر ختم
 گرفت ذکر بیان در وقت باید داشت تامل داد ذکر بید که ذکر هر زمان شوش او بود
 و میر وقت که دل از ذکر فرو ایستد و باز بر ذکر باید داشت تامل بکنی ذاکر و در بخم
 در بیکبار تا شجر ذکر برورش می باید و فصل علو میکند با حضرت جلت بر مد که الیه
 یصلون الیکم الطیب و العطر الصالح بر نوحه تا چون شجر بکمال خود رسد شکوفه شاد

بجسجی بجری بدوایدن کبر و از منشا شایان است بدویدن غایت کاشفات و
علوم آردی پروا اید که توی اککنا ککچین یازنی زبها و کراشدانم ذکر
از من و سید و لایست کفره بودی بجری بدین ثبات نرسیدی **جدا این مردی است**
روایت میکند که در حدیث خواجه علیه الصلوٰه والسلام نشسته بودیم با جمعی صحابه
خواجه علیه الصلوٰه و سلم فرمود که **اِنَّ مَثَلَ الْجَنَّةِ شَجَرٌ مِثْلُهَا مَثَلُ الْمَرْءِ لَا يَحْيَا شَيْئًا**
وَرَبُّهَا فَاجْرُؤُهُ یعنی فرمود که در میان درختان درختی است که مثل آن مثل
مؤمن است که برگ او همیشه سبز باشد و از خمر کینه نماند که برگ او خشک شود و برگ
از صحابه درختی از درختها با وید و داشتند این می گفت فلان درخت است و آن می
فلان درخت است خواجه علیه الصلوٰه والسلام می گفت این نیست و آن نیست
بسی فرمود و حق الخلة آن درخت خراست و بختیست ناسبت مؤمن با درخت
خرا ازان وجه است که درخت خرا را تا از درخت ترکشن ندهد و بلیغ و تأثیر
کنند خرا نیک نیاورد و این شهر و رست که رسال از طایفه خرا و نر فزای یکموند
و در طایفه درخت خرا بگویند تا خرا نیک آید و الاثر بوج خویش ندهد پس
مؤمن را چون خواهند که عمر و کایف حاصل شود بلیغ و تأثیر او بلیغش
صاحب و کایف تولد نبود و چون بلیغ حاصل شد مواوشت و ملازمت ظوشت
و عزت باید نمود بشرف نمان شیخ تا من حیثی حاصل اند جاک شرح آن ناید
انشاء الله تعالی **و از خواجه علیه الصلوٰه والسلام** نقل است که دعوی جامع از
خواجه صحابه را جمع کرد در خانه و منبر خود را در پیش شد و سه بار کلام الله

یا اوز کون و صحابه را فرمود که بخین بگوید ایشان بکنند که دست برداشت و
بگفت اللهم هل بلغت بعد ازان فرمود که خدایتان را که خدای تعالی شما را
یا مزید پس شیخ طریقت بلیغ ذکر ازین بحث گرفته اند و صلی الله علی محمد و آله
و در بیان اخراج مجتهد و شرایط و آداب آن
قال الله تعالی و اذواعدنا رسول ربیعین لیکه و قال
النبی صلی الله علیه و سلم من اخلص لله ربیعین صبا کما ظهروا یتابع
الحکمة من قلبه علی لسانه بلکه ناسلوک راه دین و صریح عالم بشین بر
خلوة و عزت و انقطاع از خلق و جلای انبیا و اولیا و در باب حال داد
خلوة داده اند تا بمقصود رسید اند جاک عابد رضی الله عنهما روایت میکند
خواجه علیه الصلوٰه والسلام که آن خبیب البه الخلة اول خلوة و غزلت بر دل
خواجه بشین گردانیدند **و در روایت** می آید که آن بختیست ای جری است
و استو عین یعنی در کوه جری بخلوة و طاعت مغول کشی پیش روی یکموند و در
و می گماند نیز در روایت آمده است و این ضعیف خلوة خانه خواجه را علیه الصلوٰه
و السلام بر کوه خرا بلکه زیارت کرده است غار بس بران کوه سخت باد و جوی
موسی را علیه السلام استحقاق اسماع کلام بی واسطه کرامت یکموند مجتهد
او بشین فرمود که و اذواعدنا رسول ربیعین لیکه و عدد ازین را خاصیتی است
و در استماع جریها که اعداد دیگر نیست جاک در حدیث آمده است **اِنَّ خَلْقَ اَطْرَافِ کَرَمِ**
نَحْنُ بَطْنِ اُمِّ اَبِی عَیْنٍ یَوْمَ نَطْفِئُ نَارَ مَلْطَفَةٍ ثُمَّ نَمُوتُ عَلَقَةً شِلْ ذَٰلِکَ ثُمَّ نَمُوتُ نَفْسَةً

مثل ذلك الحديث بتمامه وخواج علیها الصلوٰۃ والسلام هر چه در جنت ما به کشت از دل
 بر زبان با خصاص اخلاص اربعین فرمود است و حوائث کمال تحسین طینت نام علم
 السلام هم باین صبا جا کرد و این نوع بسیار است و بیشتر این صبا را سواد
 و ادب بسی است اما آنچه مهم تر است هفت شرط است که اگر یک شرط این شرایط
 بخل اند مشهور کلی بجهت دشتوار میزند **اول** نهادن طهارت و نشستن است و روی
 آورده و دستها بر روی دامن نهاده غسل کرده و دستها را بر سر و خلو خانه را با خود بخورد
 و از آنجا جز بوضو و حاجت ندارد خود برون نیاید و خانه باید که پاکیزه و کوکب و پرده برود
 فرو کرده تا بجهت روشنی و او از دنیا باشد تا جواس از کافرو باشد از دین و ستور و کشتن
 تا روح جز مشغول حواس و محاسن نباشد با عالم غیب بر داند و نیز چنان است که
 روح را از دیدن چهار جواس بخیال نه در آید چون حواس از کافرو داند بصر متذکر
 نمی خواهد بگویند و آن نوع حجاب نیز نشیند و روح را با غیب بر آید و بر او نشانی
 او از خلق متنی شود که و **بیشتر** آید بقیه **دوم** پیوسته بر وضو بودن تا مشیت
 باشد و شیطان طفر نماید که الوضوء سلاح المؤمن **سیم** مداومت نوزن بر کلمه
 لا اله الا الله است چنانکه فرموده آیت کون الله قیاما و تعودا و علی جنود
 و تنیکون فی خلق التراب و الارض اشارت بروایم ذکر است **چهارم** مداومت
 بر نیت خاطر است باینکه هر ظاهر که اید از نیت و بد جمله بلا الهی بکنند بر آن نیت که بود
 هیچ چیز نمیخواهم الا خدا و اشارت و ان بنده ما فی انفسکم او تحفوه بخیال بکم
 به الله نیتی خواهد است که بجهت هر ظاهر که در آید نشانی از آن بر هیچند دل بر آید

بکریا و این جمله مشاغل صغره و یا باند از قبول نقوش غیب تا اینکه در لوا از جمله
 نقوش غیب تا اینکه از جمله نقوش نهادن در حالی و هائی نکرد و بر برای نقوش غیبی
 و قابل علم لدنی و قابل انوار شامرات و مکاشفات روحانی بیاید **پنجم** دوام
 باینکه بروایم روزه دارد که روزه را در قطع تعلقات بشری و خود دهنات حیوانی
 و بهی و کاهیتی عظیم است که الصوم لی وانا اجرک به **ششم** دوام
 شکست اما که با هیچکس سخن گوید که با هیچ کس که نتایج خود بر روی او عرضه دارد و بر
 هر دشت باقی من صفت بخا بر خواند و خبر بزرگواران بجهت **هفتم** مراقبت
 بهی را بقیه دل شیخ کردن باید که پیوسته و از دل شیخ میدارد از دل شیخ مودتی بلند
 که نقوش غیبی و نیم الطاف نجات ربانی باشد از دیدن دل شیخ بزرگ بر سر
 که من الذی الی قلبی و منزهة زیرا که بر اول بجهت بسیار دارد و توجه بجهت
 عزت بشره تواند کرد که او حوی گویند عالم شهادت با غیب حرف استانی بر آید
 و هر دشت شیخ از عالم شهادت چون بودند از آن محکم شود توجه او بدست شیخ است
 دشت دلد و دل شیخ متوجه چهره است و بر روزه عالم غیب رطبه از غیب دل شیخ
 فیضان فضل ربانی میرسد و از دل شیخ و فراخ جو ملکی او بجهت توجه دل برید بر
 شیخ مدد غیبی بر دل میرسد تا دل بر آید و لب جواسم از غیب در کوفتن
 حوی کند و بر ورش باید که بشیخ بیان هر حد که قابل فیض فضل به واسطه شود
 و سقنهم بقیه شرابا بطور ابداء اگر چه عیش باشد و لیکن بهی و لایب
 شیخ برودند که و میستون فیها کاشاکان مکرانها نخبه بس در جام جود مظهر

عالمه المضلوة واللام سانی حق شراب طهر شود بی واسطه در حد که
سقیم تر بجم **حاج کتاب** زبان می خورد که روح بیام اوست
زبان است شدم که قتل نماید اوست دودی بر لب استی درین زد
زبان شیخ که افاب برده اوست بهوشه عشت شیخ را ددها دلیل بود و خوش
شناسد و چون افی با خوشی بدیداید یا جوی حایل در نظر آید و حال بنام او لا
شیخ و دانه از دهن اندل شیخ در دله با دمی نظر و لایست شیخ در مراد
اگر سبطانی است و اگر نشانی میگذر **ششم** ترک اعراض است بر جوی خالی دم
بر شیخ ترک اعراض خالی جهانک بهرج از غیب بود و سرش از بیض و بیض و بیض
و داح و صحت و شمع و کتابش و فرو بشکی را می باشد و شلم کند و روی او
نکند و ثابت باشد **هفتم** دودله خوشی است و صلی می بری
با بیکه خاک میوفت مگر بری با وصل نشا اگر نشی باید با که نشسته مگر بر جوی
و بر شیخ بهر چه از قول و فعل و حال و صفت و پیدا اعراض نکند و شلم تقریات
خارج و اجزا او باشد و در معالفت و احوال شیخ بنظر انداخت مگر در نظر عمل گوین
نظر نکند که سطر بر گوین شلم و لایت بود ل جهانک در صورت بیض و بیض
اوه است اگر بیض مددی از نظر شیخ و شلم او بیرون آید و در از و سطر کند
و حال نامیت بری که در بیضه تجیه بود با طر کرده و بیضه باشد و در شیخ و بیض
که در نظر بری فایده شد اگر جمله مرغانی جان می شوند که آن بیض بعد از شیخ
اورد از بیضا است اگر بری مرد و در لایت شیخ شود بکسی از شیخ او را بکلی

را باند و سر و دود جمله و لایات مشایخ گردد مگر بری که از خدمت بخوری باز
ماندی امکه تدو لایت بدید و متعذر بود او را بجز شیخ رسیدن
و از او است خدمت گرفتن اما بواسطه وفات شیخ یا شوی دور که نتواند برید
رسید چون برین غریب بجز شیخ دیگر رسد بخود بود و صرف آن شیخ ممکن
که او را بنام مرخی برساند زیرا که بیضه وجود مرید است و مرخی فاسد نکرده
دیگر او آب خلوه یکی تلبط طعام است چنان که ضعیف و بی قوه شود آن
شماره باور که عورت مواظبت بر ذکر سخت و رام گفتن با غای باشد شلد بشود
صد دهم یا صد و پنجاه دهم یا دویست دهم طعام خورد بر کس بهر وقت شراج
و استهای افسرید و میکا مد فی البطل باید که در شب سبک باشد خواب غلبه
نکند و از ذکر باز نماید از مکت طعام یا او کثرت و آن مقدار که طعام که خورد با
ذکر و صف و دل خورد و لزمه کوچک بردارد و بیشتر نخورد و خوردنجا بداید
که میگوید در دل نبود ذکر طلت سهو است طعام مذفع شود و چون نیم سیر شد
دست بردار تا اسراف نبود و در طعام تکلف نکند تا لذت باشد و از گوشت
بسیار اجزا کند و یکی ترک نکند در شمع اگر یکبار یا دو بار خورد و بر یا پنجاه
دوم روا باشد دیگر در وقت خواب کوشد تا بتواند با شیخ بهر برین نهید
مگر در غلبات خواب بی خود بیفتند یا خوابش بیرون چون با خوشی از خود
خود ضواده کند و بند کمر مشغول گردد و اگر نیک اندازد و نتواند نشت یک
ساعت بهر برین نهید یا سر بران نهید و خوابش برود یا ملالت از طعام و کلا

از خواب برود هم در خواب و در وقت که او ملالت ذکر بیان باز ماند یک ساعت
در آنجا که مغول کند و مراقب دل شود و منتظر آمد تا جاده در نظر او آید و ازین
خیال خوف و اذها بماند که پسنداید بنزد سر رسید و در بیوت دارد و در حال
بنیاد با دلایب شمع در و نام شمع بر زبان براند و از سرش و در و طبلد با حق تعالی
لطیف خویش منافع گوید و در وقت که بوضو یا یا از جماعت یا از جود بیدار آید
باید که چشم در پیش دارد و بخواست نگردد و دل را و زبان را مغول ذکر دارد و تا
شعونی نشود و قلی الله علی محمد و آله و صحبه اجمعین الطایرین
فصل شانزدهم در بیان بعضی و فروع غیبی و فرق میان خواب و رؤیا
قال الله تعالی انی رأیت احد عشر کوكبا و الشمس و القمر
تأثیم فی السما حین قال البیضا الله علیه و سلم الرؤیا الصالحة
جزء من نبیة و آتیه من جزو انی النبوة و یک من سالک درجه هدایت و ریاضت
منش و تصدیق در شروع کند او را بر ملک و ملکوت عبود و سلوک بپیراید و در مقام
مناسب حال او و قایم کشف اخذ کلام بود که در صورت خوابی صالح باشد و کلام بود
واقعه غیبی بود و فرق میان خواب و واقعه بود که این طایفه از دو وجه است
یکی از صورت دوم از نوعی انداز صورت چنانکه افغان باشد که از حجاب خیال
برون انداخته باشد و غیبی سیر شده که روح در تمام مجرای ارضیات بری و مرکب
آن شود آن واقعه روحانی بود مطلق و کلام بود که نظر روح مؤید شود بر واقعیت
و بانی بود که المؤمنین یسئلون الله و خواب ————— از آنکه که حواس بختی از کلام

پیشاده بود و خیال بر کار آمد و در غلبات خواب جبرک در نظر آید و آن
بر دو نوع بود یکی أضغاث و اطلام است و آن خوابی بود که شش بواسطه
است خیال ادراک کند از وسوسه شیطان و بواسطه نفسانی که القاء منش و
شیطان باشد و خیال از افشش منی مناسب بکند و در نظر نفس اود و انرا
نبیوی باشد خوابها اشتغال و برایشان بود از آن است و واجب بود
و اکس حکایت بنابر کرد و دوم خواب یک است که رویا صالح گویند او را و حوائج
علیه الصلوة و السلام فرمود که یک جزو است از جمله شش جزو از نبوت
بعضی انچه از تفسیر کرده اند که در وقت حضرت رسالت بنام پست و سه
بود از جمله ابتدای شش و هجی بخواب می آمد پس خواب صالح بدین خواب یک جزو
باشد از جمله شش جزو از نبوت و سایر انبیا علم السلام بوده اند که هجی ایست
جمله در خواب بوده است و بعضی بوده اند که هجی ایمان و فنی در خواب بوده و فنی
در بیداری چنانکه ابراهیم علیه السلام گفت انی اراک فی المنام انی اذ بحکمت فانظر
ما ذا اراک و دلیل بر آنکه هجی بود آنست که فرزند او اسمعیل علیه السلام گفت یا رب کن
انجر ترافو و اند و حوائج علیه الصلوة و السلام منعم بود که تؤم الاشیاء و هجی
و خواب صالح هم بر سه نوع است یکی آنکه سر چند مرتبه بلند بنا و بل و تغییر حاجت
نیستند بخوان بچینه ظاهر شود چنانکه خواب ابراهیم علیه السلام بود صریح بود انی اراک
فی المنام انی اذ بحکمت و دوم آنکه بعضی بنا و بل بچینه بود و بعضی چنان باز خوان
چنانکه خواب بر سه نوع علیه السلام بود انی رأیت احد عشر کوكبا و الشمس و القمر

از زوایا و نقصان و سیر و قنده و خمر و شوق و پند و بان و
در سیدگی اطلاع آفت و از نازل و مقامات و در کات و علنی و جنل و
حق و باطل این با خبر باشد زیرا که این هر یک را خیال نشی نبوی صاحب بکند تا سالک در معرفت
افتد بر جمل و قیام و حیوانی و شیطانی و سببی و ملکی و دلی و روحی و روحانی
تا اگر صفات ذنب و شافی بر وی غالب بود از حرص و خند و هوس و غیره و خیال هر یک
لا در صورت حیوانی که آن صفت بر وی غالب بود نشی نبوی کند چنانکه صفت حرص را
در صورت مزین و نور نباید و دیگر حیوانات حریص و اگر صفت شتر غالب بود در
صورت خرگ و خرس نباید و اگر صورت بخل غالب بود در صورت سگ و بز نباید
و اگر صفت خد و عبادت غالب بود در صورت مار نباید و اگر صفت کبر غالب بود
در صورت بیک نباید و اگر صفت غلبه غالب بود در صورت نور نباید و اگر صفت
مهرت غالب بود در صورت دلا و کوشش نباید و اگر صفت بیخ غالب بود در صورت گوسفند
نماید و اگر صفت سببی غالب بود از فروغ و باغ و نظر باید و اگر صورت شیطنه غالب
در صورت شیما چش و مروه نباید و اگر صفت غرور و کبر و جله غالب بود در صورت
و دبا و خرگوش و در نظر باید و اگر با آنها بر خود مستولی و اند بپند که این صفات غالب
و اگر با آنها استخیر بپندد اند که این صفات چهر می کند و اگر با آنها پند که می کند و ضم می کند
داند که این صفات می کند و خلاص می باید و اگر پند که با آنها در سازع است داند
که در معانی و مکاید است خاقل نشود و این باشد و اگر باها روان پند صافی دنیا را
غیر با و حرمها و سیر و خوش و دروها و پشمانها و قهر و اینها و صافی و ماه و شهاب و

و آسمان صافی این جمله صفت صفا دلی است و اگر انوار بی نهایت پند و عالمها
ناستماعی و طیران و سحاب و عالم بی زکی و بی جزی و بی زین و آسمان و زمین بر هوا
و کشف صافی و علوم لدنی و ادراک بی الاث این جمله صفات دو چایست و اگر
مطالع ملکوت و سائمه ملک و حیوان و عرض بهشت و فروغ و افلاک و اینهم
و تنویش و ملکوت و آسمان و عرض و کوس و در سلوک صفات ملکوت و حصول و صفات
پسند و اگر در صفات انوار غیب الخیر افتد و مکاشفات صفات الوهیت
و انما و وجهها و اشارات و تجلیها صفات ربوبیت در مقام خلق است
با خانی و جهانی از فروغ شده نوده اند باقی هم برین فاس بکند دوم نایل آید و قیام
دلی و روحی و ملکی و نیکای نبوی بود پس را از ان شری و قوی و ذوقی و شوقی
پیدا کند چنان دوق و شرب انس ازطن و الوفا طبع و مستندات شهادت
و مستندات جمالی باطل کند و با معنیات و عالم روحانی و لایف صافی و اسرار
و خاتین انس پیدا آید و بکلی بنوع عالم طلب شود و منزه عالم غیب که در قد علم
که انیس شریکم و محبتت اطفال طریک در باب حشر و قیام و قیام
برورد و غدا و جان طالب از صورت و معنی و قیام نماید بود چنانکه شخصی در خط
خواجہ امام یوسف حمدانی در امر علیه بار بکنت بتجرب که در صورت شیخ احمد غسانی
در حد علیه بود بر شتر حاشاه با اصحاب طعام می خورد و میان از خود غایب شد
یک ساعتی بود جز با خود آمد کنت این ساعت بخبر را علیه الصلوة و السلام دیدم که می آمد و نزد
من شاد و خراج امام یوسف فرمود که نیک خدایت تزیینها اطفال الطریقه گشتان ما شهادت

باشد که اطفال طریقت را بدان برودند مستقیم ناپدید آنکه از بعضی سادات این راه
جز بفرست و قیام غیبی عبور نماند کرد و در کتب اعظم در حاجت پیغمبر و شیخ از بهر این
است که سالک سیر در وجود خود غرض میکند و سلوک او در صفات نفس و دل و روح بود
ممکن است که بنوری حاجت بینند و لیکن چون بر سر قدر و جانیت رسید بخودی خود
ایران تمام نتواند گذشت اینها که بفرست از سالک بر چند دینی دیگر برآید و او را
بعد از این راه بریستی است و نیستی بفرست غیبی تواند بود پس وقایع که از فیض ولایت شیخ
آید با از حضرت بنویسند یا از تجلیه ملام صفات خداوندی فاجحش بود و تا آخر حقیقتی حاصل
نشود بقاء جایی که مطلوب و مشهود از سلوک نیست نرسد و آنکه اعلم بعد از این طریقت که
از وقایع که گشت و شکارها و جنگی و مملکت و ملکی و ملک در فصل آن بجای خوشی گویند ان شاء الله
و مستحق الله حمد و ثناء و تعجب و تعجب
فصل نهم در بیان مشایخ است
انوار و مرآت ان قال الله تعالی ما کذب القوامی ما رأی انما رآه
علی یومئذ و لنذکره اخری و قال **السبحی صلی الله علیه و سلم** الاحسان
ان یحبک الله کأنک تراه بدانکه اینها دل جزو بدیع از مفضل الله الله
صفیات یابد و در نکات و طریقت و ظلال صفات بشری است از وجودی که آن لیکن حق
صفت الله و صفاته الخلد و ذکر الله و برای انوار غیبی که در سالک هر صفت اول
و تهراب انوار مشایخ ان انوار شود در بیان حال ان انوار پست سال انوار و اوسع
بروق و ولایع بسیار و بعد از ان بر روی انوار و کوه شوق پیوسته
یا ایها البشری الذی تمنع من انی انما فی لی سمع و جند که صفاته را به می شود

انوار را به می شود و بهشت تری شود بعد از ان بر روی بر شال جلیع وضع و شعله و
انوارها از رخشات که مشاهده شود و آنکه انوار علوی بسیار بسیار در صورت
کواکب حزن و بزرگ و آنکه بر شال غیر مشاهده افند و بعد از ان بر شکل نفس برآید
پس انوار مجرد از جمال و جلال شیخ این جمله در انوار دارد اما نه نوره اید انوار
نمای بر آنکه منشا انوار شیوع است چون روحانیت سالک و ولایت شیخ و بیرون
خارج عبدالم و ارواح انبیا و ارواح اولیا و شیخ و حضرت عزت و ذکر الله و
او که مختلف و قرآن و اسلام و ایمان و انوار عبادات و طاعات که هر یک را نوری
دیگر است و از این مشایخ و دیگر یکی چیزی در سلسله و هر یک را نوری دیگر و نوری دیگر است
و چون انوار یکدیگر از حجب بر روی انوار برآید انوار بر شال انوار بر چند و در
نکته و بی حوری و بی تعلی و بی سکنی و بی حیا و بی کیفیت مشاهده افند و نور
مطلق است که از این همه پاک و منزله باشد و هر شکل و لون که خیال ادران کند جمله از
الانبیاء حجب صفات بر می است هر که با روحانیت صرف افند این صفات صح نماید و تلو و
بیزند و بی شکل برآید و شیخ ان که هر یک از انوار مختلف از کلام منشا مشاهده می شود و در
خضر بتبصیل نعدی دارد اما بر سلسله احوال بر آنکه هر چه در صورت بر روی و ولایع آید
پست از انوار و کوه و صوفی و از انوار بود که از غلبات انوار و روح حجب صفات
بهری منقوش بر شال ابر و بر روی انوار و روحانیت در صورت بر مشاهده افند و نوری برآید
ادان شیخ ابو سعید رحمه الله و صوفی اخذ بود در خلق خانه و نوری برآید و بر روی اید که گشت
خدا بر ایدیم شیخ احوال داشت گشت ای که را نام بر ان نور و نوری نبود توان که بخود و

انحصرت از کجی و اما آنچه در صورت جریح و شمع و اما تد این پند نور باشد
تجسس با این دلاست بخ یا از حضرت نبوت که وسع جانی را با از استعداد علوم
یا از نور قرآن یا از نور ایمان و آن جریح و شمع دل بود که بر آن منوار نور منور شد است
این عالمها که گنبدیم و اگر در صورت قندیل و شکافه پند بین معنی باشد که حق تعالی
و بر آن مثل زده است مثل نور و کسوف و نهما صیباخ و اما آنچه در صورت علوی
پند چون کواکب و اتماد و ششوس از انوار روحانیست بود که بر آسمان دل بر نور صفا
ان ظاهر کرده چون این پند دل بر نور کوی صافی شود نور روح بر نور کوی برپاید کاه بود که
کوکب بر آسمان پند آسمان جرم دل بود و کوکب نور روح بر نور صفا دل اگر خود و برپا
بزرگ یا کوچک یا بسیار و چون کوکب بی آسمان پند عکس نور دل بود یا نور عقل یا نور ایمان
که بر صفای هوای پند ظاهر شود و کاه بود که نفس جانی صفا یابد که آسمان و در نظر آید
و در برابر آنجا چون ماه پند اگر ماه تمام بود دل تمام صافی شده است و اگر نقصان دارد
بر نور نقصان که در رشت باقی است و چون این پند در صفا کمال گیرد و برپای نور روح شود
بر مثال خورشید شاید آفتاب ماه دل بود که از عکس نور روح منور شده است و چرخ
روح باشد که شاید آفتاب است و منور از ریس حجاب طالع است یا خیال اثر بصورت
حرکتی نشانی صافی شده است و الا نور روح بی شکل و لون و صورت است
و کاه بود که خورشید و ماه و کواکب در عرض و دریا و چاه آب و جوی آب و ایند و ایند
شاید آفتابان جلد انوار و حجاب است و در آن محال مختلف دل باشد که خیال از آفتاب
برپا کرده است و کاه بود که بر نور انوار صفات حق عز و علا بر مذهب من نور است یا نور

تشریف الیه در آغا استقبال کند و از سر حجب روحانی و در بی عکس بر آینه
و انوار بدست صفای آن جهان که بر لایع الیه السلام در آینه بود که ملکات حق و کیم
اللیس و کیم قال هذا فی چون آینه دل بر نور کوی صفا یافته بود از نور
بر نور کوی صفا افتاد و چون دلا و نرنگار طبع مام خلاصیت در صورت خورشید
افتاد ملکات آری الغت بر آنجا قال هذا فی و چون آینه بکمال صافی شده است
خرید سانس افتاد که ملکات آری الشربان فقه قال هذا فی هذا الکبر و بحقیقت
انچه شاهد نظر جانی خلیل شد علی السلام عکس بر نور انوار صفات روحانیست بود که در آینه
دل شاهدی افتاد و میسر از سر حجب روحانی و در بی عکس بر آینه بود که لاجرم نور
بی نوریت و او می کند که آینه الی الیس بیان آنک سر حجب بود که در صورت
مختلف می خورد و آن حضرت شریه است از سر حجب و بیان آنکه در مقام تلویح بود که افول
بر نوریت و او شریه است از افول و بیان آنکه بر نور انوار صفات حق بود که شاید می افتاد
ما کرب انوار مادای دل چون دل بود دروغ ببیند حکم هادی هم از آن برتر خیزد
شاید دولت آنجا از انوار حق است که شاید دل شود همان نور معرفت دل کرده و تقوی بخود
هم بخود کند و وقتی در جانی برپا بد حضرتی که بر آن ذوق براند که دل می پند از حضرت
از اینها این معنی نویسته که در عبادت و شواکب و این ذوق نیز متفاوت اند
اگر متوقف حق از در مع در آید جهان بود که کسی را علیه السلام بود که آینه آنا الله و با شرف آید
حجب برپا بر اسطه بود که من الشجره ان با موسی آینه آنا الله و چون حجب بر خیزد و بی
شود که و کلام الله معنی شکلی و اگر معنی شایسته در نظر در آید و حجب بی بود بر اسطه

چنانکه خلیل الله علیه السلام گفت اَرَأَيْتَ لَآئِىَ الشَّمْسِ لَإِنْ خَسَفَتْ مَا لَ هُنَا زَيْتٌ تَابَحْتِمْ دَفْعَتِمْ دَرَجَاتِمْ
بِأَنَّهُمْ يَنْبَغِي أَنْ تَقُولَ مَا قَبْلَ تَجَانُّبِهَا نَبَا تَكُونُ هُنَا زَيْتٌ وَجَوْنُ حَبِّ بَكَلِي خِيَرَةُ
بِي وَاسْطَةُ أَبِى خَالِكَ خَرَجَ رَاجِعًا عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ بَدُنًا كَرِيمًا لَمْ يَأْتِ أَقْبَادُ
عَلَى بَرِيٍّ وَخَرَجَ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ دَرَجَاتِمْ مَعَهُ أَسْرَارُ بَحْرٍ لَيْسَ زَيْتٌ يَكُونُ
كَالْأَحْيَانِ أَنْ تَحْتَضِرَ كَأَنَّكَ تَرَاهُ وَكَرَّ كَسِي سَوَالُ كُنْزِ إِبْرَاهِيمَ عَلَيْهِ السَّلَامُ أَنْ خَرَسَ
وَيَا وَهْمًا وَهْمًا كَمَا شَاهَدَ أَتَادَ دَرَعَالِمْ طَاهِرٌ بِأَدْرَعَالِمْ بَاطِنٌ جَوَابُ كَرِيمٍ كَمَا
تَأَدُّثُ تَكُنْ جَوْنُ أَيْتِمْ دَلَّ صَانِي بِيُودِ كَاهُ بُوَدُ كَإِنْ شَاهَدَاتُ دَرِغِبَ بِنْدَ أَرَعَالِمْ دَلَّ بِأَسْطِ
خِيَالِ دَكَا بُوَدُ كَ دَرْمَهَارِثُ بِنْدَ أَرَعَالِمْ طَاهِرٌ بِأَسْطِ جِسْرِ دَجْجَرِي كَمَا سَبَسِي دَارُ وَكَلَّ
طَاهِرٌ أَوَّلَ حَقِّ تَوَانَدُ بُوَدُ جَوْنُ خَرَسَ دَمَاءُ وَهْمًا كَمَا بَدِي رَايَ عَكْسِ بَرِّكَ أَوَّلَ حَقِّ تَوَانَدُ كَمَا تَوَدَّ
اِسْتِرَافِ دَرِغِبَ كَمَا بَحْتِمْ بَشْنَدُ أَفَدَلَتْ وَنَايَنْدُ حَقِّ حَقِّ عَزَّتْ جَوْنُ دَفْعَتِمْ هَذَا بِي
أَزْمَرُفِ حَقِّ بَشْنَدُ غَيْبِ وَشَهَادَاتُ دَرَعَالِمْ وَطَاهِرٌ بَايَنْدُ بُوَدُ كَاهُ بُوَدُ كَمَا دَلَّ بِكَالِ بَدِ
وَجَبَّ شَتَاوَنُ شُوَدُ وَلَوْلَا تَسْتَفْهِمُ الْإِنشَاءُ فِي الْآفَاتِ وَفِي الْإِنشَاءِ بِي بَدِي بَدِي
خَوْدُ كَرِيْمٌ مَدْحُ بِنْدُ وَكَرْدُ جَوْدَاتُ تَكُودُ دَرِغِبَ كَرْدُ دَرَانِ حَقِّ رَايَنْدُ جَانِ كَرْدُ
كَرْنَتْ مَا تَقَرَّرَتْ فِي شَيْءٍ إِلَّا وَرَايَتْكَ فِيهِ وَجَوْنُ حَبِّ بَرَجَرِ دَبَكَلِي وَشَامُ مَهْرُ بِي وَ
مَيْسَرُ شُوَدُ كُوْدُ مَا تَقَرَّرَتْ فِي شَيْءٍ إِلَّا وَرَايَتْكَ اللَّهُ فَبَكَّةُ وَكَرْدُ بَرَجَرِ بَايَانِ مَهْرُ
مَسْتَقِيمٌ شُوَدُ وَجَوْنُ شَانِي شِلَاشِي كَرْدُ وَوَجُودُ شَاهِدُ مَانْدُ بَسْ جَانِ بُوَدُ كَرْدُ
مَرَسَّ اللَّهُ دُوحَهُ مِي كَرْنَتْ نَبَا فِي التَّوَجُّدِ سَوِيَّ أَيْتِمْ دَرِغِبَ شَامُ مَهْرُ دَرِغِبَ شَاهِدُ لَيْتِ
أَيْتَانِ مَهْرُ نَقَرِ شَاهِدُ رَايَدْ جَانِ مَهْرُ بَدِي **بَدِي** عَرِيتِ كَرْدُ دَرِغِبَ تَوَانَدُ بَدِي سَبَرِمْ

چنانکه توفیق بدو یگانگی میسر **بَدِي** زان روی کون آینه روی توام از دیده تو روی تو می مگر م
اما اوان انوار دوم تمام انوار که شاهد می باشد یکی دیگر دارد بحسب تمام جاک
در تمام لوازمی نفس نوری اندک تولد کند آنکه سبب ان این طایفه جانی اندک بوسطن اند
از این جای بود و چون طاعت نفس مکر شود و نور روح زیاده که در نوری سرخ شایسته
و چون نور روح عکس شود نوری ندر بدیداید و چون طاعت نفس نماند نور سنجید بدیداید
و چون نور روح با صافی دل امتزاج شود نوری سبز بدیداید و چون دل نام صافی شود
نوری چون نور خورشید با شعاع بدیداید و چون آینه دل با کمال صفا شود نوری چون
خورشید که در آینه صافی ظاهر شود بدیداید که نظم از نور شعاع او بر و نظم نماید البته
بَدِي مظهر نور تو بر نور طغیانی **بَدِي** ترا جاک که بر می دارد در غی **بَدِي**
بَدِي ندر حکونه خبر شد مرا که از لطفت **بَدِي** طرازی بر هنر تو خبر نمی یابد
و چون نور حق عکس بر روح اولاد شاهر با دوق شهر واسیحه شود و چون نور
روح حق بی حجب نوری ویدی شهر داید بی لگی و بی کیفیتی و بی حدی و بی مشلی
و بی ضدی اسکارا کند و یکس و ممکن این لوازم او شود اینجا نه طلوع مانه نه غروب
نه بین مانه نه پارسا نه فوق نه تحت نه مکان نه زمان نه قرب نه بُعد نه شب نه روز لیکن
عین الله صانع و آساکه اینجا نه عمر نیست نه مرگ نه دنیا نه آخرت **بَدِي**
نور بید و و از بدی استگفت **بَدِي** شَرِّ طَلَعَتْ وَتَمَّ رَاهَا أَسْتَنْ
وَالْقَوْمُ دَفَعُوا يَطْلُوتُ ذَاتِ جَرْنِ **بَدِي** كَمْ قُلْتُ وَكَمْ أَمَرْتُ لَكِنْ سَقَى
ابن الله انوار صفات جلال که از عالم لطف خداوندیت در تمام شهر دارین نوع شهر

فما اشكوا كذا كذا فغره انه اشيا انوار صفا جلاله که از عالم نور و نور است قمار
 النوا و نوا فناء فناء انشا انشا کذا و بیان او عاجز و قاصر است اول نور
 بحری پیدا شد که حاجت لا یستی ولا تدرا سکا را کذا که بحیثیت خود درخشان بود
 و انوار صفا جلال شرف و انوار صفا جلال بحریت نور شرق و غل
 و غل و غل انوار صفا جلال که گاه بود که نور صفا جلال ظلماتی صرف بود و غل و غل
 غل که نور ظلماتی که غل انوار صفا جلال شفا که اگر غل نورانی کرد ان اشارت که
 نوا جلاله الصلوة والسلام بیغیرا بود که درخشان و اجزای سال می شد تا بسین کش و
 جدر از سال بیکر می شد تا بسین کش و جدر از سال بیکر می شد تا بسین کش و
 سیاه است از نور صفا جلال و انوار صفا جلال که درخشان و اجزای سال می شد تا بسین کش و
 و جدر از سال بیکر می شد تا بسین کش و جدر از سال بیکر می شد تا بسین کش و
 و نوا جلاله الصلوة والسلام بیغیرا بود که درخشان و اجزای سال می شد تا بسین کش و
 اثبات نمودند بلطف خلقت کثرت کثرت السواک والارض و جعل الظلمات والنور
 خلقت را بیکر نهاد و جعلیت را بیکر در ضمن این اشارت معانی بسیار است و از خود
 باشد اشیا صفا جلال جلال و نوا جلاله الصلوة والسلام بیغیرا بود که درخشان و اجزای سال می شد تا بسین کش و
 عظمت و نوریت اشک را کذا نور صفا جلال و نوا جلاله الصلوة والسلام بیغیرا بود که درخشان و اجزای سال می شد تا بسین کش و
 ظلم اعظم و درخشان و نور صفا جلال و نوا جلاله الصلوة والسلام بیغیرا بود که درخشان و اجزای سال می شد تا بسین کش و
بسم الله الرحمن الرحیم و زعلت و عار بر کز شیم آسان
 ان نور سید زلا نعل برتر دانست و زعلت و عار بر کز شیم آسان

خواجه علیه الصلوة والسلام در استعداده و ادنا الاشياء کما یستی ظن انوار صفا
 لطیف و نوا جلاله الصلوة والسلام بیغیرا بود که درخشان و اجزای سال می شد تا بسین کش و
 لطفا و نوا جلاله الصلوة والسلام بیغیرا بود که درخشان و اجزای سال می شد تا بسین کش و
 خرد بود و نوا جلاله الصلوة والسلام بیغیرا بود که درخشان و اجزای سال می شد تا بسین کش و
 قال لا یجوز الاطراف والجلال و انوار صفا جلال و نوا جلاله الصلوة والسلام بیغیرا بود که درخشان و اجزای سال می شد تا بسین کش و
 و کسوت روح صفا جلال و نوا جلاله الصلوة والسلام بیغیرا بود که درخشان و اجزای سال می شد تا بسین کش و
 یا ساء نور او است و نوا جلاله الصلوة والسلام بیغیرا بود که درخشان و اجزای سال می شد تا بسین کش و
بسم الله الرحمن الرحیم و زعلت و عار بر کز شیم آسان
 قال لا یجوز الاطراف والجلال و انوار صفا جلال و نوا جلاله الصلوة والسلام بیغیرا بود که درخشان و اجزای سال می شد تا بسین کش و
 و نوا جلاله الصلوة والسلام بیغیرا بود که درخشان و اجزای سال می شد تا بسین کش و
 لا یجوز الاطراف والجلال و انوار صفا جلال و نوا جلاله الصلوة والسلام بیغیرا بود که درخشان و اجزای سال می شد تا بسین کش و
 از حجاب بودن انوار صفا جلال و نوا جلاله الصلوة والسلام بیغیرا بود که درخشان و اجزای سال می شد تا بسین کش و
 ادراک نکرده باشد جهانک نور و کشفنا غل غل و نوا جلاله الصلوة والسلام بیغیرا بود که درخشان و اجزای سال می شد تا بسین کش و
 حجاب از نظر نور برداشتم تا کشف غل غل و نوا جلاله الصلوة والسلام بیغیرا بود که درخشان و اجزای سال می شد تا بسین کش و
 از صافی است که دیده بند و انوار صفا جلال و نوا جلاله الصلوة والسلام بیغیرا بود که درخشان و اجزای سال می شد تا بسین کش و
 بلکه خوام مختلف دنیا و آخرت که برایش بجهت از عالم گویند و برایش بنهاد انوار و نورانی
 سبب و شدت نور آنجا سبب ترست و نوا جلاله الصلوة والسلام بیغیرا بود که درخشان و اجزای سال می شد تا بسین کش و
 که ان نور صفا جلال و نوا جلاله الصلوة والسلام بیغیرا بود که درخشان و اجزای سال می شد تا بسین کش و

درین

حقیقت شرف

در صفا جلال

ان
برادر کاتب کربان
ده و حین است

و بحسب هر عالم انسان را دیده است که آن عالم بران دیده مطابق کند و تواند که در عالم
گشت آن عالم و این شاد و غم عالم در دو عالم سدرج که عبادش از آن نور و غلبه است
بغیر ملک و ملکوت و نیز غیب و شهادت گویند جهانی و روحانی خوانند و با و آخر
هم گویند جللی است عبادت مختلف می شود و انسان عبادت از مجموعه این دو عالم است
که مورت لا برای جمع بین اینها کرده است و متحد نماید و اما که عبادت در عالم کند
در دو کات دو عالم انسان سدرج که اینها چون حواس پنجگانه که بجای است انسان خلق
دارد و جللی عوالم جریانیات بران پنج حسی ادراک کند و چون مدکات باطنی پنجگانه که
برو عانیات انسان خلق داد و جللی عوالم رو عانیات بران ادراک کند و از عقل و دل
و سر و روح و خلق خوانند اما در اطلاق اصل سلوک مکاشفات اطلاق بر صافی کنند
که مدکات پنجگانه باطنی ادراک کند نه بران پنج حواس پنجگانه ظاهری ادراک کند با فانی هرگز
طبع حواس است پس چون سالک صادر بخیزد از ادراک ادراستل الماسیلتین طبعی است
با علی علین سیرت در حد و بدم حدی ماده طریقت بران چون مجامد و دیانت در بناء
بر خود ثابت سیرت کرد از هر جاب که کند که از آن منشا در جاب و دیانت باشد
ان شام کشاده شود و احوال ان تمام منظور نظر او گردد اول دیده عقل او کشاده
و بشود روح جاب و ضار عقل صافی معقول یعنی خود را کرد و با سراد معقولات مکاشف
می شود و این را کشف نظری گویند برین عمادی زیاده باشد تا آنچه در نظر او در عدم نیاید
اعتقاد را نشاید نه بر چه بینی بر بخش ندای دل بشهر چکا فلاسه درین تمام
با نند و بحث بر صفیه عقل و ادراک معقولات حرف گردانند و از او عقل و صفیه

اصطلاح

ساختند و از خواب دیگر مرکبات محروم ماندند و با کاییدین آمدند و در تبه منالاست
که گشتند و خلق را که راه کردند قدم مشکوای من قیل و قائل کثیرا و چون
از کشف معقولات عبور یافتند مکاشفات در پی بیدار و از کشف شهودی گویند
انوار مختلف کشف اند جاک شرح ان بعضی در فصل شایعات مرده اند بعد از ان
مکاشفات سیرت بیدار و از کشف الهامی گویند اسرار افش و حکمت وجود
بر چه ظاهر و سکوت شود جاک سیرت باید **ما** ای که در غت عادت موش دل با
دو نود و نه خانه فروش **ما** سیرت که مقدسانی از ان بجز و منند
حقی تو سر و کت و بکوش **ما** بعد از ان مکاشفات روحی بیدار و از
کشف روحانی گویند در مادی این تمام کشف معارج و عرض جات و حجیم در تبه
ملایک و مکاشفات ایشان بیدار و چون روح بکلی حاضر گرفت و از کور و رات چنانی که
گشت عوالم با شناسی مکشوف شود و از ان و ابید نقب دید کرده انجا جاب
نات و مکان بر خیزد تا آنچه در روان ماضی رفته است مدال ادراک کند تا کس باشد که
ابتداء افش بر جوات و مرابت ان کشف نظر و شود و بچنانی که در زمان
سقبل خواهد بود ادراک کند جاک جاده کث کانی آنظر الی اهل الخبیثه
نیز آمدن و الی اهل النار یثا وون و خواجه علیه الصلوه و السلام می فرمود
خیر من علی النار فرایت اکثر اهلها النساء چون جاب جوات
نات و مکان دیناوی برخواست زمان و مکان اخری کث می افتاد و هم درین تمام
که جاب جوات از پیش بر خیزد از پس بماند که از پیش بماند خواجه علیه الصلوه و السلام

در کتب
مفسرین

ن کون لا یما ان سن اری انکم فلا تشیعونی یا لکون و لا بالشیعور و لا
 ترکوا دینکم کما فی آلام من آیامی و من خلقی یعنی سر پیش از من از کون و کون
 بر میاید که من از من بمانم می بینم شما را و پیشتر حرفی عادت کار
 که ما که گویند در بن تمام بریاید از اشراف بر ظاهر و اطلاق بر معنیات و جنور براب
 و انش و غیره و من ریش و غیره و این جنس کلمات را اعتیادی زیادی باشد زیرا که
 اصل دین و غیر اصل دین بود چنانکه خواجه علیه الصلوٰه و السلام از این صیاد برسد که
 ما نری قال اراى عرشا علی النار فقال البی صلی الله علیه و سلم اراى عرشا
 یا یلیس و یکبار که جنس این حرف عادت محال را خواهد بود تا در حدیث آمده است که
 مرد را بکشد و ذره کند استا انما او را بجهنمت کلمات گویند و نوزن گفت و جز این را
 نبود است که بعد از گفت روحی در مکاشفات خفی بریاید زیرا که روح کانسرو و سلاطین
 استا خفی روحی حقیقت یافت که جز بخاصاتان حضرت ندهند چنانکه فرمود کتب فی قلوبهم
 الایمان و آیدهم بروج منه و جای دیگر میگوید که یقینا روح من ابره علی بن ابی طالب
 و روح خواجه علیه الصلوٰه و السلام فرمود و كذلك اوحینا الیک روحا من اینها تا گفت
 و روی تا الکتاب و لا الایمان که یعنی روح نولای حضرتی بعد از من که در جسم
 دین بعضی تا بواسطه آن راه یابند معالم صفات خداوندی که در تمام دین است
 چنانکه دل بواسطه دو عالم حیاتی و ملکوتی اندیک روی در ملکوت و دیگری در جسم تا بران روی
 که در ملکوت دارد قابل فیضان نور عقل گردد و برین روی که در جسم دارد اما در امور
 ملکوتیات و معنویات نفس و من می رساند و بر سر واسطه دو عالم دل و روح آمد

تا بران روی که در روح دارد اختلاف فیض روح میکند و بران روی که در
 دل دارد حقایق فیض روح بر دل می رسد و بجهت خفی واسطه عالم صفات
 خداوندی و عالم روح است بعد تا قابل مکاشفات صفات حضرتی گردد و عکس
 اختلاف بعالم روحانیت رساند تا بر سر فحشوا با طایفه الله معرفت گردد و این
 کشف صفاتی گویند که درین حال اگر بصفت عالمی مکاشف شود علوم لای بیرونی
 و اگر بصفت سمعی مکاشف شود اسرار کلام و خطاب بریاید و اگر بصفت بصری
 مکاشف شود رویت و مشاهده و اگر بصفت جال مکاشف شود رؤی جالب
 حضرتی بریاید و اگر بصفت جلال مکاشف شود قنار حقیقی بریاید و اگر
 بصفت نبوی مکاشف شود نباء حقیقی بریاید و اگر بصفت وحدانیت
 مکاشف شود وحدت بریاید و باقی صفات هم برین قیاس فهم کند اما کند
 ذاتی سرشته پس بلذت عبارت و اشارت از بیانی آن ظاهر چنانکه میفرماید
ع تا بر سر کون عشق تو منزل است **ه** سر دو جهان بچک کشف دل است
ح و اینجا که قدم پا و دل بسط است **ل** مطلوب همه جهانیان حاصل است
 نامی این رسم در مفصلی که بیان بجزئی است کند ابد ان شاء الله و صلی الله علیه و آله و سلم
ل تو ندوم در بیان بجزئی است **ه** صفات خداوندی
 قال الله تعالی قلنا تجلی ربی للجل جلاله و کما و حتر
 نری صیقا و قال البی صلی الله علیه و سلم ان الله خلق آدم
 تجلی فیهِ و قال صلی الله علیه و سلم اذا تجلی الله لشیئی

خصلت که در جگر بختی چهارده از ظهور داشت و صفات الهیست جگر و علی
 خاک شمع آن باید استاء الله تعالی و اگر روح را نیز بجلی بند و در پس منی سالک را
 غلط بسیار آید که بود که صفات روح با ذات روح بجلی کند سالک را و در حق بجلی
 حق نباید و بسیار که در و کانی که در پس تمام مفسور شوند و بنادند که بجلی حق آید
 و اگر شیخ کامل معرفت نباشد ازین در ط فلاحی و سواد توان یافت و سرحد در
 این حقایق مشایخ متقدم در سواد ابراهیم کمتر گویند اند و ما توانستند از
 نظر ایجاد بپسندند اما جوی این ضعیف بر آن نظر که پس بر عیان بی معنی در
 این طایفه بدیده اند و بخسور شیطان و مکر نفس مغرور گشته اند و بحر حق چند
 بپسندند که از افزوده گرفته اند بنده داشته اند که بکمال شغف و مشغول و رسید اند و در
 راه و ذوق شایب مردان یافته و خود را در مملکت جایز انشرف داشته و با پای
 و زنده در افتاد و خاک بگوید **بر سید** برقع اند این خامی چند
 بگرفته بطامات الهی چند **نارفته** و صدق و صفا کامی چند
 بگرفته و گویای نگو نامی چند **در است** تا از برای محکم این در میان از صفات
 و احوال ملوک شمه بران کند تا خود را بر محکم نشان دهند اگر ازین احوال خبری خود
 پسند از جلال خود و کین گاه کمتر نفس پرور آیند و روی بمسراط سبیم گزاید
 شایسته است نند و اگر در بیان در طلب باقی باشد دست در دامن صاحب در پس بند
 که بر خراک دولت او بنقد و مشغول برسند و خاک منو باید جلوه و اثرات بیترک
 منی و باها این صفت در پس منی گوید که **تا ناز** صفت چندی از آن است

که چون شامی در خورشیدان آید چون صبحه اگر غذای شامی گوید
 باری که که دست نه را شایسته و نیز طایبان منی و بر پان صافی راوی
 باشد چنانچه صواب و شوقی بود بر جمع و باست اکنون شروع کنیم بنیاید و بانی و توفیق
 بر دانی در شرح بجلی و ذوقی بیانی بجلی روحانی و بجلی ربانی بدانکه چون ایند و لست
 از کوروت و چو در سواد حضرت جلالت بپذیرد و بصفا بکمال رسد سر و قه اقباب
 جمال حضرت گردد و جام جهانمای دولت معنای صفات شود و لیکن نه هر کرا دولت
 صفات و صفات دولت در شان سعادت بجلی مساعدت باید و لکن فضل است بپسند منی
 اما برین سعادت و دلهای صافی مستعد شود و خاک شیخ حیات انصاری رحمه الله
 فرمود بجلی حق با کمال ابد اما بر دل آگاه اید و از شیخ علی بنوای شنیدیم که قدس الله
 روح که از شیخ خویش خواجه ابوبکر سائیان قزوینی رحمه الله علیه روایت میکرد
 او گفت نه هر که بر وید که گرفت اما کور آن گرفت که بر وید باشد که در ابتدا چون ایند و لست
 از صفات بشریت و زنگار طبیعت صافی شود بعضی صفات روحانی بر دل بجلی کند و آن
 از صفات انوار روحانیت بوده باشد و باشد که نور دیگر و نور طاعت بر انوار روح جلوه
 و در بانی روحانیت در شرح اید و شرح بوجی بیاهل دل ناخن اورد و بر صفات ایند و لست
 بجلی بدیده اید و گاه بود که با نور دیگر و نور دیگر که نور است شود و ذوق بجلی هر کور بچند
 و آن آن بود و گاه بود که روح بجلی صفات در بجلی اید و بخلاف حق دهری اما حق گوید
 گاه بود که جلوه جودات را چنان بخت خلافت روح در سجده باید در غلط آید که مگر حضرت
 حق است فیما بین حدیث که از آن بجلی است لیس خضع که این جنس غلظه بسیار آید

و بنشیند و در پیش آن خرد و بخورد و در روزه فرق و غیره نتواند کرد و بانی حق باطل
 چه منظورند از عبادت که معنای آن از کمالش و کرمش اما فرق میان بخلی روحانی و بخلی
 زبانی اول آنست که بخلی روحانی و محبت چهره داد و انرا قوت اخلاص باشد در کمال
 در وقت ظهور امانت صفات بشری پیدا اید اما از خاسته اند که در بخلی در جهالت
 صفات بشری مساوات کند عباد المیتوم ان طبیعتهم تاگاه بود که نفس را از بخلی روحانی
 آتی دیگر حاصل شود از علم و معرفت در کمال و محبت و محصل شاهد معنای خویش که
 پیش از آن نبوده باشد در بخلی حق طر و عطا این است نتواند بود بر آنکه از توانم علی
 حق تواند که طور نبیند است و در معنی صفات باطل او که قتل و اخی و در حق باطل
 آن باطل کان دعوی دیگر اما به حصول بخلی روحانی طمانینه دل نیاید و از ثوابش
 و ریب ظاهر نماید و دوزخ سرفش تمام نمند و بخلی حق بخلاف و ضد این است دیگر
 از بخلی روحانی عبودیت و بندارید باید و عجب و شکی نیست از در غلبه صفات
 بنیود و خوف و نیاز کم شود و از بخلی حق این جلد بخورد و سستی نیستی بر آن گردد
 و در طلب پندار و تشنگی زیاده کرده و خاک غریبی بگوید **بیت**
 سوز دل چشمه از دهنش نهشت **و** زین تشنگی از آب زلالش نهشت
به رنگ و چه تشنگی بر ناست **و** در سرش تشنگی جالشی نهشت
 و اما بخلی حضرت خداوندی هم بود و نوعست بخلی ذات و بخلی صفات بخلی ها
 هم بود و نوعست بخلی ربوبیت و بخلی الوهیت بخلی ربوبیت مری را به عطا اله
 که غنیانی او بودند او طبعی که عطا بخلی ربه لاجل عطا دکان و در سرش تشنگی بخلی

نه که کد بود و نصیب مری و معطی چون حق تعالی بر ربوبیت بخلی کرده پس
 مری و کوه باشد اگر چه کوه پاره پاره شد و مری بر موش پنهان و یکی بر بخت
 پرونده و دارنده بود و چون ایمان باقی گذاشت و بخلی الوهیت مری را بود عطا
 الصلوه و الهی تا بخلی مری بخارج داد و عوض وجود مری وجود ذات
 الوهیت امانت کرد که آن الوی فرض علیک انزلان تواند کرد آتی عطا ان الدین بخلی
 انما یا یعول الله یدانه فوق ابدیم کمال این عبادت به یکس از اینها دیگر عظیم السلام
 خوانند است احواله جهانی این خرم را بدین شربت معرفت گویانند و ازین خرم
 برین خوشه رسانند که تا یزال الجهد یترتب آتی بالنوافل حتی الحجه
 فانما احبته کنت که سقا و بصر ویدا و لسانا فنی سمع و فنی بینه و فنی پیش
 و فنی بینظن و این مساوات از احسان بخلی ذات الوهیت بود و اما بخلی صفات
 هم بود و نوع است بخلی صفات حال و بخلی صفات جلال بخلی صفات حال هم بود و نوع است
 صفات ذاتی و صفات فعلی و بخلی صفات ذاتی هم بود و نوع است صفات نفسی صفات
 معنوی صفات نفسی است که خبر بخبر از آن دلالت کند بر ذات باری جل و علاه بر حق نیاید
 بر ذات خفاک موجودی و واجبی و قیام بنفسی پس اگر بصفت برمودی بخلی شود آن
 انضا کند که چند کس کنت یا فی الوجوه و سوا الله و اگر بصفت و ابدی بخلی شود آن
 انضا کند که ابو سعید کنت یا فی جبهتی سوا الله و اگر بصفت قیام بنفسی بخلی شود آن
 انضا کند که ابو سعید میگوید سبحانی یا اعظم شانی و صفات معنوی است که
 خبر بخبر از آن دلالت کند بر صفاتی باری جل و علاه چنانکه گویم او را علم

و خداوند عز و جل و سبح و بصر و جوده و کلام و بنایس اگر عالمی بجلی شود جهانک خضر
 بود علیه السلام که و عَمَلْنَا مِنْ لَدُنْهُ عِلْمًا كَرِيمًا اگر بصفت قدرت بجلی
 شود جهان بود که محمد را علیه الصلوٰه و السلام بود که بکشتن خاک لیکر بر اینست
 کرد که و مَا رَيْكَ اِذْ رَمَيْتَ وَلَئِنْ لَمْ يَنْهَ رَبِّيْ لَأَكُوْنُ مِنَ الْمَدْمُوْنَةِ و اگر بصفت بریدی بجلی شود جهان بود که
 ابو عثمان بنجمی را بود که می گفت کسی با است که ما نمی توانیم که ما بنجمی هم
 و اگر بصفت جمیع بجلی شود جهان بود که سلیمان را بود علیه السلام که او را بر بجز از شمشیر
 ببرد می نمود که قَالَتْ غُلَّةٌ يَا اَيُّهَا الْفُلُ اَحْمِلُوْا سَاكِنَتَكُمْ و اگر بصفت بهیوی بجلی
 شود جهان بود که این ضعیف گفته است **زبان** روی کنون آینه روی توام
 از دیده تو بروی تو نمی گویم **و بصفت** بران که اسان آینه ذات و صفات
 چون آینه صافی گشت بر صفت که حریف جلالت بود بر بجلی کند بران صفت زد
 بجلی شود بر صفت که اذ آینه ظاهر شود بر صفت صاحب بجلی بود نه آن آینه او را بر بوی
 عکس پیش نیست چون صافی بود سر خلافت آینه که او ظاهر و مضمحل ذات و صفات
 خداوندی باشد و اگر بصفت جات بجلی شود جهان بود که خضر و الیاس را بصفت
 جوده بائی و اگر بصفت کلام بجلی شود جهان بود که موسی را و کلمه الله موسی
 تکلیما و اگر بصفت بنای بجلی شود انضواء دفع انایت انسانی و بنو
 صفات رحانی کند لِحْوَ اللَّهِ مَا يَشَاءُ وَ تَبَيَّنَتْ حَسَنٌ مِّنْهُ وَ اِنْ يَخْشَى كُنْتَ
 بِيَسْبِيْهِ وَ يَبِيْنُكَ اِنِّيْ يَدْرِيْ حَقِيْقَتِيْ فَادْفَعْ بِحُجُوْرِكَ اِنِّيْ مِنَ الْبَائِسِيْنَ
 و اما صفات فعلی چون لازمی و فاعلی و احیا و اماتت چون بصفت را دخی

بجلی شود جهان بود که مریم را بود علیه السلام و بر می لیك یخرج النحلة لانه و خول
 بصفت خالعی بجلی شود جهان بود که عیسی را بود علیه السلام و اذ تَخَلَّتْ بَيْنَ الطَّيْنِ
 که بیخه یازنی لاه و چون بصفت احیا بجلی شود جهان بود که ابراهیم علیه السلام
 رب اِزْنِيْ كَيْفَ يَخْبِي الْمُرْتَدَّ و اگر بصفت اماتت بجلی شود جهان بود که مرید ابوترا
 بخشی بلا فساد در حالی که نظار می یزد بر و افشاد نوره بر و جهان بر او جینی کس
 مت بر سر که کادو ملا کش کند و این صفت اگر چه از صفات فعلت اما متعلق بصفت
 حلال را داد و صفات حلال هم بر و نوعش متواتر ذات و صفات فعلی صفت
 فعلی جاک در صفت اماتت کند اما صفات ذات هم بر و نوع است صفات
 جبروت و صفات عظموت چون بصفت جبروت بجلی شود نوری بی نهایت
 در غایت هیبت ظاهر گردد بی لون و بی صورت بی کیفیت ابتدا و ثلوث و
 افند که در حال قیام انسانی استخوان را کند و میخوارا بیستی ارد که بود که شعور
 بر فنا ماند و بر واکر در جام بجلی صافی و سفیهم و بقیهم کفطر شراب
 حلال از قوت و کایت ساکن را دیت فرا کند سطوات ان شراب جلکی و لایب جان
 فرو کرد که شعور بر وجود و قیام وجود هم رخسار یکد صفت عبادت از اینجاست بود
 چرا که گفته اند **قُلْتُ اسْتَبَانَ الصُّبْحُ اَدْرَجَ ضَوْؤُهُ**
يَا نُوْرُ اَضَوْهُ نُوْرُ الْكَوْا كَيْب **تَجَرَّعْتُمْ كَأَسَا لَمُوْا بِلَيْتِ كَلِي**
يَجْعَلِيْهِ طَارِدُ كَأَهْرَجَ ظَاوِي و قوی این ضعیف مناسب بن حال پستی نمی بود
بیش زان باد بخورد ام که بسیار شوم و ان ششیم که از بدادر شوم

یکم جمعی جلال تو بسم تا از عدم وجود پیرا شوم و بجای صفت عظمی
جم بود و نوعی صفت چنی و قیومی اگر بصفت چنی بجای شود فناء انشا بدید
و بنابر البقار و کنایه و حقیقت ان نور طاهر گردد که سرود یهدی الله لنوره من
منوری که فنا نیست و د و طلوعی که از غروب این گرداند و بجای صفت جلال
سر بود و کلاه بجای زیرا که تمام تکوین است انشا اینجا که بجای صفت جلال است تمام
دو دکنی بر خاسته شود اگر چه سخت نادر باشد چنانکه و می شمع ابو سید در مجلس شمع ابو
دعان حاضر بود و همه انچه علمها شمع علی در تمام مجلس سخن می راند شمع ابو سعید را چنان
جوانی بود و غلبات وقت بر خاست و گفت ای شمع این حدیث بر دوام باشد گفت که
بنشین که باشد ساعتی بنشینت و یم بار بر خاست و گفت این حدیث بر دوام باشد
گفتا بنشین که باشد ساعتی بنشینت سیم بر خاست و گفت ای شمع این حدیث بر دوام
باشد گفتا بنشین که باشد و اگر باشد نادره باشد ابو سعید سخن بزد و در جرح آمد
و می گفت این ادان مادر است این ادان مادر است درین شام انجا ایان بود عثمان
و عثمان در عین نهان شد اعتبار از کنز و ایان بر خاست و دو دکنی وصال و مجرر نماند
چنانکه این ضعیف گوید یازوی نووری کو ایان نماند با بر بختیست روحان نماند
چون مائی ما زما بجای بپسند امید وصال و یم جوان نماند حیثیت فاعلم انک کلام
اللا اله الا الله ایضا بجای خود که بت وجود یکی از پیش بر خیزد و سلطنت الوهیت و لایق
فرموده کی بود ما جدا مانده می و نود و نه و خلا مانده چون این حدیث
در حدیث محمدی علیه الصلوٰه و السلام بر وارد از حضرت این عبارت اودما علم انک

لا اله الا الله تا از تمام شام نشود تا علم حقیقت لا اله الا الله بدید باید و استغنی
لذبتک ای لذبت وجودک **معنی** وجودک ذبت لا تناسی به ذبت **معنی** آنچه خوا
علیه الصلوٰه و السلام یعنی بود که کان عاقلی و قانی لا استغنی الله فی کل یوم
سبعین مرتبه یعنی از اخلاط خلق و یسلع رسالت و استغنی بمالست شد
و بنی وجودی می زیاده و ابر کو دار در پیش تاب جیش می آید من با استغفار من ان
وجود یکم روزی من ایداد دیگر چون صفت کویا و عظمت فمادی خاص بر و لا
سالک بجای شود تا رانجه یافته بود کم کند و در دست و جرف تمام شام ان بنشیند
و علم و معرفت چهل و یکره بدید کرده و میگوید این ان جملست بالای علم است
ای در بختک اید در عس و دران آورده ترا زعفر دریا بفران
غواص نهاده بر کف دست یازان غلطید و دست سوی دریا باشد **معنی** خواجه
علیه الصلوٰه و السلام درین شام بیدار و وظیفه و قل رب زدنی علما و زد
یا ذیل المحجیرین زدنی تجیرا بر دست گرفت سالک درین شام دریا صفت کرده
مع وجود مستغنی این جلالت شد و از شنکی جان بر لب آمده **معنی**
بدیخت اگر بر لب دریا باشد جزا بختک مجود دریا بنود و بکوی گفته
ای دل لب بخون دلهام نشسته **معنی** چشم تو بدیدار تو چون نشسته
بر دم جهم بروی نون نشسته ترش **معنی** این طریقه که دریا باشد دریا نشسته و اگر بصفت
کویای و عظمت و فمادی بجای تمام کند عبادت ادان روز قیامت کند که
در ظهور انار بجای فمادی رقم کل شیء هالک الا وجهه برنا صید موجودات

با عشق جان اگر نم نسی یک حرف پس است که برین دروگویی
تا با تو نویشت در دوا نسی در دوا نسی که در دوا برسی
اما خراج را علیه الصلوة والسلام چون الله حضرت بود که سبحان اللهی امری
بعبید لیکه اذقاب خویش دگر داند و بقیام او آدنی رسانند و مرجع
لباسی سنی محمدی و دادر سر و جورا و بوی کشند که ما کان محمد انا احد من رجاکم
و خلعت منشر حمت و بویانند و ان صرحت رحمة راجل و شادند چون فرشت
مهر بود چون می آمد حمت بود که و ما ارسلا که لا رحمة لعلکین لاجرم در کمال
و موله و رفع اثبنت و اثبات و حدت این با ریحان سکتان است
و صفنا و مت رسانند که اگر برای ممت کس نشد استانه و بشیرت بسده
المشتم و وجایت سوزاند برآمد تا از مصلح بحضرت خداوندی وجود دار شود
سم اینجا سر بریده خواجه نهد و مکر مطاوعا و بر میان جان نهد که انجا دیکلی بر خوا
است و یکاکی نیست است که او دایانث ما دایانث که من یبع الرسول فقت
اطاع الله بسکاتی نیست و بای و مانوی ای سلسله زلف تو دایانث است
وای غش خون خواد و جانا جسته یارب سم این جین بنویسده
بر خاسته من و من قوی بنیسته ان الدین بیا معنک انیا بیون الله
بس بر صاحب دوز را که در نهایت کا و مرجع و منها حضرت خداوندی خواهد بود
که و ان الی ربک المتهی در بیدار اولی و عهد السب بیک بر طینت و جایت
و دده انما یبک و خیر یابد و شاش نور حل و دزی ناده اند که ان الله خلق الخلق

فی ظلمة ثم دشر علیهم من نور و در تجسج جام الست و نوی بکام جان
اینان رسانند اند که اشران مرکز ارقام جان ایشان بیرون نشود زندگی ان نوم بر
دو قی است و قصدان نور همیشه بر مرکز و سدن خوش است و با این عالم سحر است
بکین و بکدم برک ان شرب و ان شرب بکونید جهانک این ضعیف بگوید که
عشاقی تو ادا دل جوش آید اند سرست نراده الست اند اند
مکتبی نوشتند و بندتی نلیو شد کایان زالت می پرست اند اند
محا که اگر کفطر روغن در زیر دیا و ریان کل تعبیه کند بندید انان کل حلا
جوید و بان اب دیا انما یکرده و حج باب نیامیزد با چون فضا بید و انان کل
خلاص پذیرد یکاکی سر دریا اید و جلا برادر بریدم آورد و بدان جذان خواهر
که در دیا است لثات کند و اسکر و قطر روغن دیگر باید در طال دست نوشت
در کردن مرا متشا و آورد و اگر خود دوز و صال سوراقتی باید بی نفعی پس
بزرگ وجود او کند و اگر ان جمله دیا در پیش انش نانی و در دیا او نبرد و ندر دیا
اب خود دیا باش آموز و جزا یک تواند از دیگر بر دنجین نوس اضافی که قطر
در دیا دنیا سب او و زو امین و و جزا یک تواند از دیگر بر دنجین نوس اضافی که قطر
اما ادوا حصری روغن صفت اند مرکز در دیا و دیا نیامیند اما چون قطر روغن
اخرت یابند و نیم بهشت ان در دیا نیست در دیا نبرد و اگر دولت سوراقت
تجلی طال حلا بند بکی وجود در او نبرد و وجود خود بزرگ جود او کند و سنی وجود
عشقی در سنی وجود مجاری شود جهانک این ضعیف بگوید

سرگردان عشق با نیک دراز است و خوشد **تا** ابد در جان او منی ز عشق او خند
 و اندکی را که برای وصل او پیدا خند **بجواب**ش اند و عالم دیگران خند
 پس درین منزل چگونه باب بجا آورند **باز** **بی** دلی که نوزاد منزل بود و خند
 که جرم چون شمع گاه از مجرا و بگذا خند **گاه** چون پروانه بر شمع وصالش خند
 در خوابش فدا ساقی جو جام اندر نکند **هر** چه بود اندر دو عالم مان می بود خند
 بچشم دلی را که بر این معلوم نیست **هر** چه بود در دو عالم همراه او خند
 سرگردان غیبت در کردن افاضه انجا افتاد و سرگردان بسلسله مهر بر بند
 انجا بستند التبت من سجد فی بطن امته و التبت من شتی فی بطن امته
 و تم کنز بر اصفیه البلیس پیش از وجود او گشوده بودند که و کان من الکاف
 و طبع لغت بر چنین وی او نهادند که و ان علیک لعنتی الی یوم الدین **دراز**
 حضرت غوث بود کلام مشکلم بود این واقع امروزند بنود **از** هر کلام تا بیکان کردند
 مرغانی که امروز کرد دام محبت می کردند و دانه محبت می جلیست کردن این دام و
 حوصله این دانه از عالمی دیگر افتاده اند **اهل** که عشق تر کاف می دگرستند
 منکر که عاشقان بهائی در گشت **و** ان مرغ که دانه غم عشق نوحه در
 پرواز زد و کوشش استیانی در گشت **شیر** را عشق دهنده شکست عاشقان در وقت
 رشتن نجیه کردند که تم رشتن علیهم بن نوره خضر اصحاب ذاک النور ففقد الهدی من
 اعطاهم فقد ضل **اما** و از زبان شیر و سکران این حاجت موافق کلام **الا** **الا**
 بنیاد و دند که اثرش ان اقبال الفاس حیث یقولوا لا اله الا الله ما ذا انا لوعا

اخطاه

عذرا یعنی دمار هم و احوالهم و سر بودند که بتعرف از کور الله و کور کسرا
 لعلکم تغلبوا **چنان** این کلمه اهن صرت بر سنگ دل زنده که سر را نشاند
 مرد و شعیبه است در و بظاهر میروند و اندک در ظلمت پیش ما و میچشم حوادث شکر
 همچون طایفه که گشتند بجهل فیها من نیست فیها مایه که اطفال کار نایده **انی** اعلم ما
 که اطفال بودند چون اسم خلیفه میروند در بکر سید طاعت نیست دیدند از سیاه میروند
 نراستند که اب حیات موفت در ان طاعت نیست است زیرا که چون سر را نش عشق
 از سنگ لای این کلام شود و اطلس روایت اگر چه پس کران بهاء و لطیف است قابل ان
 سر را بیا بدینجا ان سوخته سیاه روی منن انسانی باید تا بی نرفتن بجان و دل بر باید
 که و حکما **الا** انسان **انه** کان ظلوما جهولا و مغرانی ان انش غیبی ما بینم علم نهاده
 که در جزای صفت بشری نباید که نازد کروی از کمر و اگر یکدم این غذا نیابد ان مهمان
 غیبی نباید که **سوا** الله فسیبهم مر جلد که بجز انسانی را نماند از صفات بشری
 می زند عاشق صافی برست صدف بشو لا اله الا الله در زینت میزند و برافش لا اله
 می اندازد ان انش بر فضیله از کمر درومی او نورد و جودک وجود میرمی او می سپایند
 بپول ان وجود انشی بوی میدمد تا جلگی بجز انسانی باشا نهایی بشری و بهر اهل ملکوت
 در پانی بخورد ان انش دمد انش جلگی اجرا وجود ان بشر روشن کند با وجود بجز جلد
 انش صرف کرد و ما اکنون اگر بجز بود اکنون بر انش است **و** حال نیست ایجاد دمد
حیث از عشق بی چون باید **جام** **کنم** کنی برصل خود و نام **کن** اگر وصال را می باید
 و بهر همان تو نام نه نام **چون** بجز **خضر** نشی مانی **نوا** انش چنین گشت که الی حل کلم

بیشتر از آنکه از آنست بپایان شجره عالمی که ای پندگرا از من است
شجره نویدی منشا طریقی لغوا و الکن فی البقعة المباركة بین الشجرین
ایا یاسوسی ایتی انا الله رب العالمین میکنی حسین سفور دراجون انش همی
شجره نو و گرفت شجره منور تمام ما سخند شعلها اما الحق او در اعتبار بر حوائی
بودند او شعله اما الحق بخوانند سوخت لطف ربوبیت یا مراد سبکی که کردی
خا صیبت این انش است که مر که بدان باشد و مر که بر حوائی آن باشد بر و در مبارک بود
که آن بود که من فی النار و من حولها ای حسین این انش بر تو مبارک است اما
انما که بر حوائی اند بخوانند سوخت باغ که بر بیان هم مبارک باشد **پیش**
بر دوست مبارکیم در درشن شوم اگر بر این کم او خود توان که چون انش در
اجرای وجود خود صفت کند نفس خوش دزد کرد انش بر عود مبارک است که بوی خوش
او اسکا را میکند و اگر انش بنور که فرقی بنور میان عود و جو بهار و بکر عود
بواسطه انش بود چون انش بر عود مبارک اند عود بکرانه وجود در میان نماید
گفت من تمام بسوزم اما انش بر اهل حوائی من مبارک باشد تا بجای که مرده باشم که راه حوائی
نیت لاجرم بر عود پیش سوخت اهل حوائی پیشی یافت **پیش**
بر انش من تو بسوزم که سوختن من بسیار در کف که مبارک جان جو مودان
عاش جکه که جان بناد جبین بر صوفیانه بنوم استغنا یا بسواد وجود بر
بخود در میان نهادن که ای اقیبت ما سوتیتی فی الاموتیتک ان ترجم
عاش سنی بی قشعی ما بکلی شجره وجود اما فی را چون عود نای انش خوش بود

کرمه تو بملطف خویش شام ساعیان این عادت را که بر حوائی انش است
طیب دهن مطهر کردن تا بر بیان هم مبارک خدای جلیل که جبه انش من را در
انسان افتاده بود و شعلها اما الحق از بر بخواند اما چون نام سوخته بود
ان شعله را از خود انابت خالی بود چون جملگی شجره وجود نای انش کردی و صبر
تألی که دو لایق از بر بخواند دو باخنی و یا بش ایشا با بخی خا بکتر
تألی تر است بر ایم تا بران بجلد انوازند و نجاب حجاب از جلال کمال تو بردایم
ما بروی با انش وجودی بود در جلوه کوی الله الله ابد و عیان بی عدل با سلم
خاص و عام جهان کرده که از الله لا ینظلم شتال ذرة و ان تک حبه یضیاعها
و یوئیت من لذة اجر عظیم بر وانه صفتان جان باز عالم عشق که کند جذبه
الو هیئت در کردن دل آیدان در عهد الشافاه است امروز چندان بر و مال
و در طلب که سواد ذات جلال شمع جلال حضرت پرواز کند که بر نضیه من تربت
ای شجره انوار یث الیه ذرا عا بک شعله از شعلها اما ان شمع که دهن اقرب الیه من
جبل النورید استعجال کند و بدست جذبه من جذباتی کنی تواری علی الشیخی
او را در کار دعای کند که با ایها النفس المطمئنة ارجعی الی ربک و ارضیه
مرقیته با خود بر و مال پروا کنی خلق الاضغان صیغعا که سواد ذات جلال که کردی
تو برین بر و مال در رضا اموازی متوین بران توانی کرد بیا این بر و مال در رسیدن
فوالذین کما مدوا فیت المیدهیم سبکنا بر و مال از شعله او را خویش ترا که را تیکم
که سبک الله انور و ترفیقا **پیش** ای دل این ره بغیل و مال نه دهد

جزو بدن نیست و حالت ندهند و انگاه در آن هوا که مرغان و پند
 تا با پرو بالی پرو بالک ندهند تا اکنون بهر حال خود می پروند پروانه
 و پرنده پروی اکنون که بهر حال می پروی بکدام مکانه شدی بجا که گشته اند
 تو جانی و پنداشتستی که شخصی توانی انکا شستنی سبوی
 بعد ازین تو بتو نیستی زیرا که از تو بهر چیزی نیست
 عشق آمد و شد جو خرم اندک و پشیم تا که مرا نمی برگرد و دوست
 از او وجودش همه دوست گرفت تا نیستش برین و باقی همه او
جلال و در بیان معاد نفوس سعدا و شقیما
 و ان شمل است بر چهار فصل بزرگ بهر حال غالی فخذ اربعه من لطیف
الاول در بیان نفوس عالم و ان نفوس لوانه است
 قال الله تعالى كما بدأكم تعودون فزينا هدى و فریقا
 حن علیهم الصلاة و قال الله تعالى ثم اودنا الكتب
 الذین اصطفینا من عبادنا فیهم ظالم لنفسیه و فیهم متصدقین
 صابین بالخیرات یاذن الله و قال النبی صلی الله علیه و سلم کما
 تریسون تموتون و کما تموتون یحیون و ان الله حیث یرید یبدل
 نفوس انما نیست با حضرت خداوندک یا با جبار جاک نفوس سعدا
 یا با ضعیف از جاک نفوس اشقیما و باز که تم بدان حضرت که ان ایضا
 یا ایهم و فرمود که کما بدأکم تعودون ازینجا از نفوس انسانی نوات

میخیزد هم که مجموعه روح و دل و نفس است و بلفظ نفس اینها را میگویند
 که نفس که جن مانی در وقت مراجعت او را بلفظ نفس میخوانند که یا ایها
 النفس الطمینه ارجعی الی ربکراضیه مرضیه و بحیث خطاب با
 نفس انما نیست که مجموعه نیست نه بکل جزو و در وقت تعلق و اتصال او را به
 خوانند که و تحت فیه من روحی زیرا که اصل او بود و دل نفس بعد از ادواج روح
 و غالب حاکم است اما جاک مشی و او را هم در وقت مراجعت ان مجموعه را بلفظ
 نفس خوانند زیرا که نفس اطلاق کند و در آن ذات خوانند نفس البقی و ذات که این
 چون حق تعالی ذات خود را نفس خواند تعلم فی نفسی و لا اعلم فی غیری یعنی
 نه دانست باغبان بوقت ذراعت غم بیاض برد تا بیاشاند و بیکن چون بکار رسید
 نمر بجان برد و غم خود و نفس داخل باشد نفس انسانی روح انسانی اند چون
 تخم می انرا حنفت بلفظ روح خوانند چون نفس برمی گردد بلفظ نفس میخوانند
 انما بیان محققان و ادبای سلوک خلافت تا موی نفس از تمام خود که در ابتدا داشته
 است در تواند گزشت و بنامی دیگر تواند رسید بانه بعضی گفته اند که بتدریج و فی
 و ان تمام اول دو گردد و بعضی گفته اند که چون بنام معلوم خویش بانه رسید باند و بنام
 دیگر که استوار دان تراشید و شود پس جاک غم گندم از تمام گندی برید
 و بکند و بنام خودی رسد و سر و تر نیاید و جوشد و تخم جو میخس گندم نشود
 اما سر یک در تمام خویش چون تربیت یابد بکمال مرتبه خویش برسد و اگر در وقت
 تقصیر بود و نقصان یابد و ضعیف و بی غنی شود و اما انچه نظر این ضعیف و نقصان کند

و در کشف غایب و خجانی اینها شایر می باشد که بعضی شمس ارضام
خویش بر تریب تر می یابند اما بعضی دیگر می بینند و انجاست که در برایت نظر
صنوف ارواح چهار اند که اول ارواح حیوانه و دوم ارواح انسانی
علیه السلام و ارواح خواص اولیا بود و در مقام بی واسطگی و صف دوم ارواح عوام
اولیا و خواص مومنان بود و صف سیم ارواح عوام مومنان و خواص عاصیان بود
و صف چهارم ارواح عاصیان بود از منافق و کافر پس اصل صف چهارم مقام
صف سیم نرسند و اصل صف سیم مقام دوم نرسند و اصل صف دوم مقام اول نرسند
اما اصل مقام اول که در مقام بی واسطگی افتاده اند و در تابش اوار صفات حضرت
الوہیت بروش یافته ستمی جنات الوہیت اهذنا از مقام روحانیت بعالم
صافات خداوندی رسند چون چراغی که از معرفت نفس بروش یافته است در نهاد او
قبول شد نفس متبیه افتاده است تا اگر بر نفی بچند یا سنگی بر او نی زند تا شکل
اش آشکار شود و در اگر سر او نوع است و یافته بر تن و جوارح لطیفه فرماید در صبح
نیکو آواز سوخته **حسد** باری ذکر اش نه در دل من
در سوخته اش دوزن آسان باشد جان سوخته صفت بر این نوعی باشد انصاف
میگوید **خود** قدر خود بود دانند این مستحق مقام **م** هم مرا خود که خدا را ذکر سوخته ام
چون آن سوخته ان اش سببانی از یاد نه استیانی بر تریب ظاهری باشد و بسوق
کعبه وصال باز رسند بخودی خود آنان در نتوان که نش **اما** مستحقان کرم
از راه لطف مبرور و بذات الہی پیش از روند و بناسبتان استوداد است

که در برایت تعبیر افتاده است اولاد و بنیاد دولت اند که سبب غایب است
بیه ظلیل آری منی می خستد باید که جذبه بنیاد است الحی نواری علی المنقبین
زیرا که معاد جمیع ملا اعلی و جن و انس اگر جمع کنند یک بند را بر خود دار بجلت
حضرت خدایند که تواند کرد الا جذبه حق که بنده را بر سابط قرب او آدنی
نشانند که اگر جم یک جذبه بپردازد از صراط جلد خلایق و آن بندگان که ایشان از خود
خود خلاص یافته اند و به صرف بذات در عالم الوہیت بسر کرده اند که نفس ایشان
بجایه اصل عالم برآید و باین مجرب **حسد** صوفیان دومی دوید میکنند
عکس بر این کس قد بد کنند **م** مردم صوفی فانی را وجودی نوعی زاید و به صرف
جذبه صوفی شود و از آن محو می شود و دیگر سیر می کند در عالم الوہیت به صرف
جذبه بخواسته مایه است و به تریب بس در مردم صوفی و ابیاتی حاصل می شود که صوفی
در آن دوید میکند یک بعد از صوفی و دیگری از اثبات و این آن مقام است که وجود
ساک و وجود که لا اله الا الله شود در غنی نی و ابیات او اگر در مقام او را
رفع الله و کلمه خوانند بروی زبید و این جا بر قد اوجستاید اصل و صوف
دیگر از دولستان کمال محو شد اما در مقام خویش چون بروش بکمال باشند
و صوفیانه مقام خویش باز رسند تا نفی کالی که در اول نه یافته اند چون نجم کرم که
اول بکا دند اگر چه اول صوفی شد چون بروش بر طریقی باید یکی مضمحل شود و
بهوش گشته تا انباراید بچنین ارواح اصل و صف چون جنس استوداد و صفای
حاصل کرده باشند و بناسبتان دیگر افتد که نوعی است بد برای عکس کالاست

اشان که در کتب کبریه از ایشان باشد با ایشان باشند که المستخرج من احکام
و جباله فسرود التکاليف الذين انعم الله عليهم من النبيين والصلوات
والاستعداد والصلوات قد جئت اولئك رغبة في ذلك النفل من الله
وتكفي يا الله عليمنا يعني اين مرتبه که ايشان باشد نه در اصل فعلت استوار
او بود بل که محض فضل الهی است که او را کرامت کردم اشارت للذين احسنوا
الحسنی و زیاده بر حسن است چنانچه نعمت است که غنای نعم احسنوا
آمد و آنچه از دولت رؤیت و شایسته صفات خداوندی می باشد زیاد فضل و
گرامت پس خداوند تعالی اصل صفت را بر همه در چهار صفت بیان فرمود
سه صفت از اصل اصطفی و برل و یک صفت از اصل استیفاء و در چنانکه فرمود
ثم الذين اصطفينا من عبادنا قلنا لهم ظالم لغيره ومنهم من تصدق
ومعهم سابق بالخيرات يا ذين الله اين سه طایفه از اصل استیفاء است زیرا که به
نقطه اصطفی ذکر ايشان کرد يعني برگزیدم ايشان از بندگان و مورد و انوار
در یک سلك کسب که لا یفیکها الا الاشیء المذنب کذب و قولي و مرجع و مواد
این سه طایفه بهت فرمود با تفاوت درجات ايشان که ان الا برات یعنی نفیس
و مرجع و باب مردودان از کافر و مارق دفع فرمود که ان الله جامع
المؤمنين والکافرين في جهنم جنتا و چون شخص انسانی بخود دو عالم
روحانی و جسمانی اندر مرجع دوم دو عالم بود در وی خودی از ان باشد چنانکه
در عالم اوج چهار صفت بدو آورد دو عالم شخص انسانی چهار مرتبه نفس الهی

آواره و لوامه و سلبه و مطمئنه نام مستند از ان ارواح که در بعضی بودند اینجا
در مرتبه یک نفس باشند اصل صفت اول را نفس مطمئنه باشد و اصل صفت دوم را
نفس مله باشد و اصل صفت سیم را نفس لوامه باشد اصل صفت چهارم را نفس
آواره باشد و هر یک از تمام خوبش نتواند که شش زیرا که در ان تخم نفس است
نیزاده بودند مگر اصل صفت اول چنانکه شرح دادم اگر کسی سوال کند جز این بهان تمام
باز خواهد رفت که اند سبب آن و باینکه ان چه بود جواب است کتبیم اگر چه
بهان تمام شوند اما نه چنان شوند که آید بعضی با درجه سعادت باز کردند و
بعضی با درجه شقاوت چنانکه فرمود والعصر ان الانسان لثی خسر
الا الذين استخوان وعملوا الصالحات مثال این تخم است که در زمین اند
اول تخم بنیاد ابد و نیست شدن گیرد آنکه بعضی که برورس بر طایفه و از ان
محفوظ ماند یکی ده یا صد یا سصد شود و آنچه برورس نیاید بکلی باطل گردد که
نه تخم باشد نه نفس و نیز تخمها است و وقت بعضی است که تخم چون برورس
نفس ان هم ان تخم باشد بعینه چنانکه اند و جو و خود و عیسی و باقلی و امثال این
چون بکمال خود رسند از ابوسنی و مغزی نباشد و بعضی تخمها است که
بعینه با ناید اما بوسی داد و نامتنوع استغای ان مغز ان باشد چنانکه جوز و لوز
و مستقی و مانند اینها بوسی سبب داد و نامتنوع و بعضی تخمها است که بعینه با ناید
ایند و بوسی آورد که شش ان بوسه بود و مغز ان نامتنوع چنانکه خرما و پسته
و زیتون و مانند این بوسی نامتنوع بود و استخوان بنو و بعضی تخمها است که بعینه

باز آید و در دوزخ و غیره و تخم جلد مستحق بود چون در دوزخ و غیره و اما بجز این و اما این
نبوت این چهار نوع بر روی پشت و اوج ایشان که در آن چهار صفت بوده اند همینهاست
داند چون پنجه برین تا لب میرسد و بر چهار نوع میدهند یکی تخم اوج که سرانست
که صاحب نفس آید اند بجا که دشت بی بوست و غیره بماند چون کرم و جو در تخم اوج
موضعی ظالم است که صاحب نفس لوامه اند با بوست تو آید با دانه اما بوست از
مستحق نبود همچون جو و لوز مغز است مستحق بود تخم اوج موشان مستعد که صاحب
نفس ملهم اند با بوست اما با ربانی بار آور است لاجرم غرض بیشتر است چون رطب
اما مغزی نداد که حیوانات مستحق بود چهارم اوج بیایان است که صاحب نفس
سطحیه است با بوست و غیره بیشتر از آنکه است چون انجیر و زردالو هم بوشان
مستحق است هم غرض بجا که شرح احوال بیک در فصل آن گفته اند اما در معانی در فصل
شرح جهان نفس لوامه می آید و اد که عبادت اذن فهم ظالم لغیر نیست است بلکه
غالب اصل صفت هم است در عالم اوج و درین عالم هم در مرتبه سیم آمده است ازین
نموس زیرا که صاحب نفس لوامه است که چون از سطحیه و ملهم مغز آید دریم درجه
لوامه باشد و در شران هم در سیم درجه است چون از ربانی و معتد بکوری ظالم
و ان نفس عوام موشان و خواص عاصیانست و ام ظالمی بروی ازان افتاد که
با نردمانی که در دوزخ بود بصورت معالیه امل کز میکند بس ظالم اند که حقیقت ظالم
وضع الهی فی غیر موضوعه باشد و دیگر آنکه نردمان را بطلت ظالم معصیت می بویست
لا جرم ظالم خوانندش عادل کسی است که نردمان را بطلت ظالم معصیت نبویست ازین

گزاریم بلیسوا ایما فکم بظلم اولیک لکم لائن و هم نصیبون و بلیسوا ایما فکم بظلم
نفس خویش اند که گناه پیش از طاعت میکند و چون در قیامت که نصیب و برکت
طاعت بخیر است استحقاق دوزخ باید چنانکه فرمود و اما من خست مؤذنه ناسته
هوا و یک و بحیث بر آنکه امل در صفت از صنف مبتلان دیگر آید بر سه صنف اخذ
یکی آنها که بر طاعت راست بوده اند دریم آنها که بر طاعت جب بوده اند سیم آنها که در
پیشگاه صفت در میان بوده اند چنانکه میگوید و کثرت از و اجا لثقت ناصحاب
المیته ناصحاب المیته و اصحاب المیته ناصحاب المیته و
الشیعون المشایقون اولیک المستبدون و در صفت مناسب آن صفا صفا
بین و اصحاب شمال و جاتان باشند اصحاب بین کسانی اند که تخم روحانیت
ایشان چون برین قباله خلق گرفت برورش بکمال یافت یکی صدمه می شود
باری درین قباله بصره صفات بصری بند نشد بر آید و باز بقیام پنجه و بصره و اگر
باید شد نقصانی پند بر رفت این طایفه را صفت مکی غالب بود امل طاعت باشند
و میل ایشان به معصیت مکر بود از باب جاذبه برین حوادث راه بهشت کمر بستیم
روحانیت خویش را بر سرندی توقف و اصحاب شمال کسانی اند که بر پنجه روح
نیای کرده اند و اگر چه بکلی بطل کرده اند اما بصره معالیه صفات بصری خلق و شطان
دوی جدا اند است میل این طایفه به معصیت بیشتر باشد اینها را بر شمال شتوانست بود و
برند و بر درگاه ان کوز میدهند تا ان لائین ایشان محسوس بشام معلوم خویش
باز بر سرندی و صفتانی کسانی اند که تخم روحانیت را برورش داده اند بکمال

سزید و خرد و سبزه اند تا یکی صلیبا بنهند که در ایند و اینها نیز دو صنف هستند یکی
انها که انباشتا تا آنها صفت لطیف بر میان غالب بوده است هرگز ملوث
افات ماصی نگشته اند و بر فضیلت آن **الَّذِينَ سَعَتِ لَهُمْ فِي الْحَسَنَةِ** او دیگر
عنها جنود و از مواضع نفس و مشاغل مراد بوده اند و دوم طایفه
اگرچه ابتدا بر وفق مراد نباشد فدی نماده اند و بر منتهای طبع می نده اند باز
بکند عیانت و جذبه الوهیت روی از مزاج بسجی و مراتب حیوانی بگردانند
و با کسیر پیوسته مساوات صفت لطیف را در خاص عبودیت کرده اند که **أُولَئِكَ**
يَتْلُونَ آيَاتِ اللَّهِ سِيمًا هم حساسیت این دو طایفه را مراجعت با تمام خویش اندان صوفی
که بعد از بیدار شدن سلوک با عدل باجناد در حال جات نام سابق بر میان این است
که بر صاحب عین و اصحاب محال صابقت باشد ایشان بعد از وفات با تمام خویش رسیده
و اینها در حال جات جاکم خواجه علیه السلام فرمود **مَنْ مَاتَ عَلَى سَبْعِ الْمَسْكُونَةِ** است
اصحاب نفسی و نامه که اصل صفت سیم اند اصحاب عین ایشان را طاعت بر معیت
بود اصل جات باشند که تا مرگ ملت نوازند نه منافی عیش و لذت و اصحاب
التماله ایشان را معصیت بر طاعت غالب بود چون اینجا مشاغل مراد بودند جای
ایشان تا ویدند زیرا که چون حق تعالی دل را با صبر در عمل بازمین او بر داشت
و هر را بر مثال او بر داشت و عشق را بر مایه او داشت اصحاب عین آنها بودند که
مشاغل عمل کردند و اصحاب محال آنها بودند که مشاغل مراد بودند و سابقان آنها بودند
مشاغل عشق کردند بر عمل عامل را بجهل رساند و محال و برابا وید رساند و

عشق عاشق را بجهل رساند هر که امروز مشاغل مراد کند بر فضیلت که مشاغل
تَوَكَّلْ وَكَفَى لَوْ تَوَكَّلْتُمْ عَلَى اللَّهِ فردا خدا را وید باشد که نامه ها وید
ملفوظ ام سرود یعنی در او وید باشد اسادت بدان معنی است که او در وجود
نفس الهی واقع باشد درین جهان مغرور او را خود نژاده است اما جامه بود بطفل
ایمان و اگر نژاده بود که از رحم صفت حیوانی و سجی بر نفس اند بود که از حیوان
خلافه ای می بکشد چون جامه بود بطفل ایمان و اینجا نیز او در عبودیت در رخ
جودان باشد که انچه نصیب ایشان است از صفات حیوانی و سجی و شیطان از او
بشمارند و انچه طفل با نیست در رحم دل را در او وید نباید و استحقاق نیست کرد
که بخرج نبی اذان نکران فی قلبه سؤال ذریه نیکوایان او بر مثال خود بود که در وی
مغر ایمان بود اما بوسه طایفه اعالی عاده داشت ضرب جذبران بوسه دوم زدند
که حامل اول بود و آن طفل مغرور از بجم بوسه خاص دهنده بوسه عذای انفس صمد
که **كُلَّمَا نَفَحَتْ جُلُودُهُمْ بَدَنًا** هم جلوه غیرها و معجزها در بوسه و طایفه لطیف
حق بچند و بر بعضی بهشت نند و بخوان اخوانا علی سوره شهابین آمد این صفت است
طایفه است که در حق ایشان فرمود که **وَأَخْرَجُوا مِنْ جُحِيمٍ** اما **يَتْلُونَ آيَاتِ اللَّهِ**
عَلَيْهِمْ و اگر فضل تباری و نماید اسمانی او را در باید و پیش از هر
اگر بکنند باید اسم تعالی لطاف خود بشام جان او رساند تا اندک سکست و جان
او را بر نفس برارد و از سرود این دو بیت سراید **بَادِلْ بِيَوْمِي جَنَّتِي** او را
و بر عشق کنی باشد تا نو کرد ای باد تو بوی استغاثی داری و زمان بر کز بکا نه مکر و

در حال ادوی از بر باد و می بویاید و آتش تراش در خرس ماله آوردند با آن
بسا نهار در آن آتش دوزخ بخوات سوخت آتش تراش بک نشن بسوزد و او را
از دم مادر بخوابی که مایه است تا وید صفت براید که اندم توبه وانی بود بصوح
بکلمه خانی باک کند که کوی مکن توان دلایش ملوث بنوده است که آلتایب من
الذنب کمن لا ذنب له چون دردی نصیب دوزخ نماید چون بر دوزخ کوزد دوزخ فریاد
که جزای تو نیست فقد اهلک انورک یعنی این به اشارت است دوزخ بحقیقت در بر
و آن صفت و صیغه نسل مایه است چون نیم صبا عیانت بر تو وزد و آتش صفت
تو فرو میرد و بود بود که اذ انوار صفت ترا بی است دودان نوحای گرفت فریاد
بر دوکات دوزخ وجود بشری افتاد که جزای تپاک که تو اکنون مجبور حرف
مهی که ان الله یحب المتوکلین و یحببت و محبوبا تراست بسبب بر تباد دوزخ منک
حاصله نمیشد که جهنم ورد کنه اند غشای تراست بسبب تکیه اید
و ذمیر بدون تست شان تنگ اید از دمن دوزخ اذ ان تنگ اید
که بر ثواب نوبی زک اید و نشن توامه اگر در صفت سیم افتاده بود در عالم ارواح
اما اذ اما در شراب ظهور میضای فضل حق که طمها مال مال ساقی و سبهم ربهم
بر وسکای در مجلس انس مایه اینها و خواص اولیا می داد در صفت اول و اینها
بر شایه به حال صدی نشن میگردند جرمه آنان با دواج صفت دیوم می رجعت که
شرابا و اهرقنا علی الارض جرعة و لا ریح من کارس اکر ام نصیب
بوی آنان جرمه با مل صفت سیم می رسد از سطوات بوی آن شراب است شدند

بوی بر باد و می بویاید و آتش تراش در خرس ماله آوردند با آن
عالم بر سر شد بر بوی آن بوی بگرد خرابات دیار کشتید و از خزان لذات و شهوات آن
براییدان بوی از دوزخ جاسینی میگردند چون از دم کرام دوق ان بوی میانشند بگردم جانها
طاعت هم بر کشت بوی بودند که اگر را و کی بویاید هم از نیل باشد اذن بوی بودن عباد
ایان اند نور ایمان بکواست که از خمر تراش دنیا بکباد مست شوند و بلدات و شهوات آن
اظم کردند چون دیگر خجرات دنیا مشغور شدند و بزنگانی چه دوزخ دیار واهی
و باغیم نانی دنیا ارام گرفتند رضوا بالحیوة الدنیا و اهلها کوا طامی از مراد
نفسانی در میکشیدند کوا ساغری از خم خانه طاعات روحانی می جیذند که
خلفا و اهل و صالحا و آخر سیکما مر که از خم خانه شهوات دنیوی جای نوشیدی
نفس توامه باخود جوشن ملات نوشیدی خادان خمر سر او بر کار دنیا کران کردی
روی بر کار و آخرت او روی تا غیابتی علت از کمال عاطفت یکبارگی بر سبب
عسی الله ان یحب علیهم بر خیزد و شد و حاله عمر او در بر نه نهاد و با نشن خلق
اخر بکند از دوی که جو کلبا بخت بروی انوار و ابریز خالص محبوبی گرداند که ان
یحب التوابین و یحب المتطهرین **بسم** نعم بالطف نوسادمانی کورده
ع از نظر توبه و دای کورده که بر باد بوزخ برد از لطف تو پاک انش به این نیکانی کورده
ایضا نشن توامه محل فسم خداوندی کورده که تا اقم بیسم الفیقه و لا اقم بالنیس
الغلامه و صلی الله علی محمد و آله و صحبه اجمعین الطیبه الطاهرین
فصل دوم در بیان عباد نشن و نصرت و ان نشن طهره است

و باطل و بد و شایسته است و در نهایت گوشت و عورت یا منی بزرگ باطل
 و ابتیاع حق و این یعنی در مردکی نفس از صفات دیر و زندگی دل صفات جدید
 نیست و شود که موقوفه قبل از آن موقوفه و میرد صادق را در بین تمام جماع جلالت شود
 از چند وجه یکی آنکه چون نفس از صفات دیر و عروس او را تمام باید کرد و اینها
 که خونیا از عجزی و غایت که بدست او سماع کنند و دوم برای تنبیه دل که او را
 بهمانی غیب از دواهی بریزد و با سید و تمامه با صفات جدید کرده در اعلان نکاح
 ستمناست که اعلان نکاح و کبر بقریب رفتیم چون نفس را بدو حقین و کوش
 حق شغری بر براند و حق الهامات باز یافت و در وجه سادسی باشد از آن ذوق الهامات
 غیب یابد و جنبش و سوی حق بود چنانکه فرمود **الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ** **الْكُتُوبَ يُتَّبِعُونَ**
 آنچه بس بر تو که از اقوال شود در کبر و صورت خوش و زی چون از آن
 مزال ذوق خطاب است بر یکم باید و بدان طوط خوش جنبش شوق بوطن با لوف
 بدو احد آخر که از شری نیست که به صورت خوش جدا جنبش شوق بوطن با لوف
 و سوی موقوف خود بید می آورد **أَجْزُوا لِلَّهِ نَقْصًا بِالْعَوْرِ حِينَ رَجَعْتَ**
إِذَا كَرِهْتَ آذَانًا بَنِي سَجْدَةٍ وَتَقَبَّلُوا إِلَيَّ رَتْدًا حَتَّى وَغَارَ فِي تَابِئِهِ
 و بدان وزن موزون مرغ روحانیت قصد مرکز اصلی و اسبان صفتی کند چون
 خرام که در پرواز ابد نقص قالب که مرغ روح در برج قید هوا س میسر است
 مزاجت نماید چون ذوق خطابی نه است مرغ روح آرام تواند گرفت در اصل
 اید خوان که نقص قالب بشکند و به نام خوش و در **ان** لیل توبه که با شرح است

خوبی

و جنبش بگشتن قفس می زنند **فَقَصَّ قَالِبٌ بِرَبِّهِ** در اصل جمله و معنی
 جالب عبادت از آن اصلی است **فَقَصَّ** در قص آن بنود که در زبان بر خیزد
 یکا در دو جو که از میان بر خیزد **فَقَصَّ** در قص آن باشد که در دو جا بر خیزد
 در باره کن و در سر جان بر خیزد **فَقَصَّ** چون میرد صاحب را دشت یعنی صاحب یافت درین
 و این تمام باشد شاید که وقتی جماع رفت و حق حاضر شود بسط آنکه در موقت شمع خوشتر
 با صحت چنان که هم دوا باشد و در صحت اعیان نام تواند احترام کند مگر کسانی که
 از سر زبان و اعتقاد می نام حاضر شوند و صحت با دلب و حرمت دادند و میرد باید که در
 حرکت شکست کند و در کمان معانی و ترک عادی گوشت و دل خویش با معانی پیش آن اسرار
 و شرف حق حاضر دارد و بر واد که بر دل باید پهره اشک روی نماید در حرکت باید و با شرف
 سماع بر دل فرو بخورد اگر بر روی غالب شود و او را با ایشان در حرکت و در آنکه دوا بود
 و در موقت با دان تواجد هم دوا داشته اند چون از موقت نشنوا می باشد و در سماع
 ادب بسیار است که این موضع تحمل نکند اما نا تواند حرمتش را نگاه دارد و نه از حرکت
 او بترسد و سماع از سر شرب نکند و در کل احوال منتظر الهامات حق باشد آنچه کند بنور
 الهام کند نه از طاعت طبع بعضی خدا و اسبند این تمام صانع و فاضل احوال خویش
 با الهام تواند افست و در وسط تمام باشد حق و فرق میان الهام حق و انارث
 و کلام است که الهام خطابی باشد از حق بر دل با ذوق و لیکن بی شعور و انارث خطا
 باشد با ذوق و شعور و لیکن بر میرد صریح و کلام خطابی باشد با ذوق و شعور و صریح
 و لیکن درین تمام تلمیذی نفس کلام بر رویا بد کلام در تمام مطبعتی نفس بدو باید که

يا ايها النفس المطمئنة ارجعي الى ربك ان خطي صريح است ونبات مناهل مكي
است که نور حق در دل ممکن نشود تا بهر چه مکر و مودعی کرد که المؤمن تنطلي بنور الله ازان
که الهام بدیاید مرتبه خواص روحانست تا آن وقت که نور الله در دل ممکن گردد که
مرتبه عوام اولیاست که الله ویلی الذین آمنوا وخرجهم من الظلمات الى النور چون
برین مقام رسید کمال معاد این طایفه است که شتصدانند و در اصل صفت دوم بوده اند
انوار الطاف و فیض حق از سر حجاب صف ارواح انبیا و خواص اولیا از اصل
دوم بگذرا صیانت نور فیض بخا در شایسته انبیا و اولیا سعی و طلب و طلب بدیاید
و چنانکه در صفت تفاوت فرقی و میدی ویشی و میانگی بوده است بعضی از
ارواح را بر بعضی اتران در سعی و طلب مرکبی ظاهر شود و در بلافت و نیازت
هم موش باشند و چون در صفت دوم مروجی در شایسته روحی دیگر اضافه باشند
از صف اول که صف ارواح انبیا و خواص اولیاست آنها بهمان شایسته این کس را بان می
یاولی اولاد و بجهت مزایه باشند دیگران چنانکه خواجه علیه الصلوه والسلام فرمود که
الافراح جنود جسد فما تفرقت منها اختلف وما تشا کرهها اختلف مرکه آنها
یکدیگر را شناخته باشد یا در شایسته یا در جواد اضافه باشند بدان نسبت بخا موقت
والذی وودت بدیاید و اگر آن شخص را بهودت در نماید باشد که در خواب یا در
واقع او بایه بیند و ادوی بدیاید و این طایفه را که اهل صفت دوم اند در شال
نم ارواح انبیا تراش خزانها به بودم در فضل مندم و خرا را اگر چه دومی و جلدی
اما در برت اوست و الله ان مغوی نواد که منقطع باشد اشارت بدان معنی باشد

که معاد این طایفه اگر چه اعلی علیین بهشت باشد قریب و جوار انبیا و خواص
اولیا که اولیک مع الیقین اتم الله علیهم من النبیین و الصیدیقین و الشهداء و
الصلحین و با ایمان باشند اینان باشند در مقام عید فی مقود صدف
عند یلک مشدیر خواجه علیه الصلوه والسلام این شریف بعین جلد بریزان
و بخارا اثبات فرمود که الروح احب اما دولت احتفاصل هلیت و سنت
بریت سلمان سوخته رسید که البکان بنا اهل البیت شرح این مقام و امل
شام در فصل تخریاید انشاء الله و جلد و صلی الله علی محمد و اله و صحبه اجمعین

فصل در معاد نفس بان و ان مطمئنه است

قال الله تعالى يا ايها النفس المطمئنة ارجعي الى
ربك يا ضیة مرفیة وقال النبی صلی الله علیه و سلم جلد
من خدایت الحق ترانی عمل الثقلین برانک نفس مطمئنه نفس انبیا و خواص
اولیاست که صف اول بوده اند و عالم ارواح اگر چه مرتشی را در اطمینان درجه
و کبر است از انبیا و اولیا شرح ان داده اند است که از اصحاب الیمین و اصحاب
الشمال و صابان اصل هم صف و بجهت برانکه از مقام اما کی نفس تمام مطمئنی
نموند رسید جز مشرفات جزایات حق و اکبر شرع چنانکه فرمود ان النفس
لا اداة بالسیور الا ما یجیم ربی ان ربی لغفور رحیم و ابدا جلد نفس به
صفت اما کی موصوف باشند که اگر نفس بی باشد و اگر نفس ولی یا برید است
تمام اطمینان رسد که نهایت سعادت در جوار انبیا نیست انگاه سنی ارجعی گردد

که اگر چه در جانش که دفع را از عالم آفتاب عالم اجساد خلق می ساختند بر حلقه
خاک ملک و ملکوت کوز دادند تا بر خاک و باجم و غاصر بکشد و از بنای و
حیوانی در گرفت و بهر شبه انسانی اسفل تا بطن موجودات رسید حاکم شرح
داد اند است و اسادت ثم و دناه اسفل تا بطن بر جانی است دیگر باده بود
نور ایمان و اعمال صالح روی با علانند که *ایلا الهی من استوا و عجلوا العیال* است اما
تا وقتی خطاب ارجعی الی یک را ضربه مر ضربه باز نیاید محال باشد که در روی نورانی
جیداید تا بهیض صالح در او ببرد و لیکن نفس را بران شود تا باشد که نفس باز و اندانی
ان خطای باشد سوری در جبهه کسرت حق که بسوی روح رسد و نفس او را از صفت
اماد که بگرداند و بهیض ایمان و استخوان شریه ارد خاکه خطاب با نماز کوی بودا
و سلام استراتش رسید و بی شعورانش روی آتش از صفت محو بگردانند
بصفت برد و سلام رسانند از آن وقت که نفس بشعرف خطاب ارجعی روی از
اسفل بهیض اما که غی کرد ایند در مرا جت است با معاد خویش تا انگاه بکا بر سر
معدن خاص و اذهلی فی عبادی و اذهلی جنی رسد و این جت که شریف اصناف
خضر باشد است که جتنی بر جیات دیگر خدایان سرفه داده که کعبه بر مساجد دیگر
که سرفه اصنافه بنی یافته است و این سرفه برکت فهم هر کس اینجا رسد و بنای
این اشادت در عبادت نگیند و اسم اما که بر نفس از آن منی است که امیر ثابت
باشد و اما بنظر بیانده است از امیر و امیر یعنی بنیانت نمرانید و نمرانی در است
براهمان طبع خویش و مخالفات شرع حق و فرمان رواست بر جلگی جوامع و اهل

تا بر وقت طبع و نمران او کا و گشت و شمس سر بر خط قرانی حق میهند و
نقاد شرع نشود از صفت اما که خلاص میابد که این دو صفت ضد یکدیگرند تا
اماده است ما مورث و نمران بود و چون ما مورث از اما که خلاص میافتد و ناسد و
اینجا خلق عظیم افتاده است بنده شد اما که نفس را ضلالت و بیجه جوامع
و پس در تزیین طایف و بند بنیانت رخ برده اند بر امید که نفس را چون صیانت
و بیجه صیانت جمیده بدل شود از اما که بطینکم رسد و ناسد شد که از جود این عالم
آما که بر نمران اما که ما مورث شرع نشود ایشان بنده شد که شرع از برای تزیین
اخلاق می باید و پس گفتند چون تمیز اخلاق بنظر عقل خویش حاصل کنیم ما را بشرع
و اینها چه حاجت باشد شیطان ایشان را این تزلزل بر نمران بود و نمران حقیقی نمران شد
تا باز بنده که از حجاب طبع طبع بر نمران اند که اگر کسی سزاوار سال بنظر خویش
نفس را ریاضت فرماید تا در نفس نمران که صفا و بنیانی بریاید و بعضی حجب صیانت
بشری بر بخرد این جلد تنبیهت جواب طبع دهد و گردوش و بنیانی صیانت زیاد کند
بر آنکه چون پیش از این صفا و بنیانی نداشت طالب آن بود و میدانست که در کوروش و نمران
بنیانی است اکنون که اثری صفا و بنیانی در نمران یافت بنده و که صفا و بنیانی صیانت
از طلب صفا ماند و ان بنده را جای مغفم تر شود از جمله حجب و نمران بنیانی صیانت بنیاید
و این معنی جز و ان فهم نکند که متبدا باشد تا بنده الهی و بنده سیر او از نور الله بنیانی یافته
بود که *المؤمن بنظر نور آید* بهیئت بود که از اسفل طبعیت بکشد سرفه خاص توان یافت
که در شریف خبر حق بنده است و طبع خلقت است و شرح نور از ملک بنده خلقت توان یافت

که چون شخص را در خاک می نهند میگویند هذا اجزئ مني من سائر الناس
وَأُولَئِكَ مِنْ خِزْيَانِ الْآخِرَةِ أَمْ لَهُمْ آيَاتٌ أَنْ لَا يَخْلُفَهُمْ فِي أَرْثِهِمْ رَدِّدْ
آنست که بیدم خود از صفات خاکی بگذرد نه از صورت خاکی و صفات خاکی
فلک و کوروت و کثافت و مثل است از خاصیت فلک آن جبل و ما پستی خود
و از خاصیت کوروت شدن و او برش و امیرش بر جرت اولد کند و شرف آورد
و از خاصیت کثافت بی دمی و بی شفقتی و سختی دل بدواید و از خاصیت شرف
حتی طبع و دکاکت و سرو پایکی و دوات و بی مثنی و خوانی و کسل و کلامی
شود و ساکنان صفات زمین از خاک بولام گرفتار است و گرم و مروت و تیرت
و علومت و رافت و رحمت و شفقت و علم و بین و صفات و صفات و جمیع و
و نورانیت و خفت جدا از زمین نهاده است پس بر شام خاک شود که نشانی
جدد کند و عالم خویش را نه باید تا آن صفات که آورده بود و اینجا و هن کوه باز
نشاند و بنرد و همچنین از هر عفرات و انش و با دیگر صفات زمین و ام کرده و بول
بر یکی صفاتی جدید که نهاده و ادا فلک و انجم و دیگر عالمها برین قبایس چون جل و امداد
کند و در آنها باز نشاند و بعضی اصلی باز اید او را بسطت خلالت بغیب کنند
باخت نبات و منسود سیادت بر جلکی مالک غیب و شهادت مالک که دارند و نام
مملکت برست جهان داری او میدکد قُلْ لِلَّهِ الْمُلْكُ قُلْ لِلَّهِ الْمُلْكُ مَنْ تَشَاءُ
وَتُشْرِي الْمُلْكَ بِمِثْقَلِ ذَرَّةٍ جَزْنِ مَالِكٍ مَالِكٍ كَشْتِ مَرَجِ آن وقت بولام است
باز و با یکدیگر و اکنون ملک او شود و او با یکدیگر در آن تفرق کند و بیبایست و ظرافت

که گفته اند در بعضی آثار و مرکبات و در بعضی که در هر جنبه خواست و در هر جنبه
حق از وسط آتادکی خلاص نموده هیچ خاصیت ندارد که الا ما نرجو فی با خواجه
علیه الصلوة والسلام با کامل مستقیم بنوت و در حالت بکشد اگر لا تدری من
اجبیت و بطبع خویش بکشد از جاده طاهری نتوان داد و بکشد به پیری مرثیه
نور هدایت که حقیقت جزیه است باید تا بجا ذری غایب اهل طبع را از انش
بر باید و بخل و قربت برساند که ارجی الی ایلک و نسی را درین طبع که به صرف جزیه
ارجی به جمع خویش و معاد خویش خواهد رساند بر جلکی عوالم مختلفه که ابتدا کز کرده
است و اما کز باید کرد و باز کشش و حرکت دیدن شد بلکه طالع سیمه و شصت
عالم حق بکند و در هر عالمی کجی نتیجه است برداد و مستی که مودعت براند که و علم آدم
الاستیة کلها چه در بنای روحانیت عالم کلیات بود از آن جزئیات بنود و عالم غیب
از آن شهادت بنود چون برین عالم پرست و داد و دوش و بر دوش خویش براد عالم کلیات
و جزئیات کشت و عالم الغیب و آله نهاده بود و در طاعت حق بر آن که در عالم ارواح بر
محطات طاعت نه بیست قدرت و آلت تراشت اینجا قدرت و آلت پرست آورد
و بکمال مرتبه طاعت رسید و در ابتدا که برین عالم مختلف کوز می کرد در عالمی چیزی بولام
نادر و اینجا چیزی کوزی نهاد در وقت مراجعت و ام مرتبام بگذارد و درین خویش نشاند
نکودر پیش بگذرد خالک سنایی گوید کشت باید بکنن مقص برهی باز ده و ام حبیبی نهاد
اولی از نزل خاک قدم پروان بایر نهاده و آن اجزئ مني من سائر الناس دنیا روح را در
موت نعلان برین و ازین منزلی از منازل اوت در وقت مراجعت این خواست

حق جلّی تعالیٰ غیب و نهادهای را به بندگی برکادارد و بر عینه توحید باقرار
 داد **سینا می گوید رحمه الله علیه** جمله درگوشن جرج و انجم کن
 تا دست بر بندگی انشراح از پیش تارغری تواند بر چنین چون خان در راه
 چون طاهلی حضرت بود و دوش فریب ز یافت و غرت خلافت بد کوه
 و بیرون و لی من الصنعا برت یخیر فی بها قرب المردی
 فلا ارض الی قامة حی ثلاث و فوق التوین لای دای
 و کت اکون للیدیان عسکاً و اربعة المناجیر بی جوارک
 مجذوبان کانی اند که ایشانرا بکند جذب بر این شامات بشکل کدبان
 در غلبات شوق و طمعی زناوت نرهند بر احوال داه و شناخت شامات
 و کشتافات و آنچه بر راه باشد از خور و شر و دفع و ضری و اینها سنجی و شنیدنی
 نشاید و سالک کسی باشد که اگر چه او را بکند جذب بر اند اما سکونت و آسایشی
 در هر شام دارد و انصاف ان تمام ادوی می شناند و احوال خیر و شر
 و صلاح و فساد راه بر عرض می کند و کام بر راه و کام بر بر راه می برند تا بر راه
 و بر راه و مخفی تمام حاصل کند تا دلیلی در راه بری جاعش دیگر را نباید و سرخند علم
 شناخت این راه بی نهایت است و شامات نامحظور و میگردانند تمام آنچه در راه
 عرض اند غرداری و مژگی بگویم تا در هر روز در شناخت راه و مارات و غلات
 ان دلیلی و محلی باز نرود باشد اینها که بر صفا تاکی عبور افتند در میان
 جانی بنند که از تشبهها و کوهها و جاهها و مواضع طلانی پرونی می آید و بر

در جرد کاف راه و دین
 سالک و در جرد کاف

در جردی

خرابها و سنگها قتلها و کوهها میگذرد و قتل کاف است ادوی بر بخور و وقت
 و لطافت در می بویاید در دویم مرتبه و اگر بر صفا ای کوز کند سبزه و
 در غرا و درختان و کشتزارها و ابراه و دوان و جند و جوض و دریا و مانیدان
 چند که بر سر کوز میگذرد در سیم مرتبه که بر صفا موانی کوز کند بر موارض و شش
 و برین و در ویدت و بر بلند پادش و بر وادها طیران کردن و امثال این بنند
 در چهارم مرتبه چون بر صفا انشی کند کوز جراحها و شمعها و شعلها و برتها و
 خرمها و انش و وادها و انش و جش این بنند در پنجم مرتبه چون بر صفا
 املاک و اجرام سماوی کوز کند خود را بر سامان رفتن و پیدین و عروج کردن
 از اسان با سامان ذکر و کرواتین جرج و ملک و اسباب این بنند در ششم مرتبه
 چون بر سکوت کواکب و انجم عبور افتد ستاره و ماه و خورشید و انوار و آنچه ازین
 پیش است بنند در ششم مرتبه چون بر صفا حیوانی عبور افتد مرتبت که ادوی
 عین خواهر کرد از بینی یا بینی بدان نوع حیوانی بنند از حیوانات مختلف اگر
 بران حیوان مستولی و ثاد بنند عبور و اسبیلار او است بران صفت و اگر خود را
 اسیران حیوان بنند یا از برسان باشد نشان اسبیلار و غلبت ان صفت است
 بر نفس و این مرتبه عالمی بود از عوالم مختلف که پان انشاد باقی چندین عوالم
 دیگر سالک را عبور می آید و در عالم بناسبتان مشاوات و فایع بدین می آید
 و کام بود که نوع و اتم در چندین شام دیده شود و در جایی مناسب ان تمام انوار
 یعنی دیگر باشد و این اختلافات و مشاوات هر کسی قوت تواند کرد و باز نتواند

جز شیخی کامل و چون سالک و قنای شناس خود در مقام بند شود و راه نتواند رفت یکی
از ضرورات احتیاج شیخ اینست مثلا اشی را در چند تمام بیند و در تمام اشی
دیگر باشد که بود که نشان غیر بر صفت اشی باشد و که بود که نشان کثرت طلب باشد و که
باشد که نشان غلبه صفت غنی باشد و که باشد که نشان غلبه صفت شیطنت باشد و
که باشد که نوزاد بود و نشان اشی که هیثم صفت بشری میگوید و که بود که اشی را
و که بود که اشی را بعد و که بود که اشی را بدایت بود چنانکه موسی را علیه السلام
اشی را در حایط بطور بار و که بود که اشی را بخت باشد تا ما سوائی حق را بسوزد
و که بود که اشی را در صفت که و لو کم تفسیر ناز نوزاد علی نوزاد و که بود که اشی
ولایت باشد که الله و لی الذین استولوا بحرفهم من الظلمات الى النور و که بود که
اشی را شایع بود که آن نور که من فی النار و من حولها و جزاین اشی را بود که
فرق میان یرمک جز شیخ صاحب بخیر می تواند کرد یا یا آتی و دلالاتی که بنظر و لا
باز تواند دید و باقی دیگر و قنای و تفاوت آن برین جمله قیاس کند اما متوسل اشی
چون برین شایع کوز کند و منشی بعد را بسوزد او تا نیدر بانی در حق او بنای می
که مستحق آن بوده است و برینشی که در عالم ادراج اهل بیتان داشته باشد چون لواکی
و سلمکی و سلمکی در آن تمام بند می شود و میگوید و حاشا لک شام معلوم و
خبر یاد میکند که لود و نوت ائله لا حشرت زیر که تمام مومنین تله کوه قاف
نباشد انرا کسی نمی باید و هر شیخ بر صفت شیخ استیاء نتواند ساخت انرا پروانه
دیوانه باید و هر مرد از خود را بشخص دست شاه را شاید انرا پسند باری اید

تا باغ صفت بجهت تن الکالی کی چون بینی در حور شامان آبی
چون صموده اگر غذای باوی کور کی باوی کور کی که دست شد را شای
طایوس اگر چه جامی بکمال دارد و بلبل الحان برادرستان دارد و طوطی زبان
انسان دارد اما اینها نظرها شایند تا نظاد کی را که انسان نماید چنانکه بر نظاد کی
انجا که بر جال سخله شمع جان باوی باید کور جز پروانه دیوانه بکا و نیاید که عامل را
جز نظاره شاید چنانکه گفته اند **دوام میا که سرخ این نام بینی**
در شمع میان چنانکه پروانه بینی دیوانه کسی بود که کرد و بر ما کم کرد که ما که دیوانه بینی
ای جان و جهان آنها که ایستاد از بری سادست مجلس انس و ملازمت تمام بود
افزون اند و اصحاب و مصل وصال اند و ابواب فضل و نوال اینجا و در بر ابواب
غیرت متوازی اند که اولیائی تحت قیامی لا یرقی فهم غیر یک ایشان بینی
سوزن چال و بشویند شام و بسوی سر و پا و سامان و بی پروانه بکشد و بکشد
اغیردی طهرین ایشانند **ایشان دانند که این ایشان دارند**
ایشان که سر زلف بریشان دارند **انتشر الزمیر هم جلتاء الله يوم القيمة**
و رض ایشان ایشان بادل بریشانند **خود جال دی بود بریشان توانین**
با داخه بی سر و ساقی توانین **مرکز جهان که دید بخت زده**
سرکت بکا و خویش حیران توانین **ایشان که سان از سانی ایشان بکند جذبات**
نبشته اند و چنانکه نرات و سر برات نسانی و مرمشات و مراد است انسانی بر کام
جان ایشان طلب که دارند و از شرعی جانشی چنانند **با که اودت و حق قوت خودم**

که نگردد و در کتب خودیم اطعیان دل ایشان هم بزرگ این حبیب بود اگر
بزرگانه تکلیف انکسب **ممن** می دود و نام نمی ایشان هنوز سرست دوی
شراب خطاب انکسب بزرگماند وایت قبل الله ثم نعم بزرگان است خواند
است ماست زاده المیتیم هنوز **وز** عهد است باز میتیم هنوز
دور صومعه با سجاده محض **درد** دوی کش دندی پرستیم هنوز
شام ایشان پیوسته در خراج است و حورست و جام ایشان مادام با مال است و بر
شهر و رجه نعمت است مثل این مجلس این خوانان را نمی شاید ان جمله علف جری
آخرش مله و نفس لوامه ساخته اند و لکم فیها ما فترقی الانفس نفس مطعنه
با ان صحه اطعیان نیست ارا اذعان است یغیر بقی یطوئی و یقینی نواله
ار جی ای یکتا مینوی شد **بازی** که می دست ملک را شاید
مشان جمله دار کجا الاید **برداشت** کل بشند ارا در خون **دین** استادی که او فرما
نه نه جی این حدیث است ان الذین سبقت لهم مننا الحسنی اولیک عنها
بیتدولت برغان او سر بریده بادی نسرونیارند و این بادی ستارند باز اگر
سبید باز است بجا چون پروانه جان بارشت باز صیاد جان شکار است پروانه را با
جکاست باز صیاد است که صید از جان برود پروانه عاشق است که بخفته معشوق
جز جان برود جبرئیل و میکائیل سبید باز ان شکارگاه ملکوت بوزند صید مرغان
ندیس و نیونه کودنوی که وختی نسج بخودک و میانش لک چون کار شکار بیهوش
حوال و طال حدیث رسید بر و بال فرو گذاشتند و دست از صید و صیادی برداشتند

لوه نوت انکسب لایحترشت **منع** کاجا برید بر نهاده
و بر کاجا سبید بر نهاده با ایشان کنند ما صیادی را که در شکارگاه اول برام
بجایانم صید کرده ایم مدون اما کما که خواهیم آورد **ای** جابیل فی الارض جلینة
تا با شما بید که صیادی چون کنید **دو** بحر عیش غوطه خواهم خوردن
یا غوطه شدن یا کوری آوردن کادونجا طرشت خواهم کورن **یا** سرخ کتم زور قریا کورن
جله کنند اگر این صیاد و بصیادی بر ما سبقت نماید و درین میدان کوی و عری
بجوان منی بر باید و کادی کند که ما ندانیم کرد و سکادی کند که نتوانیم کرد جمله که
خداست و بر میان جان بنیدیم و سجود او را حمد بول و جان خر سیدم از خفت و خفت
خدا را که در دنیا را که او را با بر که ما ضعیف بیند که خلق الانسان ضعیفا یحکم
صفاوت درونش که اگر نه افعیل را شکرید و پیر بال ملک خورش سوز سوزید که
بجست بر و بال او مانیم و جزا برو بال او تا نیم که و جلتا هم فی السجود و الجور
او پیر مای بردن ان بر ما می برد **جز** دست نوریت تو نیارست کشد
جز جای نورس تو نیارست درید **از** روی تو دیدم ام طمع زان برید
جز دین تو روی تو نتواند دید **بر** که پیر ما پرواز کند لاجرم پیر ما پرواز کند بکر
جز صید کند چون پرواز کند **ان** بشه که در کوی تو پرواز کند
صیادی کند او که باز نتواند کرد **چون** نفس مطعنه را که از میانان و منم ساین
باخیز است بود بصیادی از جی پرواز دادند و کرد کانیانش بطلب صید مر
دو فضائی منت اقلیم اموی نیافت که نخل و شاید و در عوای مست است

لکلی نه که سبب است شمارا و باید **بازی بودم بریده از عالم مانده**
تا بود که بر من نصیب صبری بشمار **اینها چون بدگس را محرم را نه** **ظن در که در ادم بودیم**
چون پروانه دیوانه بر مه کوز کورد روی سوی صید وصال شمع جلال او دود و همیشه
بجاری خود سر فرو نیافته در وجود خود طول نهد **و از چنان بجان اوم**
مردم و وجود ملایم کسود **سودای وصال ان جام کورد**
پروانه دل جو شمع روی تو بید **دیوانه شود کم دو عالم کورد**
نک نیست جو پروانه کم خود کورد **مغشش نهار لطف بجوم کورد**
پروانه نه درخت جان برکت **نه**
مهمان لا ابالی و ارمی رفت تا از محفل فلک و هست بهشت در گذشت جمله ملای
اعلا را ابکست نجب دودن ان خیر بماند که ایا این در مرغیست بدین صفتی
بر خود برین شمعکادی اندکان **فلو ما جھولا** و او بریان حال ایضاً می گفت من
ان مرغ که هنوز از آشیان آشیان نخر پرواز نکرده ام و شصت تالیب گرفتار
نشد که شاد ارکان ملاحت نیز مرغ انداز **انجمل** فیما بین سینه ها و شعل ارم
بر من می انداختند و بقیادی و سخن منجیح که می نا ویدند نرا شده بودند که
فر از نکرده کبر باش مرا غانند **درشته صید و پیر سکا و بجان کم**
اکون تا شای صیادی میکیند و نظاره خون ریختن و فدا کردن می باشد
من خون ریزی کنم و میکن از طعن وجود خویش بر آستانه عزت و فدا کنم
و میکن با وجود بر اندازی و بانی باری بر حال حضرت **پیش** امروز که دوشی مرادش وجود

کنند بطنه من و خلق وجود **خون ریزی را چه میکن راست بدان**
من خون ریزم و میکن از طعن **و او در کرم روی طران میکرد تا برسد لامکان کورد**
ملا و اعلی کشد او مکانیت در لامکان سپر شواند کرد اینجا بهر وقت پیش
بر برادر جگر دراید و حضرت عزت با سیرایان می گفت نه باشا کز ام **انم اعلی لکم**
ای اعلم ما لا تعلمون هنوز مرغ انکا می کشد و سر عین می اندازد
شکر چه شوی بحالت سوختگان **نه سر چه ترا نیست کسی را بنود** **و از**
پروانه جان باز وجود بر انداز میکن بر نیان بکمر که الحابل مودور
در عشق نواز ملائم نسکی نیست **بای جبران درین سخن جسکی نیست**
این شربت عاشقی بر مردانراست **تا مردانرا درین فتح نسکی نیست**
ایشان خوانشند که ایمن پروانه فلذروش ج چیز باشد **پیش**
ایمن تله در می و این فضا **در سحر من او در ام ای نیا یار** **چون پروانه**
برای سر افات است شمع جلای رسید یک شعله را بجای پروانه فرستادند چون پروانه
حاجت چه دیگرش بخود پروانه نبود دست در کردن حاجت و داد ما در مکرش با او
پروانه و بر نبود چون ان پروانه ای مجازی فانی در باجست بر فضیله من **کار باجست فک**
عشر اشها حاجت شعله که بای شمع بود از با نه سج او را بر وبال عشق کرات خود ما
در فضای موان متوین شمع طرائی کرد و مرغ دو کاکلی را خون بکاکلی بر آستانه بکاکلی
ریخت و از پیشی فروش با فادستی در شمع کبریت که فشر و الی الله از خود
کبریت و در او بخت و درویش شد و بنستی در شمع ایست چون بستی خوش

درستی اوجاوت هم خوف دوزخ هم امید بهشت برانداخت اینست بعد از ششم از
دوزخ و مشوره که ششم از کلام هم شد فدای نبوی نویای ما و کما دوست نما و ما گوئیم آخر
خاصیت جذبه و اسادت و اذنی جنتی برین منی باشد و الله اعلم این صفت طایفه است
پیش از سرکه صردی با سادت متواتر قبل آن تواتر بزرگ جنتی بوده اند و چون پیش از
سرکه بودند من ثانی این نیز پیش از جگر روزه و مواد و برنج ایشان حضرت مزاول
ساخت که نم بجاییم ثم الله تر جعول درین عالم صورت نشسته اند و از مشربت پیشی
اند و زنی اجمالی جنبها جامده و متشربت از الحباب اینست ساد منس ملین و منی
اسادت از منی ای دیک وصلی الله علی محمد و آله **فصل چهارم در معاد فیلسوفی و انشی**
تثانیه است قال الله تعالی فاما من طغی و اثار ابحاث الدنیا
فان الحجیم فی الامادی و قال الله تعالی لا یصلها الا الاشقی الذی کذب
و تری و قال الله تعالی علی سلم جنت الجنة بالمکاک و رجعت
النار بالهتوات بر آنکه دوزخ کان راه حاد دو طایفه اند سعاد و اشقی
و سعاد را قدمی است که بران قدم می روند و جاده نیست که بران جاده سیر میکنند و سرکه
معاد نیست که بران قدم بران جاده بران سعاد میرسد خاست سعاد دو طایفه اند خواص و عوام
عوام بنده محانت منس و متواتر لوات و مشروبات بر طایفه طاعت و مشربان شیرین
و مشربانست معاد بهشت و در جاده ای می رسند و اما من خاف تمام دیر و فی البش
یعنی الامنی فان الجنة بیع الماکوی و خواص بنده بجهنم بر جاده بختی و معاد معاد صردی
می رسند و مقام عذبت که ان المین فی جایت و بنده می رسند صردی عذبت که مشرب

چنانکه شرح این وقت است و اما استقام دو طایفه اند یکی شقی دوم شقی شقی
بعضی عاصیان اند که بر مشروبات متواتر است ثابت اند و بر نباتت فرمان حق
نصیر و بنده استینار لوات و مشروبات ثانی بر طایفه عاصیان حق معاد دوزخ و در کاف
ان می رسند که فاما من طغی و اثار الحیوة الدنیا فی الحجیم فی الماکوی و خواص هم از کاف
نصیر و که جنت الجنة بالمکاک و جنت النار بالهتوات و طایفه دیگر سرور که
الکرم فی حق امی الشار الا جوفان انکم و الفصح کنت پیش جنتی که است مرا
بر دوزخ بر دوزخ و نصیر است یعنی بران جرم خوردن و در خوردن طحال ابرو
و بنسج مشربت جرم خوردن و از مشربت طحال در حرام و ظلم و فساد و کما کون اجاز
و اما اشقی صفت کانسرو و فاضلی است که بکلی دوی بطلب دنیا و غشوات آن آورده
و چون بهیله ممکن است بر استینار لوات و مشروبات و تنها منضانی و حیوان معروفا
کرده و بهشت بدینی و کلا دین و راه اخوت کرده و بنسج با حق را در شمع مانی با خنده دین تمام
برست و ناعه و از اخوت برانده که من کان برید جنت الدنیا ندره منها و کما فی الاخره
من نصیب رفی میان شقی و اشقی است که شقی را که بنسج او بنسج عاصیان حق و
مخالفت فرمانی که قرار است اما شقی سعاد قبول ایمان و تسلیم فرمان حق و کار است
که بر سر کوی تو بنمزد شتم که بر سر کوی تو بنمزد شتم
دولت افراد انسان و مقیدین جان حاصل اند اگر چه معاد علی کالبحای نیاید و چون بعید
حق بروی و دوزخ و دوزخ که فاما انهم متواتر فی النار هم منها نصیر و بنسج طایفه بنسج
فاما انهم متواتر و الا انهم متواتر و کما کلا الله الله و مشروبات معاد بران الله

اورا باطنی بخاک داد و برین استپندنا که مرود آلا ما شاء الله تم عاقبت ظاهری با او بود
و بخا و اصل و هم بشتابند که در طریقت صحیح می آید که جوی را از دوزخ پروراند او بود
چون آنکشت سوخته شد و ایستاد بر اینرا حقیقه فرمودند که کشت و بخت بر میان بود و از آنجا
سنان برانند و در میان انسان چون ماه شب چاه و در پیشانیها ایشان نوشته که مولا عتقا
ایمن آلا را اینها از او که کان خداوندی اند از دوزخ است استی است که در دوزخ بود و بخاک
بماند و در نور کلی لا اله الا الله باشد که در آن ظاهر می آید و اوست شاعت محمد رسول الله مراد
خود ابو جعفرین کس را باشد چنانکه میفرماید لا یصلها الا الاستی الذی کرمه و توی و کما
و یکسین را در سبیلی نازد آن کتب در طایفه را از اصل حق معصیان و کفر و عدلان
مناسب دوش او در دوزخ و در کات ان تمام کامی بود و مرجع و معاد می آید بریناوست
چنانکه خراج علیه السلام فرمود که بعضی از عاصیان است در در که اولی باشد از دوزخ
و کند بای ایشان پیش برایش بنامند و کمترین کس را در دوزخ عذاب است که کت با او
برایش شد اما نیز در سراسر از جرات می شود و در حق منافقان نشود که آن انبیا بنان
نه اگر که لا یسل یل یل یل و کفر بر کفر متاوت داد و دنیا فی زمانه و بر یک در این مقین
و معاد و روشن است که افران متولد بکند و کافران محقق و کفر محاکم اهل باطن متولد
محقق اند چنانکه بایان محقق فقیهت داد و برایان متولد عذاب کافر محقق زیاده باشد
بر عذاب کافر متولد کتب متولد است که از مادر و پدر متولد یافته است که آما و جودنا
آما ناعلی امته و انا علی ما یریم متولد است آنچه از اصل متولد و کلبت و ما در دوزخ دیدند
و ششینه از ادمان مختلف متولد متولد و جودان در آن ماندند ایشان در

در که او پیش باشد از دوزخ و کفر بخشنی آنکه برای او از مادر و پدر متولد یافته است
نکند و بیخ بزد و شست کند و بطلب دلیل بر خیزند و عذاب در تحصیل علوم کفر
سیر بزد و کتب کفر او کنند و بجای هرث و ریاضت مشغول شوند و در فضیله نشین
گوشند در هر متولد داد و بر این غلبی تا شبها بر سرش بزد که در آن نفع حاصل کنند
یا اثبات مانع تا قفس گویند متحارب و جودیات عالم نیست و فانی جهان نیست
بیدار و موجودی بل که جهان موجب و سوزناست و جهان آراوست و تقدم موثر
بر اثر نه تقدم زانیت و برین ان فرامند که جهان قدیم و باقی است فایده برینا
و حق تعالی را گویند برافرا آن قادر نیست و با فسرین عالم دیگر عاجز است و مانند
این کفرها مثالی الله عایشول العالمین علوا کبیرا که شیطان در نظر بریشان اراید و نشین
ایشان را غرور دهد که کال مروت و حکمت درین نمی است و هر کس که برین اعتقاد است
او اهل تقلید است و نامیاست با تقلید است بعضا کسان داده اند یعنی انبیا علیهم السلام
و گویند که انبیا چنان بودند و هر چه گفتند از حکمت گفتند اما با باطلان سخن نبود و حوصله
و فهم ایشان بایر کشت افسانرا چنان نمودند که ما رسول خدا یم و جبریل نیز یکدیگر می آید
و بنیام حق می آید و کتاب از خدا با آورده است و کتابها ساخته ایشان است
و گویند احکام شرح انبیا نهاده اند از بهر مصلحتی حاش خلق بر مانع حکمت و ایشان
بر چه مانع کنند در سری بود که گویند و بولانی منی دیگر خاستند جبریل عباد است
از عقل فعال بود و یکایک عباد را عقل بستاند بود که از عقل کل فیض می گرفتند
و استنادات میان معقول میگردند و خبرا بنشینند که و نشین طوطی میدادند و مانی

از جنس حیوانات فاسد و مردومات و شبهاست بگذرد و از آنکه دیگران قبول کنند
و اگر که مراعاتی مواظبت است دشمن خود در اصل جبلت کافضل است که انا انشئ
لا مازده بالتوجه چون این شبهاست با دل و برایش معقول نمای بشود بجای دل و او برود
و افق شش طبعه جداگانه فسراد برین کسرا بدیدی اید در نفس انکار اندیش شرح
نابست می شود پس انرا بر کسر و انکار بر دین نفس را در مقام است که بجای نماند
انشاء السالین در دین بدان تواند رسید که خطراتی و قدر و صفت و اینها است امروز در میان
مسلمانان بسیار شده است که بسی جمال خود را بتحصیل این علوم مشغول کرده اند و از عالم
اصول دین نام کرده ماکسی برجست طبعست و عینیت و فنی مساله ایشان و افق بشود
و بسی طالب علمانی غیر که نظری ندارند در علوم دین با بوزی زیادت ارقام شین در فنی
طلب این علم برینچونند و شکر میکنند و لذات آنرا فی بدو فزادان حتی با صحت فلفلی می باشد
انان نوع علم در پیش ایشان می نمایند و به شرح آن کسرا برینکه ایشان می ادیند و در
دل ایشان تحویل این علم و اعتقاد بر آن کسر و ضلالت که حکمت و اصول نام نهاده اند و شکر
میگردانند و این بکارکانی کار از خود را و از خوابی دین و مقامات اصل دین بی خبر بوده و
دین می آفریند و نفس ایشان بر آن خسرور می شود و شرب بنجورد که ما محتقانی ایم و خواهم
و از تلبید ظلم خواهم یافت و از خواص جهان خواهم شد و آنی شمن خواهند بود و ما
در کسر و از تلبید پرور اینند اما از تلبید ایانی و از خواص شوند اما از خواص طبع
و هر عامی بپاوه که بایک از آنها صحت بگوید از دها و نشانه های مرده این قوم نرا گویند شاک
و شهنش و نقصان خلق در اینها و بدیدی اید و بسیار است که نمی شود ان کسرا بود

تلبید ان کسرا بپاوه میکنند و بکلی از دین اسلام بیرون می افتند و بهشتی ان اصحاب
جایان دینکرا سرایت میکند چون شتر کز که در میان ایشان افند مرود و یکی که
می شود صبح با و شاه را در دین دامن جانی نمی گیرد که در دین ابرافوت کوشد تا خیر ابرافوت کند
و این وقت دین است سال کجا پیش ظاهر شده است و قوت گرفته و شایع شده و آثار
عمر با پستین کسرا اوان طایفه زوره بنودکی اقای این سنی که دی کسرا خورش بنیان
داشتندی که در دین ایامه شنی بسیار بودند و با و صفایان دین دار که دین را از جنس
الاینها محفوط می داشتند در دین عهدایه شنی کمتر مانده اند که بخواران دین کنند و جنس
این طایفه را در حضرت بادشاهان عرض دادند تا بجز این مشغول شوند لا حرم خوفی است که
از دین خالی و قبل که در بعضی اقواء اضافه است و پیش برخیزد و جهانی خالی و قبل کسرا
کینه و آنچه حقیقت مسلمانی بود در دین آنها اند اما شاه الله در دین آنها نیز نخواهد ماند
بسی جین احوالات که حتی تعالی نمر و غضب خویش را در صورت کسرا تمام شده
است تا باینکه حقیقت مسلمانی بر خاسته است این خود دینا بری نمی بردانند
این کاد کجا رسید خواهد کوی بی حالی را بر جود و زشت حیلش و کبر و استیلا ان طایفه
زیادت و غفلت و مصیبت اصل اسلام که مایه این مسدود بود پیشتر ظهور انشا و فی
البتر و البحر تا کتب آیری الناس بیت باقی است شراب تلخ در جام میوز
تا در کجا رسد سر انجام مقول حکم الله یا الله و ضیعا بنشاند الله اماناف هم بهر
تفاوت در اسلام و منافعی است در کسرا اماناف در اسلام است که خواج علی الصلوه
والله در حدیث صحیح فرموده شد من کن فیها تهمنا فی و من کان فیها خصلة

سبح و ذلك طبع الحيوة الدنيا بود و هر گاه از حد کثرت و توح سر بماند از
حد کثرت نرسد و نرسد بر از حد کثرت حجت الهیات من در بر دوزخ بکشد
که بعد از سبغه ابواب و حجت جاده انواع سهرات بر در کثرت آن نماید که حجت
المان با سهرات فتح از حجت سهرات در من عموما نماند بکشد و پنج چیز
بشیرینا و نرسد تا مدت پانزده سال بر حجت سهرات سهراتی برید و بعد
از آن صاحب شیخ را علیه الصلوة بعالمی آن فرستادند و بر سر عموما خراجی بخورد
نمودند که اثرش آن استحقاق علی سبغه آرایب و نرسد تا مدت آن استحقاق را فتح
سعدت اخوت سارند و در زمین عموما بر سر سهرات نماند که الدنیا عموما
الآخر عالمات ذوالجلالی و غایت ذوالجلالی طایفه را هم از اینک خلق
بر هر جهت در کثرت نماند به مهر و سبغ الدنیا که بر جاده امان علی بدو
و لا شرا الحیوة الدنیا بعد و نماند الحیوة الدنیا که عموما و لا الحیوة
و لا ابالی و عموما و فی الدنیا و لا ابالی که غایت بی علت سر کوبان
جانی بر آورد بکشد مهر و سلاسل کرا و بگونه توان حجت و بند طلسمات اعظم او
بکدام مرتب توان سکت **پس** سیر اید از خوشن من می باید
بر خاسته ریحان و نرسد باید در هر کای نوار بند افروختن نرسد کم روی بند سحر باید
سودای منای سلوک سر بر ملک شاید اندک بای هر کای بی خویای سحر اعظم
که سحر بر نماند اما اگر در معرفت بلین سحر ظاهر توان یافت و با بسا اسلام و کسوف
ازین جهان جان توان برداشت و دینی تمام و سعاد اللهم ارحمنا بجاننا و السلام

پس گوید و بسین جراح عموما کثرت مرگی که در اسلام بود اینست حجت
و در طایفه اسلام من برده کثرت جانی بدو هم بر جسته خوش منشی
اما این حکمت و بسین این بعد از حیوة و در دوزخ کورس بعد از مافات ج بود ناخود
ان سر کشته عاف که کشته عاقل گفته اید که بگوید
حازند جوی که طایع اول است تا از جیبیت فکند شرا و در کما
گویند مدرسین صوری کرا و در نیک و خرابی از هر جرات
بلک دینی را فتح حالت اول حالت دوم جاکم فرموده علی علی
الانسان چنین است الدنیا لم یکن شیئا کذا یعنی در کثرت عموما انرا بعلو
در عالم حق وجودی بود اما بر وجود خویش شعوری نداشت و اگر خویش بود
و نرسد خویش نبود **دوم** حالت وجود در عالم ارواح جاکم خواج علیه الصلوة
و السلام فرمود که ارواح جن و کجاست که عموما تعارف بینا اینست و ما شاگرد
بینا اختلف یعنی حجت ادم عموما عالم ارواح پیوست او را بر خود شعوری بدو
ذاکر و نرسد خود شنید **سوم** حالت تعلق روح ببال جاکم فرموده و نرسد فی
من روحی **چهارم** حالت معارفت روح از قلوب جاکم فرمود که نرسد نرسد الموت
حالت عاده روح ببال جاکم فرمود که نرسد نرسد و نرسد قل
یعنی الدنیا انماها اولیة و این پنج حالت نماند بجز دینی می باید نماند
سهرت ذات و صفات خداوندی بکمال خویش نماند و بسین حجت خداوندی
در دوزخش موجودات بظهور پیوندد که کثرت کثرتا عموما نماند نرسد ان اعرف

اول حالت عدم می باشد تا جبروت در عالم ارواح اول وجودی بدیدار حادش
اول برستی خویش شعور افند محدودت خویش عالم شود تا آنکه بدیدار معرفت قدم
صانع خویش حاد کرد **دوم** حالت وجود در عالم ارواح می باشد تا پیش از آنکه عالم
اجام پیوندد زوئی سرافراز و واسطه باز یابد در صفای روحانیت و مستفیض
میشود با حجاب کرده و استحقاق استماع الشریکیم گیرد و استعداد بلای یابد و چون
دولت مکالمه فی واسطه یافت حضرت عزت را بر پیوسته باز داند و بصفاست
سربستی و جیتی و شکلی و جمعی و بصیرتی و عالمی و مادری و باقی که صفاست
شناخت و اکمال در عالم ارواح وجودی بنودی پس از آنکه با اجام پیوندد زوئی
حقیقی توان صفات حاصل داشتی و اول آن استحقاق بودی در عالم اجام
دیگر با پیوسته بصفا و روحانیت باز رسیدی تا شام مکالمه حق حاصل گشتی **سوم**
حالت نعل روح بنای می باشد تا آلات کمالی موقوف است که بر
جزئیات و کلیات غیب و شهادت بران و موقوف توان یافت و حق را بصفت
در ذاتی و روحانی و جسمی و غفاری و پستادی و منفی و محیی و و قهای
و توانی در بر حالت توان شناخت و در تربیت روح بود این آلات بشامانی
توان رسید که در عالم ارواح حاصل شدی از شهادت و مکاشفات و علوم لدنی
و انواع تجلی و تفهات عزابت و موهل بجهت خداوندی اصناف معارف
که در بیان کجند **چهارم** حالت منارت روح از قالی می باشد تا زوئی که با آن
الایش روح را از صحت اجام حاصل کرده است در ساداتان بنودی و از جبروت

و انشی و الخی که با جمالیات گرفته است برود کار بگوید و دیگر با صفا
روحانیت اخذ و این معنی ارواح شهد را باشد که خلاصه آفرینش اند و الکا و بصفا
که از آن قالی حاصل کرده است بی مزاجت قالی از حضرت عزت بر خود یافت
و معرفت شود بی شریک بشریک و کرد و خلقیت دوم آنکه دومی دیگر است
غیبی بواسطه آلات مکتب قالی در حالت بی قالی حاصل کند که آن دومی در عالم
ارواح نداشت زیرا که آلات ادراک آن نداشت و در عالم اجام هم نداشت زیرا که آن
مرا نداشت از پس حجاب قالی می یافت اکنون بی مزاجت قالی باید شخص قالی بی مزاج
تجرب است نیم آن تجز روح پاک محمد صلی الله علیه و سلم که اولی ماخلق الله نور و
و هکذا ابتدا از نیم پنجمی در پیش بدیدار آنکه تجز بر روی زمین ظاهر کرد و آنکه بر سر
تجز بر سر دیوار بود بخین از نیم روح مجری پنجمی عالم ارواح ملکوت بدیدار پس تجز
جهانیت ازین پنجمی بر روی زمین عالم محسوس ظاهر شد و از تجز جهانیت
بر کهای حیوانیات برخاست پس از آنکه از آنکه بر سر سطح تجز کانیات بدیدار و
شعور تا بروخت باشد دومی دیگر در دنیا انکور و دود الو و چون از درخت باز کنی و در
و از قالی بگزادی تا بشرف قالی انکور میوز کرده و دود انکور شود دومی دیگر
اگر چه بود درخت نعل قالی می یافت اما با بای در طیف تجز و است از قالی طیف
تجز چیزی تا بدیدار قالی جم می شد در انکور و طیف و جوضقی باقی می بود اکنون که
بشرف تجز از وسط شعور میوز شد جلای دیگر در دنیا که نعل قالی بی مزاج
تجز یافته است ابتدا انکور و در تربیت تا بینش محتاج بود اگر تجز بنودی تجز

مقرن بود یا نه و چون آنگونه نیست شد بر دوش تمام میبرد بر سینه و بجا
آنگونه از دوش باز باید کرد و با حجاب بر دوش بر دوش دادن تا میسر شود که دو
پس روح را نه کرده از سخن غالب مبادت باید داد تا یک جزی در معرفت
اقیاب نظر الهی بی واسطه مزاج طیف غالب پاید که ابتدا چون یکال درجه انسا
برسد بود و عالم ارواح قابل معرفت آن نظر نیاید و بعضی مبنی حق عارف
حقیقی جز بواسطه هر که صورتی نتوان شد و در اینجا اسرار و وقایع بسیار است که
کتاب شرح دعایشان و ما لکند **فصل** حالت عادت روح غالب می باشد آنان
سبب که گاهی انسان در آنست که در هر عالم غیب و شهادت دنیا و آخرت بخاطر
خداوندی سفر نباشد و از انواع نعمات که در هر دو عالم او ساقط شد که
اعوذت لیبارک الله لیکن ما لا یعیش رأیت ولا اذن سمعت ولا حکم
علا تلیب بشر بر خود داری یکال باید و این سخات بعضی در حایثها بعضی
جهانی است از سخات جهانیست جز بواسطه آلات جهانی در آن معرفت توان کرد
پس غالب جهانی دینی و دنی را بر یکله حریف نورانی باقی چشمانند که یوم تبدل
الارض غیر الارض اگر چه همان غالب شد اما نه همان صورت دینی بود غالب
دنی و بر از جهاد غطر طاک و باد و آب و آتش ساخته بودند اما آب و خاک بر وی
غالب بود که این طینی لا ینب و این بود و محسوس و کیفیات است که در آنجا در آن
کند و باد و آتش که در دو لطیف و ما محسوس است که چنانچه بعد از آن کند و غالب
مغلوب و ممکن بود این غالب را در آخرت که عالم لطافت است هم از این جهاد

و شریع الملک من شاه دلتان گوشت که بواسطه این ملک عایشی مانی سکه خیمه
برست ارم و خیمه اند که در جیل و جرای خربل مرم و مکر داند **فصل** آنکه بداند که با دین
ظلمات خدایت تقوی و عبادت کان حق بطرف و انعام جهان کند که شد از الطاف الهی
فصل فرمود که با حکم حق انسا است اسادت است بدانند با دین باید که حکومت گذارد
سیان رها یا بخود کند و ما تواند احکام رعیت بیکران باز نگذارد که نواب حضرت
و اسرار دولت را ان شفت و رافت و روح بر دینا می تواند بود که با دینا
زیرا که ان رحمت و شفقت که کس را بر سر قوم باشد غیر اینها نباشد چنانکه در حق
برسد و رافت بر امت و شفقت با دینا بر رعیت و مبرر و واد بر فرزند
و جبریت شیخ بر برید **فصل** فرمود که حکومت حق کند یعنی براسی و عدل کند بیکر و عدل
و جود کند **فصل** آنکه حکومت حق کند بر سران حق کند نه برای خلق کند
فصل فرمود و لا تتبع الکوی فیضک عن سبیل الله شایع مواکمن که می
تسایت مواکمن تواند که کار بر سران خدا کند در ممالک خویش و نتواند که آنچه کند
برای خدا کند زیرا که چون موا بر شخص غالب شود مشرف و امر و نهایی او موا کرد
موا به خلاف خدای سبحانید و هیچ چیز بعقدت ان حضرت بدید تواند آمد و در حق
خلافی کردن نکرد چنانکه سر بود از ایت من ایضا الله هو الله اگر نه چون دعوی
خدا می گوید و هموار کرد و اگر بنی اسرائیل که سال بر سر دینا بر سید بودند و اگر چه با دینا
سجده می کردند و اگر چه در خراج علیه الصلوة و السلام میفرمودند که ما عبد الله
انتم عباد الله سید الی و میخواست مواست که خدا الیکم است **فصل**

ای میزبان می شود آنگیز وی خدایان تو خدای آزار **مستم** باز بود که میاموت نموا
گردن از راه خدا افتادست که نیصکک عن سبیل الله و من خالف الله و رسوله فليكن
رنتل است که وئی التکس عن الهمی فآن المنشر هی لک و کذا
الکذب یقتلون عن سبیل الله لاه اسارت بدان معنی است که هر که از راه خدا بخیزد
بشرف میا و بران صراط نماید نزدی است بکفر و عذاب شدید ویرا که گو عبادت
از نمازی آخرت و نمازی خدا و نمازی غایت شرف عبادت که سوا
الله نیستیم **و** حق تعالی باز خود که بادشاهی خلق با تمام و مرتبه نبوت می توان
حاکم هم رعایت حقوق براننداری و میان گیری و عدل گیری و رعایت بر روی کند
و هم حق سلوک راه دین و حفظ مواظبت سرعده بجای آورد و غیر اسم و کتاب و شایسته
نبوت قیام نماید تا اصحاب حکم و ارباب فرا را هیچ عذر و بهانه نماند که گویند ما نبوت
مملکت دنیا و استغفار اصحاب خلق از منافع دینی و دنیا بدستور که میروم ما نیز مملکت
مملکت نامیزش لای است تنبیه حق را و سلطنت بر کبرین و سبیل است
تربت بجهت را و سبایان علیه السلام این نظر بلکه خواست و علم نبوت بخیر
گشت رب هب لی ملکاً لاه و درین چند حکمت **اول** دانست که چون ملا نام
نبوت و علم داخل بود بدان چنانکه ادم را بود علیه السلام چون او را ملک خلافت
نام داد نبوت و علم دران داخل بود و سرود انی جاعل فی الارض خلیفه
گشت من درین خلیفه می اورم و در مملکت جهان بانی می گامدم پیغمبری عالمی
با عبادی می اورم و همچنین داود علم فرمود انا جعلناک خلیفه فی الارض و فرمود

شیاء و تصور و عالمی زیرا که در خلافت حق این جمله داخل باشد و هیچ افتد
نکد نبوت و علم را چون وقت سلطانی و شریک مملکت را بود تصرف و بانی
کمی تر است و در وقت دین بر شیخ اسکا را کرد که خواج علیا المفسر بود که
اللهم اغفر لاسلامکم بکسر او ای جیل و نبوت را بدین نب درشت بیکو که انا
بنی السیف **م** اگر چون پادشاه در جهان دانی اربعت بود کثری و انصاف
پروری زندگانی کند و ظالمان را از ظلم و فاسد انرا اوفسق منع نماید و ضحفا را
تقویت و انوار تربیت دهد و علما را موقر دارد تا بر علم علم شریف حریف
و بعد از ترک و چنین جویند تا در صلح و طاعت راغب تر شوند و امانت امر
شود و بنی سبک نفس اند ما و کل مالک رعایا بسرع برزی و دین پروری
و رعایا بدود و حقوق شریف مستغوا باشند و طاعت و عبادت و تعبد که
و تقلم که اصل مملکت و کنند و رعایا سر و قیامت بایند حق تعالی جمله در دیوان
معامل صلاح او نویسد و از هر نفسی و مجود و شامی می ملاهی ظلم و عدی که شایسته
و بیایست او سوزن شود جمله و سالیق تربت او شود بجهت شایسته بل که هر یک قدمی کرد
او را تا اگر دیگری بکند خویس بجهت عزت سالک باشد سلوک پادشاه بخیر تر از
تم باشد و این سعادت بر کس نرسد ذلک فضل الله یؤتی من یشاء **و چهارم** آنکه مملکت
و سلطنت الهی نامیزش است تحصیل برادات نفس و استیفاء نوات و بهر آنکه او
که مملکت میوالت نفسی باید باشد میوالت نفس براند و طاعت کند اگر جواب باشد و بکن
نرسد آن که بود که اسباب مراد اندن او را نرسد میوالت قدم بر سر جلد شد و عالمی

مخلصا لله بران تشریف بحق ترک شربت و لذت و موائش کند اول و حدود
آلین و توفیق و کسب کند در حواله اندن باشد چون نواز و بدان توب چو در قرین
و دجی و برین در حضرت حاصل شود در حدیث صحیح **الشیخ** در بیان صحیح
بجودت خراج علیه الصلوة و السلام او ند و کند یا رسول الله **ذُبحَ اهل الدیوب**
و الا نواله بالغوز الشام و النعیم المیتیم فی الدنیا و الاخره یعنی این تو که ان
رستگاری و ثواب و نعم دو جهان را بر ند کنشد چگونه کنشد ما ناز میکنم و ایشان
میکنند و ما روزه میداریم و ایشان میدارند و لیکن ایشان صدمه و زکوة میدهند
و ما می توانیم داد و ایشان چ میگردانند و غذا و بنده آزاد میکنند و ما نمی توانیم کرد و چ
علیه الصلوة و السلام فرمود شادان چیزی بیاورم که چون آن بکنند شادان بشنید
انما که جلد جهان با را بید و در راه خدای ثانی حرف کنید و طاعت بکنید طاعت شما
رسد مگر طاعت خانی کسی میسر کند کنشد بل یا رسول الله سر خود بعد از نماز فریض
سی و سه بار سبحان الله و سی و سه بار الحمد لله و سی و سه بار لا اله الا الله و ثانی صد یکبار
الله اکبر بعد از آن یکی از صحابی از انصار بخواب دید که او را کند اگر پیش و پنج بار بگوید
سبحان الله و پیش پنج بار بگوید الحمد لله و پیش و پنج بار لا اله الا الله و پیش پنج
الله اکبر بهتر بود انصاری پیامد و با خواجه علیه الصلوة و السلام با رکت خراج کند
انما که کمال لا تقدری بعد از آن در میان این دو کار می کنشد بدان زمان بر نفع
تر آن که ان صحابه بشنیدند ایشان نیز بخین میکنند و در میان با رکت خراج او ند
کنشد و آن که ان انما میگویم بگویند و انما ایشان میکنند از جزوات ما می توانیم کرد

خراج علیه السلام فرمود **ذاکم** ففضل الله بوبته من بابا یعنی این خلیفت
خدا را شایسته با ایشان کرده است که هم عبادت میکنند و هم مال بر سلطان علیه السلام
خراش که بشنید و قال و ملک و رعیت و ازجن و انصر و خوش و بد بود و سلام و معلوم
و دیگر آلات ملک و اسباب سلطنت عیوبت حضرت عزت کند و بدین حد توب
و توسل چید تا بجا که اسباب توب زیاد بود و در حد زیاد بود **انک**
ملک و سلطنت برورش ضاات ذیبه و جین و کماله من الی است و معظم ترین
هدی تا شریک که برین آلات برورش دهند در ضاات ذیبه بنمای رسد که دعوی خدا کنی کند
و این نهایت محنت و تعب است و بدین حد که جز بدین آلات نتواند رسید دیگر که هرگز هیچ
در وین دعوی خدای نکرده کنش و انت برورش ضاات بکمر و بخت و انما نیست نواز
فرعون را جز اینی انت بکمال بود برورش من در ضاات بخت و بکبر و انما نیست برین
رساید که این سر بر او زد که خشن تر است و قال انما ذلکم الاعلی و قسک بملک و
سلطنت کرد که آئین بی ملک میسر و هذا الانما تجوی من خجی بخین منی
اگر اینی آلات در ضاات جمده برورش دهند بنمای رسد که متخلق با طلاق حق شود
و متصف بصفیات ربوبیت کرد و این نهایت صفات جمده و کمال دین است
چنانکه خواجه علیه الصلوة و السلام فرمود که بوش لا تم بکارم الا طلاق و کمال این
جزاات ملک و سلطنت نوزان رسد اگر کسی خواهد که صفت جود و کرم را برورش و
که ان ضاات صراست و بدان متخلق شود با طلاق الله بر مقتضای خطاب تخلقوا با طلاق الله
که است از امر با واجب تر بل که سونیت انبا علیهم الصلوة و السلام و حکلی شریع

امانت مختلف و غیر قابل کثرت این معنی بود چنانکه مشهور بود که نبوت لازم نگاریم لا خلاف
 باین وجه که هر امانی که بزرگ میکند بر دوش توان داد و اگر صفتی در میان خواهد که بر دوش
 دهد باید که عزت و شوکت و سلطنت باشد بلکه تحمل از او بخرج خلق کند تا جایی که نتواند
 که اگر توفیق و قدرت نباشد و تحمل کند اضطرابی بود نه اجتناب از آنکه علم نباشد که غیر
 باشد و علم صفت حق است که باید که توفیق و قدرت تمام بود و بر یکا تا اصل جرایم با چون
 از ایشان در می گذرانند و معنی میکند بهشت حق بر صوف می شود و میسر است که در آن
 الله عَفْوٌ حَسْبُ الْمُتَّقِينَ این جمله از صفات لطیف حق است و اگر خواهد که بصفت
 هر حق سفت شود انت مالک سلطنت تمام باید تا به حق و فخر کند و اصل تمام بود
 و تذبذب بمان بکمال قیام تواند نمود که آن صفت حق است لَيْتَ بِلِلَّهِ الْمُنَافِقِينَ
 وَ لَمَّا فَتَحَ الْمَشْرِقِينَ وَ الْمَشْرِقِينَ و این معنی نبوت کردن و در حق و یار کردن
 گوشتن و شر باطل اف کشیدن و اصل ظلم و فتن و فساد را نابود داشتن و انصاف
 مظلوم ضعیف از ظالم قوی شدن و دندان و فطامه الظمیر را در حق کردن و بر اصل خیا
 حدود طای فغانی را در حق بر اصل قصاص نبوتان قصاص واجب نمودن و در ممالک
 از هر جرات ملک و مصالح طاعت و دفع فتنه سپاسنامه ای بجا آوردن و انشای این
 که دست دهد و اگر خواهد که بصفت طاعت و دفع فتنه سفت شود مملکتی فراوان باشد
 ما رعایا بسیار باشند بر سر طاعت بند را سخنان ایشان رحمت و لذت و عاطفت نیز باید
 تا درین صفات بکمال خود رسد و آنچه بهترین آن است بند را در عبودیت حق و یافتن دوست
 و تحصیل ثواب و سلوک عملات تحت انبانی که اگر بر سلطه آن صفات دیگر کجاست بر توان

بر سلطنت سیر نبوت که در طیران توان نمود که التمس یطیر یطیر به طیره کا لطیر یطیر
 یجنا حید و صفت بکمال بروش در سلطنت توان داد که مال و نبوت و ثروت و ظم
 بر مرد است و این صفات جمله اول حاصل باشد برین صفت انبیا نباید و از شرح فتح بشر
 و حیوانی و مسیحی و شیعی و یهود و در صحت بنضای طبع و موافقت نکند و روی از
 جمله بگرداند و جمله را در راه حق صرف کند بنسبت آن شیخ و قانون متابعت بخواهد
 از انبیا و خوش اید این جمله را که او را تا ابراهیم و اارانست شرک این جمله ظاهر باشد
 که باقی بری معاشر کون و بجهت عداوت هم نکرد که یا اَنَّهُمْ عَدُوٌّ لِّلْآدَمِیِّ الْعَالَمِیْنَ
 و بهشت عالی باشد که دل و دافریکا را برین هم بندد که اِنِّیْ وَ جِیْ لِّلَّذِیْ عَطَى الْمَوْتَ
 وَ الْآدَمِیِّ **ص** خوام که مرا با هم او حق باشد **ص** کردست و در شرح بگو باشد **ص**
 همان ای دل غم کش غم او در کش **ص** تا دیگری خود غم او او باشد **ص** چون بهت بروش
 بکمال یافت نمای حق روی نماید که شیرین ترین تمامیت ارباب سلوک را و با خواججه علیه
 الصلوٰه و السلام در علو حجت بصفت از آنج البصر و ما ظنی بر صوف کشت اسحقانی
 مرتبه عجا و و جدک عالما فاعنی نیافت سلمان هم برین جهت خواست نامت را
 بروش و مدد با آن همه سلطنت و ملک و نبوت برست مبارک زینبیل می یافت
 و از بهاء آن لیمای تکلف حاصل میکرد و درویشی سکندر را برست می آورد و نا اوان تیره را
 بکام می برد و میگفت یسکن جانیس میگفت اگر کسی سوال کند که چون ملک و سلطنت را جویز
 نماید است و مرجع تقرب و قرب است جراحا جراح علیه الصلوٰه و السلام بدان کمال
 نداشتند که میدان علیه السلام ما را داشت تا بدان ترتیب چیست و صفات و اطلاق بروردی

کس رسیده بود و وصله نما دادند که کس نداده بودند خباک نموده فصلت عا
 الایسار بیت و تحقیق این بیت در حق او می آید ام که چنین هم بکشی در و بس
 نایوده شیم در تمام و نویسی به مردم نامی نسیب ما بد کس جانی که بانی بود پیش از پس
 جز که در کم دوی خواجه علیه الصلوٰه و السلام در سج تمام بدنی شد و در حال عبور میکرد تمام
 ملک هم بدو دادند که خیرت پیش آن آگونی نیاید گنا و پیش آن آگونی نیاید گنا خیرت
 آن آگونی نیاید گنا آجوع یومنا و اشبع یومنا حدیثی شده است که خواجه علیه الصلوٰه
 و السلام فرمود اینست بسم الله الرحمن الرحیم جل خزیها لا کلید بزرگ من آوردند
 و کشند اگر خواستی جان کنیم که گوهار مکه زرسود و بر کجا خواستی باوروان کنیم و
 من مع قبول نکردم لاجرم جمله ممالک همان بایشان دادند که زویتی فی الارض
 قادیث سعادتها و ثوابها و سیبک ملک استی مادی فی زمینها و امثال این بسیار
 در حدیث من اجتناب کردم که پیغمبری در پیش باشم و فرمود انا سید و لیا اقام
 و لا تخزن مملکت این عظیم تر چگونه بود و لیکن مقصود از مملکت آن بود که بیشتر بود و اما که
 از سران در تواند گذشت و جمله در راه خدای تعالی نزل تواند کرد و آنچه مقرر و طاعت
 است بر دارد و آنچه بر شاست بپردازد خواجه علیه الصلوٰه و السلام همچنین کرد
 و دیگر خواها بسیارست بدین قدر احتضاری افند تا با طبایع بنیاد بر سر محنت کشید
 با دمای و مملکت وسیعتری بزرگست در تربیت مجمرت و سلطنت حق است و اینها
 السلطان ظل الله فی الارض باشد زیرا که سایه پرچمی طیفه ان جریا باشد تا ما این یکی
 و طاعت و وفی شود که از صفات مستحلف نمودادی در طیفه بایشان شود این معنی در تفسیر

ظل الله فرمود یا دای الیه کل ظلم یعنی پناه گاه جمله مظلومان باشد تا بریشان جنتی و ظلی
 نباشد از حق ظالمی و یکس هر وقت که این جیف و ظلم خود از دست سلطان رود ظل الله کجاست
 مقصود از آن کرد و جانی که کاتب شد **د** دار و سبب در دینا اینجا جریا است
 نایل شدن عارضه و صحت بیمار **د** پس می آید که ملوک را قدم دولت سلوک بر و قدم در
 دهد یک قدم با خدا راست نهادن و یک قدم با خلق انصاف دادن اینجا جزا است بخوان
 حق قیام نمودن و آنچه با خلق است از متابعت اجتناب کردن و شکر نعمت سلطنت بیزر
 اسباب سلطنت در اعلا و کرامت و تقویٰ دین و عله کوفتن و بنضار حق و رضا دادن
 و مملکت را وسیلت درجات و قربات ساختن تا آنکه بدین لاث و ادوات با کنند پیر
 دنیا عتقها باز و با شروات نفس را در بردارد بلکه در لحظه و سراعش بسوی جمال
 حضرت دنیا و آخرت در باد **د** کیمیای عشق از خون دهها ساخته شد
 عاشقانش را طلبش روی جاها با خند **د** غیرت سلطان عشقش چون ز معلوم شد
 جگر و لطف با سودای او پرداختند **د** در گذشتند از زبان و ارکان مرغان او
 در موای بی نیازی شیاهنا ساختند **د** مقصود از این است که چون با دینا پس بران حق نام
 نماید و از متابعت مواجبات نماید و رعایا را در دنیا دولت و جنت چراست و کیفیت
 سیاحت سلطنت خیرش دور و دوا بندگی در بادشاهی بر مد شایستگی طاعت حق
 و طاعت از پیش کرد و در سیر طاعت را که انی جاءک فی الارض خلیفه و اگر بظلم وجود
 و متابعت موا و مخالفت خدا استغول شود صورتش قهر و غضب خدا باشد و این معنی
 خیرین بر مستوجب لعنت آید که در کلام الله علی اهل البیت صلی الله علی محمد و آله و صحبه

